

Oneindigheid

De Wachter Kronieken

Garnt Meulendijks

Dit boek draag ik op aan Angele, wiens voortijdig overlijden mij heeft doen inzien dat het leven te kort is om te wachten met het najagen van dromen.

Dankwoord

Het verhaal van de Wachters is al lang geleden ontstaan, maar had nooit zijn uiteindelijke vorm kunnen krijgen zonder de hulp van een aantal mensen die ik hier even in het bijzonder wil noemen. Als eerste mijn vrouw Lisette voor haar steun en aanmoediging. Sanneke, die mij kennis heeft laten maken met de Tazlure schrijversgemeenschap onder de bezielende leiding van Tanja, Erwin en Saskia, waar ik veel heb geleerd over schrijven. Inge, voor het lezen van mijn teksten met een kritische blik en het redigeren ervan. Kian, die sinds een jaar als bron van motivatie en inspiratie dient.

En natuurlijk degenen die dit boek nu lezen. Ik hoop dat jullie net zoveel plezier beleven aan het lezen van dit verhaal als ik heb aan het schrijven ervan.

Hoofdstuk 1 - De potentiëlen

2 juli 1999

Ariadne reed in haar Porsche 911 over een hobbelige landweg. De auto was niet gemaakt voor het geweld van de hobbels en de modder en protesteerde luid bij het nemen van bochten, wat Ariadne graag met hoge snelheid deed. De bomen schoten aan weerszijden voorbij. Op een gegeven moment passeerde ze een weinig opvallend bordje: 'Verboden toegang voor onbevoegden'. De Geschiedschrijver aan haar pols, een klein apparaatje dat er voor een leek uit zag als een eenvoudige zilveren armband, piepte ten teken dat de omgevingssensoren van De Cirkel haar hadden opgemerkt en haar aanwezigheid hadden goedgekeurd. Ze glimlachte en scheurde met hoge snelheid een zijweg in.

De zijweg liep nog een stuk door het bos om uiteindelijk uit te komen op een stuk open terrein. De bomen waren gekapt. Aan één kant van de weg was een diepe geul. Een kleine honderd meter verder hield de weg op, om plaats te maken voor een steengroeve. In de diepte waren graafmachines aan het werk. Er stond een bord aan het einde van de weg "Einde Weg. Pas op". Ondanks die waarschuwing gaf Ariadne nog eens flink gas. De Porsche reed met een noodgang op het bordje af. Het bord spatte in splinters uit elkaar toen de sportwagen er met geweld op in reed. Met een brullende motor stortte de wagen de steengroeve in, de wielen nog op volle snelheid ronddraaiend. Resten van het bord vlogen ondertussen alle kanten uit. Toen de Porsche de bodem van de groeve bereikte, raakte hij met een harde knal de rotsen, waar hij een paar keer over de kop sloeg om vervolgens stil te blijven liggen.

Althans...dat was wat een buitenstaander zag. In werkelijkheid reed de Porsche door de holografische koepel heen die het paleis van Oneindigheid, door Wachters meestal simpelweg "De Cirkel" genoemd, omringde. Ariadne trapte hard op de rem en zette de Porsche met een

keurige halve draai voor een heg langs de linkervleugel van het kolossale gebouw. In het grind op de oprijlaan van de grote binnenplaats stonden nu twee bandensporen in die een halve cirkel beschreven, wat goed paste bij de ambiance van het gebouw.

De Cirkel was een wit paleis, gebouwd in een perfecte cirkel rond een grote binnenplaats. Aan de kant waar Ariadne was binnengekomen was een poort van tien meter hoog, zonder deuren. Door de boog van de poort was de achterkant van het holografisch gecreëerde waarschuwbord te zien. Vanaf de poort liep de cirkel van het gebouw geleidelijk aan hoger op. Er waren geen torens, bijgebouwen of andere oneffenheden die de gladde, ronde vormen van het gebouw ontsierden. Precies tegenover de poort, ongeveer tweehonderd meter verwijderd van de toegang tot de binnenplaats, was het gebouw op zijn hoogste punt. Recht tegenover de toegangspoort bereikte het gebouw haar hoogste punt. Een piek, meer dan honderd meter hoog, stak helder wit tegen de blauwe lucht af. Op het oog had het gebouw geen ramen die op de binnenplaats uitkeken.

Vanuit de piek was soms een vaag schild te zien dat als een paraplu over het gebouw hing. Af en toe vloog een vogel door het schild heen, waarbij het schild even schitterde om zich weer snel te herstellen.

De binnenplaats van De Cirkel begon bij de poort met een met wit grind bedekte oprijlaan, omringd door keurig geknipte taxushagen. Een in Franse stijl aangelegd park, inclusief doolhof, sierde het grootste deel van de binnenplaats. Er waren echter ook enkele minder strak gecontroleerde elementen toegevoegd waaruit duidelijk bleek dat de tuinman gevoel had voor het mengen van stijlen. Er liep een riviertje dat de binnenplaats over de volle breedte in tweeën sneed. Het riviertje verdween aan beide zijden van de binnenplaats in de muren van het paleis. Bruggen in Japanse stijl gaven toegang tot de overkant. Rond de bruggen maakte de Franse stijl plaats voor een meer Oriëntaalse sfeer. De hagen omsloten daar als

rotstuin aangelegde pleinen met tot in perfectie gesnoeide bonsai bomen als centrale stukken.

Het geheel straalde een combinatie van rust en heerschappij uit. Er liepen meerdere paden over de bruggen en door het doolhof over de binnenplaats. Allen kwamen ze uit bij een grote, brede trap van twaalf treden, precies onder de hoge piek, die omhoog liep naar een set brede, eikenhouten deuren. In beide deuren die op het hoogste punt ongeveer tien meter hoog waren, was een cirkel uitgesneden in diep reliëf.

Ariadne stapte uit de sportwagen. Ze was al lange tijd niet in De Cirkel geweest en moest elke keer weer toegeven dat Gabriel oog had voor vakmanschap. Ariadne zelf was het toonbeeld van Griekse schoonheid. Lange zwarte haren boven een rond gezicht met diepe, donkere ogen en een rijke glimlach. Haar wat gevulde vormen zouden menig modeontwerper voor een raadsel stellen. Ze voldeed niet aan het schoonheidsideaal van deze tijd als het ging om afmetingen, met haar één meter tachtig was ze namelijk ook nog eens groot, maar ze was ontegenzeggelijk beeldschoon. Ze was voor de gelegenheid gekleed in het wit van de Wachters. Hoge laarzen over een witte broek met daar weer boven een nette blouse die haar taille en buste accentueerden. Een kleine broche in de vorm van een gouden cirkel sierde haar borst. Aan haar arm schitterde de zilveren armband met ook daar weer een enkele gouden cirkel toegevoegd als minuscuul detail aan de buitenrand van de armband. Verder droeg ze geen sieraden.

Genietend van de stilte in de tuinen van De Cirkel liep ze over het knersende grind van de paden naar de deuren onder de hoge pinakel die uitkeek over de wijde omgeving. Verhalen gingen dat de binnenkant van de pinakel groter was dan de buitenkant. Ariadne kon dit beamen, maar deed dit zelden. Gabriel en zij waren twee van de nog weinig overgebleven Wachters. In de afgelopen millennia had Eeuwigheid, de

nemesis van de Wachters, al voor zolang als Ariadne zich er bewust van was, de rangen aardig uitgedund. Enkel Gabriel wist waarschijnlijk hoe lang het conflict al werkelijk gaande was en hij sprak er weinig over. Al lopend vroeg ze zich af waarom ze eigenlijk niet meer tijd doorbracht met haar partner en nam zichzelf voor dit meer te doen. Voor het te laat was.

Terwijl ze de treden naar de eikenhouten deuren betrad, gingen de deuren zonder enig geluid te maken open, om toegang te geven tot de grote cirkelvormige hal die erachter lag. Ook hier was weer veel aandacht besteed aan de aankleding, met schijnbaar imponeren als voornaamste doel. Twee gangen liepen aan weerszijden van de hal weg in een flauwe bocht, toegang gevend tot de lagere 'vleugels' van het gebouw. Voor zover daarvan sprake kon zijn. De hal zelf had een plafond dat deed denken aan de koepel van de Sint Pieter. Hoge zuilen ondersteunden het plafond dat licht leek door te laten vanuit de ruimte erboven. Grote glas-in-loodramen sierden de wanden boven een brede eikenhouten trap die langs twee zijden vanaf de gangen omhoog liep naar een breed bordes aan de overkant van de hal, waar meerdere deuren toegang gaven tot de hoger gelegen ruimtes van het paleis.

Overal waar je keek waren referenties te zien naar diverse religies. De kapitelen van de zuilen die de ruimte ondersteunden waren bewerkt met afbeeldingen van monsters en demonen. De balustrades van de trap waren bewerkt om eruit te zien als het lijf van een Chinese draak, met aan het einde van elke trap de koppen die dreigend rustten op de massief eiken steunen. De ramen vertoonden ieder een andere godheid of mythisch wezen uit verschillende culturen. Zeus, oppergod van de Olympische goden. Odin, leider van het Scandinavische Walhalla. Ra, heerser over het Noord-Afrikaanse Godenrijk. Ehecatl, één van de Midden-Amerikaanse Pilaren van de Wereld. De Grote Geest, moeder van het Noord-Amerikaanse Geestenrijk. Shiva van het Aziatische Godenhuis.

Als laatste Mawu van de Midden-Afrikaanse Vodou. Allen ooit Wachters. Sommigen nog steeds.

Het grootste raam in de hal was het raam in het midden boven het bordes. Op het raam stond de Aartsengel Gabriel afgebeeld met een schitterend wit harnas met gouden en zilveren accenten stak hij af tegen een duistere achtergrond. Gouden vleugels spreiden zich sierlijk om hem heen uit. Een vervaarlijk uitziende witte helm met brandende oogkassen, die nauw om de schedel heen leek te sluiten, stond op zijn hoofd. In één hand had hij een groot boek met op de zwarte omslag een gouden cirkel, in zijn andere hand hield hij een doorzichtig zwaard dat glom in het licht van de zon. De vloer van de hal was een zee van kleur door het licht dat door de ramen naar binnen scheen.

“Welkom Ariadne. Hoe was de reis?” De melodieuze vrouwenstem klonk door de hal. Even later materialiseerde de vorm van een vrouw vlak voor de pas gearriveerde Wachter. Deze vrouw was duidelijk niet echt. Half transparant en volledig bestaand uit in de lucht zwevende witte pixels, zag ze er spookachtig uit. Ze had een lange paardenstaart en heldere ogen die door je heen leken te kijken, waarvan de kleur nu niet te onderscheiden was. Ze was gekleed in een jurk die deed denken aan die van een middeleeuwse prinses, alleen met duidelijk minder oog voor de in die tijd geldende normen en waarden. Op haar borst prijkte een medaillon met ook daar weer de cirkel op aanwezig. “Hoi Lara. De reis was prima, dank je. Hoe gaat alles hier?” Lara glimlachte. “Oh, je weet wel...het gebruikelijke. Er waren wat problemen met één van mijn databases, maar die heb ik volgens mij nu opgelost. Verder gisteren nog wat toeristen weggejaagd...niets bijzonders.”

De kunstmatige intelligentie die al zolang als Ariadne zich kon herinneren rondwaarde door De Cirkel was vriendelijk en beleefd. Voor zover ze wist was Lara, naast Gabriel, de enige die toegang had tot alle delen van het

paleis. Naast het feit dat Lara De Cirkel onderhield met een weelde aan apparatuur en technologische snufjes die hun tijd ver vooruit waren, was zij ook verantwoordelijk voor het netwerk waaraan de Geschiedschrijvers waren gekoppeld. Haar stem en gezicht waren hierdoor bij elke Wachter bekend.

“Enig idee waar Gabriel is?” vroeg Ariadne aan Lara. Ze wist dat die vraag overbodig was, want Lara wist altijd waar elke Wachter was en dus ook de Wachter die haar gebouwd had. Lara lachte en knikte. “Hij is in de bibliotheek. Ik heb hem al verteld dat je er bent.”

“Bedankt Lara.” Het hologram loste op. Ariadne besloot dit keer de korte route te nemen. Ze tikte op haar armband waarop een holografische projectie tot leven kwam die boven haar pols de vorm aannam van een beeldscherm. Ze schoof met wat iconen heen en weer om uiteindelijk op een plattegrond van het paleis uit te komen. Een tik van haar vinger selecteerde de bibliotheek die volgens de plattegrond in de hogere verdiepingen van de toren was gelegen.

Ze concentreerde zich op de locatie die ze had uitgekozen. Even leek de wereld zich om haar heen te bewegen, alsof Ariadne naar een beeldscherm zat te kijken waarop twee beelden in elkaar overvloeiden. Het teleporteren, dat door Wachters meestal ‘vouwen’ werd genoemd, was één van de eerste dingen die een nieuwe Wachter werden aangeleerd. Deze manier van reizen stond hen toe om, mits ze de plaats waar ze heen wilden konden visualiseren, vrijwel meteen van de ene naar de andere plek te bewegen. Beginnende Wachters spraken vaak over hun eerste vouw alsof hun lichaam met hoge snelheid door een betonnen muur heen werd gegooid. Technisch gezien zaten ze er niet heel ver vandaan.

Een oogwenk later bevond Ariadne zich in de bibliotheek. Het enige dat zij ervan voelde was een lichte tinteling. Ze had al vaak gevouwen. Toch

ging haar voorkeur uit naar normalere manieren van reizen. Haar Porsche was één van haar persoonlijke favorieten.

De bibliotheek van De Cirkel was, zoals veel zaken in het paleis, niet volledig zoals mensen het zich zouden voorstellen. De bibliotheek bevond zich in de hoogste delen van de piek, recht boven de hal waar Ariadne zo-even had gestaan. Aangezien de piek, die in werkelijkheid dichterbij de tweehonderd meter hoog was en naar de top toe steeds smaller werd, op de hoogte waarop de bibliotheek zich bevond al erg smal was, was de inrichting daarom ook minder conventioneel. De kegelvormige kamer had geen ramen. Langs de wanden van de spits toelopende ruimte stonden boekenkasten en glazen displays van de vloer tot aan het plafond, ongeveer tachtig meter hoger. De vloer was van wand tot wand ongeveer twintig meter met in het midden een gouden cirkel in de vloer. Ariadne wist dat de binnenring van die cirkel een liftplatform was voor mogelijke bezoekers die niet beschikten over Wachtervaardigheden. Hij werd echter nooit gebruikt. De bibliotheek was verboden terrein voor vrijwel iedereen.

Ariadne concentreerde zich kort, zette zich af en steeg snel omhoog om de tachtig meter af te leggen naar de bovenste regionen van de bibliotheek. Daar zweefde een doorzichtig platform in de lucht waar Gabriel op bezig was. De oprichter van de Wachters stond op een zwevend platform, omringd door een bolvormig hologram waar hij druk mee in de weer was. Ariadne stapte de bol binnen en ontwaarde verschillende stukken tekst, een kaart van de wereld, enkele videofeeds van - naar ze aannam - een school en een lijst met namen die langzaam voorbij scrollde. "Druk bezig?" Gabriel keek niet eens op van zijn werk en bleef in de weer met het lezen van een bepaald stuk tekst. "Het is tijd." reageerde hij. Ariadne was verbaasd. Doorgaans was hij niet zo cryptisch. "Tijd? Tijd waarvoor?"

Nu keek hij wel op. Gabriel zag er uit als een man van hooguit dertig. Hij had kort, donkerblond haar en grijze ogen, gezet in een ovaal gezicht. De man was niet overmatig gespierd, meer pezig. Hij droeg, wat hij noemde, zijn binnenhuiskleding; een zwarte broek met een eenvoudig wit shirt erboven. Hij droeg geen sieraden. Ook de Geschiedschrijver die standaarduitrusting was voor elke Wachter, ontbrak bij hem. Toch was hij in staat met Lara te communiceren, wat hij regelmatig deed. Ook vouwen deed hij zonder hulpmiddelen. Ariadne was daar, zelfs na twee millennia, nog steeds van onder de indruk. Voor zover ze wist was hij de enige die dit kon.

“Het is tijd om de laatste potentiëlen binnen te halen.” Weer moest Ariadne zich inhouden om niet openlijk verbaasd te kijken. Het was minstens vijf eeuwen geleden sinds zich voor het laatst een potentiële had aangediend. “Potentiëlen? Je bedoelt dat er meer dan één is?” Gabriel knikte. “Twee om precies te zijn.” De lijst met namen was gestopt met scrollen. Het einde van de lijst was bereikt. Alle namen die erop stonden waren grijs, behalve de laatste twee die fel wit oplichtten in het holografische beeldveld. Hij tikte ze aan. “Gerard Molenaar, negentien jaar, woonachtig in Groot Esburg. Studeert aan de Hogeschool daar. En Jessica Redding, achttien jaar oud. Woonachtig in Los Angeles. Is popster en vrij bekend.” Terwijl hij sprak verscheen dezelfde informatie op het scherm, inclusief een berg achtergrondinformatie. Op de wereldkaart lichtten twee punten op. “Negentien? Dat is vrij oud, toch? Waarom is er zo lang gewacht?” Ariadne was zelf ‘onderschept’ zoals dat werd genoemd, toen ze veertien was. “Deze periode leent zich niet voor het onderscheppen van kinderen. Te veel gedoe. Zij zijn nu volwassen en kunnen keuzes maken. De Middeleeuwen waren wat dat betreft een stuk...makkelijker.”

Gabriel keerde zich naar Ariadne. “Ik wil dat jij Jessica onderschept en meeneemt naar het kantoor in New York. Ik ga zelf achter Gerard aan.”

Hij hield zijn rechterhand op. In de palm van zijn hand vormden zich twee gouden ringen. Ariadne nam er eentje. "Waar zijn deze voor?" Ariadne had al vaker potentiëlen onderschept. Meestal hield dat in dat mensen die voldeden aan een lijstje criteria dat alleen Gabriel kende, werden aangesproken door een Wachter, om vervolgens ingewijd te worden in de geheimen van de orde. Tenminste, als Eeuwigheid ze niet eerst te pakken kreeg, wat zeer regelmatig gebeurde. "Nieuwigheidje. Zorg dat Jessica deze ring krijgt. Je weet verder wat je moet doen. Als je tegen weerstand op loopt; vecht voor wat je waard bent. Deze potentiëlen zijn cruciaal voor het voortbestaan van de Wachters." Ariadne knikte begripvol. "Is het goed als ik de Porsche dan laat staan?" vroeg ze met een sarcastisch lachje om haar lippen. Gabriel boog zich naar haar toe en gaf haar een kus. "Schiet nou maar op. We willen niet dat Eeuwigheid ook deze twee te pakken krijgt."

Snel stak Ariadne de ring weg in een broekzak en stak haar linkerhand, waar de Geschiedschrijver aan haar pols hing, in het holografische profiel van Jessica. De gegevens verdwenen uit het hologram en verschenen in kleiner formaat boven haar pols. "Nou, tot straks dan maar." Ze knipoogde. Een seconde later was ze verdwenen. Gabriel keek nog even naar het hologram. Met een veeg van zijn hand liet hij het hologram oplossen. Het paleis hing vol met projectoren die hem op elk gewenst moment van dergelijke interfaces konden voorzien. Daarnaast waren ze bedoeld om Lara in de gelegenheid te stellen zich zichtbaar te maken voor bezoekers. Gabriel liet het platform afdalen naar de vloer. Lara materialiseerde naast hem. Hij keek naar de schimmige gestalte. "Is er iets mis met de projectoren? Je ziet er niet uit." Lara snoof. "Bedankt. Als je het wilt weten; jouw 'vriendin' heeft haar auto met een bloedgang door het afweerscherm geploegd. Ik moest ergens processorkracht vandaan halen om de boel intact te houden. De boel is zich al aan het herstellen, maar wat nieuwe hardware zou inderdaad geen kwaad kunnen, nee."

Het platform raakte de vloer en loste op zodra Gabriel eraf stapte. "Wat heb jij toch tegen Ariadne? Volgens mij heb ik nog nooit een vriendin gehad waar jij het mee kon vinden." Lara's projectie werd langzaam helderder. Haar bruine ogen keken hem enigszins schuld bewust, maar tegelijk onwrikbaar, aan. "Wat kan ik zeggen? Ik denk dat ik zo geprogrammeerd ben." De zwarte stof van haar jurk en het goud van het medaillon waren nu ook goed te zien. "Je hebt haar niets verteld. Waarom eigenlijk niet?" De Wachter zuchtte. "Als ik haar had gezegd wat er staat te gebeuren, had ze zich alleen maar in gevaar gebracht om te proberen het te voorkomen. Ze kent het credo van de Wachters, maar toch. Ze weet wat ze moet weten." Het hologram keek bedachtzaam naar de gouden ring in Gabriels hand. "Ik heb alle informatie ingeladen." zei ze. "Die ring zit vol met data. Daarnaast heb ik de structuur aangepast om de nanotechnologie sneller te laten verspreiden door het lichaam met minder risico op afstoting."

Gabriels blik ging naar de ring. Daarna stak hij hem weg in een broekzak en veranderde met een gedachte zijn uiterlijk. De eenvoudige kleding maakte plaats voor het schitterende wit met gouden harnas dat ook op het glas in lood raam in de centrale hal te zien was. Er overheen was een helder witte mantel met een brede kap geslagen. De kap zette hij met een wijds gebaar op over de gesloten helm met de goud oplichtende ogen. "Lang geleden dat ik dit voor het laatst aan had."

"Dress to impress...hmm?" lachte Lara.

"Ach, ja...het oog wil ook wat. Maar goed...tijd om Gerards toekomst eens goed te gaan verzieken." En met die woorden concentreerde hij zich, om een moment later te zijn verdwenen. Lara fronste. Het was zover. Het spel was begonnen.

Hoofdstuk 2 - Aanvaring met Eeuwigheid

2 juli 1999

Gerard zat op een bankje in de zon naast de ingang van zijn school. Het was zomer en heerlijk warm op het plein voor de Hogeschool van Groot Esburg. Het gebouw was groot en modern. De ingang bestond volledig uit glas en de muren er omheen waren voorzien van grote ramen. Langs de ramen stonden aan de buitenkant banken waar op dit moment veel studenten zaten te praten, lezen of leren. Samen met enkele klasgenoten zat Gerard te genieten van de warmte terwijl ze praatten over de opdrachten die ze hadden meegekregen van hun leraar Onderwijskunde.

“Man, wat een rot opdracht”, zei Lisette. “Hoe moeten we nou in vredesnaam drie hoofdstukken uit dit verschrikkelijke boek in een week uitwerken?” Ze had een dikke pil van minstens zeshonderd pagina’s in haar handen. Gerard zat in eenzelfde boek te bladeren. “Och, gewoon. Bladzijde voor bladzijde.” Hij lachte. Studeren was iets dat hem zijn hele leven al goed af ging. Het was ook iets dat hem in het verleden veel spot en hoon had opgeleverd. Altijd de beste van de klas zijn had, zeker op jonge leeftijd, nadelen. Nu was hij negentien. Tegenwoordig waren zijn klasgenoten voornamelijk dankbaar als hij een strategie deelde of hen hielp met een opdracht. De vaardigheden die hem in het verleden tot een buitenstaander hadden gemaakt, maakten hem nu een populaire studiepartner.

“Haha...erg grappig. Maar even serieus. Dit ga ik echt niet kunnen hoor. Heb je dit gelezen?” Weer lachte Gerard. “Nee, dat moesten we toch voor volgende week pas doen?” Sarcasme en ironie waren wapens waarmee hij goed overweg kon. Enkele andere klasgenoten, overwegend meisjes, moesten lachen om zijn opmerking. Lisette vond het minder grappig. De PABO was een pittige opleiding. Ze zaten nu in hun tweede jaar. De zomervakantie kwam eraan en Gerard kon zich niet zo druk meer maken

om de laatste loodjes. Ze hadden de belangrijkste tentamens gehad en die had hij met succes afgerond. Drie hoofdstukken uit 'Meer dan Onderwijs' konden er nog wel bij.

"Luister. Ik ga dit weekend met die opdracht aan de slag. Als je hulp nodig hebt kom je morgen toch gewoon even langs? Dan kijken we er samen naar. Geen probleem." Gerard was nooit te beroerd om te helpen. Daarnaast vond hij Lisette aardig. En mooi, wat ook hielp. "Dit weekend kan ik niet." reageerde ze. "Maandag na school anders?" Gerard dook even in zijn agenda. "Kan."

"Prima, afgesproken dan. Maar ik ga er vandoor. Dat laatste uur gym vind ik wel prima. Doei, doei!" Lisette vertrok in de richting van de fietsenstalling, de rest in de zon achterlatend. Gerard keek op zijn horloge. "Oh, inderdaad. Gym. We moeten gaan, jongens." Ze stonden op, raapten hun tassen bij elkaar en vertrokken naar de gymzaal aan de andere kant van het gebouw. Niemand zag de figuur in het wit die op het dak van het gebouw zat en hen scherp in de gaten hield.

Anderhalf uur later zat Gerard op zijn fiets, onderweg naar huis. Gym was afgelopen. Het was een leuke les geweest. Veel toestellenwerk, daar hield hij wel van, ondanks het feit dat hij niet zo atletisch was aangelegd. Met zijn discman in een tas om zijn schouder en oordopjes in fietste hij langs het kanaal terug naar Esburg, waar hij woonde. Het dorp lag naast de stad met vrijwel dezelfde naam.

Doordat hij naar muziek zat te luisteren merkte hij pas laat dat er op een gegeven moment een aantal jongens achter hem waren komen fietsen die iets tegen hem riepen. Eén van de jongens reed hem voorbij, om kort daarna zijn fiets dwars op het fietspad langs het kanaal te zetten, waardoor Gerard hem bijna overhoop reed. "Joh, mafkees! Wat doe jij nu?" riep hij uit terwijl hij de oordopjes van zijn discman uit zijn oren haalde. Toen merkte hij pas dat er vier jongens om hem heen stonden die allemaal van hun fietsen afstapten. "Wie noem jij hier mafkees, mafkees?"

Jij rijdt me bijna van de weg af, vind je dat normaal?" Toen realiseerde Gerard zich dat hij de jongen die hem net had klemgereden kende, het was Daniel. Hij had Daniel al jaren niet gezien. De laatste keer was op de middelbare school, waar Gerard regelmatig het mikpunt was geweest van pesterijen aan de hand van Daniel en zijn telkens wisselende clubje volgelingen. Het leek erop dat hij een nieuw clubje had verzameld.

"Ik vroeg je wat, studiebol, of weet je soms niet meer hoe je moet praten? Moeten we die enorme kop grijze cellen even wakker maken?" Hij gaf Gerard een ruwe duw, waardoor Gerard bijna omviel en zijn fiets moest laten vallen. De jongens die om Gerard heen stonden, lachten. Gerard voelde zichzelf boos worden. Hij was nooit echt bang geweest voor de kinderen die hem vroeger pestten en ook nu, jaren later, was angst niet het eerste dat in hem op kwam. Enkel woede. "Ik denk...dat jij met je poten van me af moet blijven, Daniel." Een spottend Oeoeoeoh steeg op uit het groepje.

"Zo zo, me eerst van mijn fiets af rijden en nu ook nog eens een grote bek? Ik denk dat we daar maar eens wat aan moesten doen." Gerard werd op datzelfde moment van achteren door twee jongens bij zijn armen gepakt. Hij spande zijn spieren en zette zich schrap. Zijn voeten gingen als automatisch enkele passen uit elkaar. Hij had jaren vechtsport beoefend. "Voor het zelfvertrouwen." had de psycholoog toentertijd gezegd. Gerard had echter niet alleen zelfvertrouwen overgehouden aan die jaren van oefening. Daniel kwam dreigend op hem af om hem een klap te geven. Zijn rechterhand balde zich tot een vuist, maar voordat hij een klap kon uitdelen had Gerard hem een harde trap in zijn kruis gegeven, waarop de pestkop in elkaar zakte. Met een snelle beweging draaide Gerard zijn rechterarm een slag, waardoor de jongen die hem daar vast had zijn greep moest verplaatsen. Hierdoor kreeg hij de ruimte zijn arm los te wringen, waarop hij de andere jongen aan zijn linkerhand een harde klap tegen zijn neus gaf. Toen ook zijn linkerarm werd losgelaten, draaide hij snel naar rechts om ook daar een rake klap uit te

delen, gevolgd door een schop voor de vierde jongen, die op hem af kwam om hem om zijn middel te grijpen. De adrenaline suisde door Gerards aderen en opgekropte woede van jaren ervoor dreef hem tot hoogten van kwaadheid die hij nog niet eerder had gevoeld. Hij stootte een oerkreet uit en stortte zich op Daniel die van angst niet wist waar hij het zoeken moest. Met een rake klap tegen zijn slaap verloor hij zijn evenwicht waardoor hij van het pad af het kanaal in tuimelde, snel gevolgd door zijn fiets die hij dwars op het fietspad had laten staan en die Gerard uit de weg wilde hebben. De drie jongens achter hem zagen hun leider het water in verdwijnen en begrepen, toen Gerard zich omdraaide met grote, van woede rood doorlopen ogen, dat zij aan de beurt waren.

“Kom op, wegwezen!” Snel pakten ze hun fietsen en maakten dat ze wegkwamen, een enigszins teleurgestelde Gerard achterlatend. Hij had graag afgemaakt waar zij aan begonnen waren. Aangezien zijn tegenstanders besloten hadden het hazenpad te kiezen, besloot hij ook maar te vertrekken. De weg was immers weer vrij. Hij raapte zijn fiets op van de grond, maar op het moment dat hij op wilde stappen, hoorde hij iemand klappen... Toen hij zich omdraaide in de richting van het geluid, viel zijn mond open van verbazing. Boven hem, op de dijk die langs het kanaal en het pad liep, tussen een paar bomen, zat een man. Een lange witte mantel lag om hem heen in het gras. Een schitterende wapenrusting viel onder de mantel te ontwaren. Het was net één van de hoofdrolspelers uit de boeken en films die hij met regelmaat verslond. Gerard was een groot fan van alles wat met fantasy en sciencefiction te maken had. Nou ja, bijna alles. Er waren grenzen. “Je vergeet iets.” De stem van de man in de wapenrusting klonk diep van onder de helm die hem met brandende ogen aankeek. Met een nonchalante handbeweging rees een schijnbaar bewusteloze Daniel op uit het water. De zwevende man maakte een gebaar alsof hij een propje papier weg gooide, waarop het bewusteloze lichaam van Daniel ruw op de oever werd gekwakt. Een golf water verliet zijn mond en rochelend werd hij wakker. Nog een handbeweging later lag

ook de fiets van Daniel op de kant. De versufte pestkop keek verbaasd van Gerard naar de geharnaste man en besloot toen dat de klap tegen zijn hoofd iets te hard was aangekomen. Drijfnat stapte hij op zijn fiets en maakte dat hij weg kwam.

De in het wit geklede man stond op en zweefde rustig naar beneden, om vlak bij Gerard iets boven de grond te blijven hangen. Zijn wijde mantel wapperde golvend om hem heen, ook al stond er bijna geen wind. "Hij was gestorven in het water. Dat wil je niet op je geweten hebben. Wel een schitterende actie overigens. Complimenten. Maar denk aan de afwerking, dat kost je punten. Ik geef het een acht op een schaal van één tot tien."

"Wie...bent...u?" wist Gerard uiteindelijk uit te brengen. De man landde tegenover de verbaasde jongen en lachte. Hij was iets groter dan Gerard. Zo leek het althans. De brandende ogen keken hem indringend aan. "Mijn naam is Gabriel en ik kom met een voorstel." Gerard keek om zich heen. Het pad langs het kanaal was verlaten, op hen na. Ook op het water was het rustig, ondanks het heerlijke weer. Verderop, achter de brug, lag een lange rij zeilschepen te wachten. "Ja, die heb ik even tegen gehouden. Als wij hier klaar zijn gaat de brug open." sprak Gabriel die zag waar zijn blik heen ging. Gerard keek weer naar de man in de witte mantel. "Voorstel?" De man knikte. Hij deed de kap van zijn mantel af. De helm was nu goed te zien. Een rand van goud omlijstte het onnatuurlijk witte metaal. De ogen waren de enige openingen in de helm. Gerard vroeg zich af hoe deze man adem haalde. "Ja, een voorstel. Kijk, het zit zo...ik ben lid van een orde waar maar weinig mensen van af weten. Eens in de zoveel tijd vinden we iemand die toe kan treden tot onze orde. Jij bent zo iemand." Onder de mantel kwam een door metaal omhulde vuist tevoorschijn. Gabriel opende zijn hand. In de hand lag een gouden ring. Gerard zag een flits van een ring, liggend in een brandend haardvuur. "Nee, het is niet die ring." De glimlach ging onder de helm verloren. "Elk lid van de Wachters,

de orde waar ik het net over had, krijgt deze ring als uitnodiging.” Technisch gezien loog Gabriel nu, maar dat wist Gerard niet. Hij reikte hem aan. Gerard pakte de ring aan, half verwachtend dat er iets zou gebeuren. Er gebeurde niets. “Ik kan je helaas verder niet veel vertellen. Aan jou is nu de keuze; neem je de uitnodiging aan, of niet? Zo ja, dan doe je de ring om je vinger. De rest wijst zich dan vanzelf.”

Gerard hield de ring omhoog en keek er eens goed naar. Er was niets bijzonders aan te zien. Het was een simpele, gouden ring zonder versieringen, tekst of tekens. Hij woog minder dan hij had verwacht van een gouden ring. Gerard twijfelde of het wel een echte was en vroeg zich opeens af of hij in de maling werd genomen. Opnieuw keek hij om zich heen. Op de dijk, het pad en het water was nog steeds niemand te zien.

“En wat als ik de uitnodiging niet aanneem?” Zijn avontuurlijke geest schreeuwde om de ring gelijk om te doen. Dit was het soort ontmoeting dat je in boeken en films altijd zag voor het grote avontuur begon. Hij droomde regelmatig over het maken van verre reizen naar exotische landen en het strijden tegen geduchte vijanden. Toch liet zijn praktische geest hem de vraag stellen. “Dan doe je dat niet. Je hebt een week de tijd om er over na te denken. Na die week verdwijnt de ring en zul je nooit meer iets van ons horen.”

Gabriel opende zijn linkerhand. Boven zijn hand verscheen een bolvormig hologram waar hij even naar keek. Gerard had het idee dat iemand tegen de man sprak, hoewel hij niet kon verstaan wat er werd gezegd. Gabriel sloot zijn hand weer en het hologram verdween. “Denk aan wat ik heb gezegd; één week.” Een tel later was hij verdwenen, Gerard op het lege pad achterlatend met enkel de ring nog in zijn hand. In de verte ging de brug open.

“Man, dat was vet onwerkelijk.” Het duurde even voor Gerard goed en wel besepte wat er net gebeurd was. De ring in zijn hand maakte dat hij wel

moest geloven wat hij had gezien. Was die ring er niet geweest, dan had hij het afgeschreven als een hele realistische dagdroom. In een waas stopte hij de ring in zijn binnenzak, raapte zijn fiets die nog steeds op de grond naast hem lag op en constateerde dat het stuur scheef stond. Met een snelle beweging zette hij het stuur weer recht boven het voorwiel, stapte op en trapte in volle vaart langs het kanaal, door het dorp heen naar huis.

Gerard woonde nog thuis, samen met zijn ouders en zijn jongere broer en zus. De straat waarin ze woonden lag in een rustige buurt, vlakbij een park. Vroeger kwam hij daar regelmatig. Sinds hij zijn tienerjaren had bereikt eigenlijk nooit meer. Hij had het te druk met school en zijn favoriete bezigheid –gamen- om veel buiten rond te lopen. Daarnaast had hij slechte ervaringen met zijn leeftijdsgenoten uit de buurt. Vroeger toen hij kleiner was, was hij regelmatig het doelwit geweest van hun pesterijen. Op de één of andere manier leken die hem overal te volgen. Op school, buiten, zelfs thuis was hij niet veilig aangezien zijn broer en zus bevriend waren met dezelfde kinderen die het zo leuk vonden hem te sarren. Tegenwoordig liep hij af en toe nog eens iemand tegen het lijf die het dan niet kon laten nog even een rotopmerking te plaatsen.

Door de poort -een gammele houten deur naast de garage- kwam hij de achtertuin binnen waar zijn moeder in de zon zat te lezen. Zijn zusje, An, zat naast haar in een stoel naar muziek te luisteren. Gerard gooide zijn fiets in de garage tegen de muur en liep richting de serre om zijn schoenen uit te doen en het huis in te gaan. "Hoi schat, alles goed gegaan op school?" Zijn moeder keek op van haar leeswerk toen Gerard voorbij kwam lopen. "Eh, ja...goed hoor. Veel huiswerk weer." Hij gaf zijn moeder een snelle zoen, negeerde zijn zusje die het toch te druk had met bruin worden en liep het huis in. Binnen was het stil. Zijn broertje was schijnbaar nog op school en zijn vader op zijn werk. Het was hier koel, een temperatuur die hij zeer op prijs stelde. Hij had het erg heet gekregen van zijn snelle fietstocht naar huis. Voor hij naar zijn kamer

liep, griste hij een fles limonade uit de koelkast en pakte een glas van het aanrecht.

Gerards kamer was op de eerste verdieping. Er waren vier kamers op die etage, en de badkamer. Alle ruimtes lagen aan een vierkante overloop waar de trap op uit kwam en waar ook de trap naar zolder omhoog klom. Zijn kamer was gelegen aan de voorzijde van het huis, naast de kamer waar de computers stonden die zijn vader, broer en zus vaak gebruikten. Vroeger zat hij daar ook regelmatig, maar inmiddels had Gerard zijn eigen computer, waar hij erg blij mee was. Deze stond op zijn bureau. Verder stond er achter zijn bed een kast voor zijn kleren. Een houten boekenkast met daarin boeken, zijn verzameling computergamedozen en zijn goudvis Sonic maakte de kamer, die hooguit negen vierkante meter mat, erg vol. Aan de wanden hingen posters van popsterren en gamefiguren. De poster van Jessica Redding, een pas sinds kort bekende popster uit Amerika, had een prominente plaats boven zijn bed.

Eenmaal binnen pakte hij de houten stok die hij bij gebrek aan een echte bo-staf gebruikte om oefeningen mee te doen in het park, deed de deur dicht en klemde de stok onder de klink zodat de deur niet geopend kon worden van buitenaf. Hij plofte op het bed, trok zijn jas uit en haalde de gouden ring uit zijn binnenzak. Het verbaasde hem lichtelijk dat de ring er inderdaad was. Wat hem was overkomen kon toch niet waar zijn?

Na de ring een tijdje in zijn hand om en om gedraaid te hebben, besloot hij om het internet op te gaan en eens te kijken of hij iets kon vinden over deze "Wachters" waar Gabriel over had gesproken. Hij startte zijn computer op, activeerde de modem die met veel lawaai verbinding zocht met het internet en daarmee gelijk ook de telefoonlijn blokkeerde en opende zijn browser. Hij spendeerde een uur aan het zoeken op allerlei pagina's, maar kon geen enkele referentie vinden aan de "Wachters" of iets wat erop leek. De naam Gabriel leverde een berg referenties op, maar niets waar hij veel aan had. Het was een veel voorkomende naam.

Gefrustreerd sloot hij de computer af toen zijn moeder hem riep voor het eten. Hij besloot de ring op te bergen, voor het geval zijn broer besloot dat het wel een leuk hebbedingetje was. Walt hield wel van een beetje blingbling en zou zijn kans zeker schoon zien als Gerard de ring onbewaakt op zijn bureau zou laten liggen. Dus borg hij hem veilig op in een klein kistje dat hij achter in zijn kast bewaarde.

Enkele uren later, nadat het eten achter de rug was en Gerard had gedoucht, zat hij weer boven op zijn kamer. De ring lag op zijn bureau en Gerard zat rondjes te draaien op zijn bureaustoel. De computer stond aan. Elke avond mocht hij het internet op om Ultima Online te spelen. Op het scherm zat zijn personage op een stoel in zijn huis koekjes te bakken. Hij zou een feestje geven voor wat vrienden voor ze draken zouden gaan zoeken om te temmen.

Ondertussen twijfelde hij sterk. De uitnodiging van Gabriel was aantrekkelijk. Toegelaten worden in een geheim genootschap met mensen die zomaar in het niets konden verdwijnen en dingen konden verplaatsen zonder ze aan te raken? Klonk te gek. Tegelijk vroeg hij zich af hoe het dan zou moeten met zijn studie. Hij was altijd serieus bezig geweest met zijn studie en was niet van plan zomaar te stoppen. Aan de andere kant...er was geen studie in de wereld die op kon tegen het dragen van gave harnassen en het hebben van superkrachten. Maar dat bestond toch niet?

Er werd aangebeld. Gerard hoorde iemand naar de deur lopen. Even later riep zijn moeder door het trapgat omhoog: "Gerard! Het is voor jou!" Snel schoot hij een broek en shirt aan want hij zat nog in zijn badjas. Hij stopte de ring, die Walt gelukkig nog niet had gezien, in zijn zak. Hij wilde dat namelijk graag zo houden. Even later stampte hij de trap af.

Voor de deur stond Peter. Hij woonde een paar huizen verderop. Gerard en hij waren ooit bevriend geweest, maar die vriendschap was de laatste jaren verwaterd. "Hey, eh...Gerard. Ik vroeg me af of je me kon helpen.

We hebben wat problemen met onze PC thuis en jij weet daar wel wat van toch?" Gerard knikte. "Mijn vader vroeg of je er naar kon komen kijken."

"Is goed. Ik kom langs achteren." Gerard deed de deur dicht en liep door de woonkamer. "Ik loop even naar Peter, computerproblemen. Ben zo terug." "Goed schat, doe je wel een jas aan? Het is fris buiten." Gerard schoot in de serre een jas en schoenen aan en liep door de poort de straat op naar buiten, in de richting van Peters huis. Peter woonde in een huis langs het park. Hij stond even verderop op Gerard te wachten, om vervolgens met hem mee te lopen in die richting. "Wat is er precies met jullie computer dan?" vroeg Gerard. Hij had al vaker mensen geholpen met het repareren van computers en wist graag van tevoren een beetje wat er loos was. "Eh...ja...weet ik eigenlijk niet. Hij start niet meer op of zo." Peters antwoord was vaag. Gerard wilde net verder vragen toen hij van achteren werd beetgepakt en ruw naar de grond werd gedrukt. Hij keek opzij en zag dat Daniel op hem af kwam lopen vanuit een steegje dat ze net gepasseerd waren.

"Zo, dus jij dacht mij in het kanaal te dumpen en ermee weg te komen hè?" Deze mededeling werd gevolgd door een schop in Gerards ribben. Gerard werd weer overeind getrokken. Dit keer was er geen enkele ruimte om los te komen. Daniel had dit keer kennelijk wat sterkere hulpjes meegenomen. "Och, eigenlijk wel ja." reageerde Gerard. "Best een beetje zielig eigenlijk dat jij zoveel hulp nodig hebt om één jongen in elkaar te slaan." Hij kreeg een harde klap in zijn gezicht.

"Best een grote bek voor een nerd. Moet jij niet heel hard huilend naar je mammië toe rennen?" Peter en de andere jongens lachten. Gerard was woedend dat hij zich zo had laten beetnemen. Hij was nog niet klaar met Peter. "Dat zou ik wel willen, maar dat gaat nogal lastig als ik vastgehouden word, hmm?" Hij kreeg nog een klap. "Niet zo bijdehand hè?" Gerard lachte. "Dat is niet bijdehand. Jij bent gewoon te dom om het verschil te zien tussen bijdehand en waar." Daniel kwam nog een keer op

hem af om hem te slaan, waarop Gerard weer kans zag hem een flinke trap te verkopen. "En kennelijk ook te dom om niet twee keer dezelfde fout te maken."

"Hé! Wat gebeurt daar allemaal?" Een stem klonk van ergens achter Gerard. Hij werd op de grond gegooid maar kon zichzelf nog net opvangen met zijn armen, waarbij hij flinke schaafwonden opliep. De jongens raapten Daniel op en maakten zich uit de voeten. Een man met een grote Duitse herder aan de lijn liep op Gerard af en hielp hem overeind. "Gaat het, jongen?" Hij knikte. "Ik overleef het wel. Dank u, meneer." "Je moet aangifte doen tegen dat stelletje lafaards." Gerard dacht er even over na. "Misschien doe ik dat ook wel." De man reikte in de zak van zijn korte broek, trok een papiertje en een pen tevoorschijn en schreef iets op. "Mijn naam en adres, voor als de politie een getuige wil." Alles deed Gerard zeer. Hij bedankte de man vriendelijk en zocht een bankje op in het park om even te gaan zitten. Hij kon zichzelf wel slaan dat hij zo goedgegelovig was geweest. Peter kon rekenen op een flink virus in zijn mailbox binnenkort. Gerard wenste dat Daniel gewoon in het kanaal verdrongen was. Dat was ook gebeurd als Gabriel hem niet had gered, dacht hij er achteraan. Hij pakte de gouden ring uit zijn broekzak. "Als ik lid zou zijn van een geheim genootschap dan kon ik wraak nemen op dat stelletje losers. Wie weet wat voor gave dingen zij allemaal weten die ik op hen los kan laten..." Grootse plannen vormden zich in zijn gedachten en zonder verdere aarzeling schoof hij de ring om zijn rechter ringvinger. Hij paste als gegoten.

Er gebeurde weinig. Gerard bewonderde het sieraad aan zijn vinger in het licht van de ondergaande zon. Hij wilde opstaan toen er een scherpe pijscheut door zijn arm heen trok. Vol verbazing zag hij hoe de ring in zijn huid leek te verdwijnen tot er niets meer van over was. Tegelijkertijd voelde het alsof miljoenen naalden door zijn bloedvaten een weg zochten naar alle plekken die pijn konden doen. Binnen enkele seconden voelde het alsof zijn hele lijf in brand stond. Felle pijscheuten trokken door zijn

armen, benen en hoofd. Voor zijn ogen zag hij lichtflitsen, kleuren. De wereld draaide om vervolgens op te lossen in een felle, blauwe flits.
“Hnnng...”

Hoe lang hij buiten westen was geweest, wist hij niet. Hij lag op hete tegels in een zonovergoten omgeving die zich langzaam scherp stelde. Zijn oren suisden, maar tegelijkertijd klonk het ook alsof er erg veel verkeer in de buurt reed, wat raar was, want het park was voetgangersgebied. Langzaam ging hij overeind zitten terwijl de wereld om hem heen duidelijker werd. Hij bevond zich op een groot, half rond balkon van een meter of tien breed. Het balkon zat vast aan een hoog flatgebouw dat nog zeker dertig meter boven hem uit torende. Enkele verdiepingen keken op hem neer. Erboven was een sierlijk bewerkte torenspits met daar weer bovenop een grote antenne. De wolken leken erg dichtbij. Gerard stond op en wankelde naar de balustrade die gemaakt was van stevig gietijzer dat in ingewikkelde patronen gesmeed langs de hele lengte van het balkon liep. Hij keek uit over een skyline die hij nog nooit had gezien, maar die hij gelijk herkende; de skyline van New York. Het Empire State building en de Twin Towers waren duidelijke beelden die zelfs een in Nederland opgegroeide jongen bekend voorkwamen. Zeker honderd meter onder hem raasde druk verkeer langs. De galm van toeterende taxi's en huilende sirenes weerkaatste tegen muren van glas omhoog. Af en toe vloog er een helikopter langs. Hij wilde op zijn horloge kijken, maar realiseerde zich dat hij er geen om had. De zon stond nog hoog in de lucht, dus of hij had heel lang geslapen, of het was niet erg lang geleden dat hij knock-out ging in het park en dus gewoon zes uur vroeger door het tijdsverschil. “Shit, wat is hier nu aan de hand? Hoe kom ik hier?”

Na enigszins van de schok bekomen te zijn, draaide hij zich om. Het balkon bleek niet half rond te zijn, maar om het hele gebouw te lopen in een wijde cirkel. Het zat vast aan een verdieping met grote glazen ramen

en enkele deuren die toegang gaven tot wat leek op kantoorruimte. Gerard liep op één van de glazen deuren af die ruisend voor hem open gleden. Gerard stapte binnen op een dik, rood tapijt. De wanden van de ruimte waar hij zich nu in bevond waren afgetimmerd met chique, houten panelen. Duur uitzierende schilderijen werden geflankeerd door dikke, rode gordijnen met gouden biezen en de verlichting kwam van klassieke lampen die aan de wanden hingen in plaats van aan het plafond. In het midden van de kamer stond een duur uitzierend houten bureau met daarachter een even duur uitzierende stoel met een rode zitting en rijkelijk bewerkte armleuningen. Achter het bureau, dat uitkeek op het balkon, zat een bijna onzichtbare deur in de muur. In het midden van de deur was een cirkel in reliëf uitgesneden.

Gerard stapte behoedzaam het kantoor binnen. Wat hem opviel was dat er geen enkel teken was van informatievoorziening in dit kantoor. Geen telefoon of computer. Zelfs geen boeken.

“Hallo? Is daar iemand?”

Er kwam geen antwoord. Gerard liep rond het bureau en keek even rond. Toen besloot hij de deur te proberen. Nog voordat hij zijn hand op de klink legde, lichtte de cirkel in de deur wit op. De deur klapte naar buiten toe open. Achter de deur liep een lange gang met een vergelijkbare aankleding als het kantoor; houten panelen, rode vloerbedekking en wandlampen die het geheel een negentiende-eeuwse sfeer meegaven. Met verder weinig keuzemogelijkheden besloot Gerard de gang in te lopen. De schilderijen die hij passeerde waren zonder uitzondering klassieke afbeeldingen van engelen in een veelvoud aan situaties, maar ogenschijnlijk allemaal door dezelfde schilder gemaakt. Gerard herkende de handtekening onder de schilderijen echter niet. De gang kwam na een kleine twintig meter uit bij een T-splitsing. Hij was bijna bij de splitsing toen een vrouw zijn pad kruiste. Gerard herkende haar gelijk. Het was Jessica Redding, voormalig achtergrond danseres voor een aantal bekende artiesten en sinds een jaar als zangeres/danseres bezig aan haar eigen carrière. Haar eerste CD was net uit. Hij had hem helemaal grijs

gedraaid. Haar poster boven zijn bed liet weinig aan de verbeelding over. Hij vond het dus ook vreemd haar nu in deze setting tegen te komen. Haar lange, blonde haren zaten verward. Ze was gekleed in een spijkerbroek en een dikke fleece trui. Ze keek, net als hij, enigszins ontheemd om zich heen en schrok toen ze hem zag. Ze herstelde zich echter snel en stapte kordaat op hem af. "Hey, jij daar. Wie ben jij en waar ben ik?" Ze sprak Engels. Zijn Engels was, gelukkig voor hem en haar, prima in orde. Hij had redelijk wat ervaring opgedaan tijdens het spelen van games. Eén van zijn frustraties uit zijn recente jeugd was dat zijn leraar Engels op de middelbare school hem geen tien had willen geven op zijn diploma, maar een negen had gemaakt van zijn negen-en-een-half gemiddeld. Voor Nederlands stond hij toen een zes. Op de PABO had hij zijn toetsen spelling en grammatica drie keer over gedaan. "Ik heet Gerard en ik heb geen idee waar ik ben, en dus ook niet waar jij bent." Jessica was even oud als hij, wist hij. Zelfs iets jonger. Hij was, ondanks haar status als artiest, niet van plan om haar met 'u' aan te spreken. Gelukkig hoefde dat ook niet, bedacht hij zich even later. In het Engels bestond dat onderscheid immers niet.

"Ook benaderd door een figuur in een lange mantel met een gouden ring?" vroeg hij voor zijn neus weg. Aan de blik op haar gezicht te zien was dat niet het geval. "Ik kreeg een doosje op mijn kleedkamer. Een cadeau van een fan; een gouden ring. Ik doe hem om en het volgende moment word ik wakker op een balkon in New York. Dat was dus ook de laatste keer dat ik iets van een fan aanneem." Ze klonk erg verbolgen over wat haar was overkomen. Schijnbaar was haar dus niets verteld zoals bij hem wel het geval was geweest. "Ik moet hier weg. Ik heb een optreden in het Sydney Opera House. Weet jij waar de uitgang is?" Gerard schudde zijn hoofd. "Nog niet. Maar als jij daar vandaan komt..." hij wees de gang in waar Jessica vandaan was gekomen. "...en ik hier vandaan dan blijft er nog maar één richting over, nietwaar?"

Jessica leek niet overtuigd. Gerard besloot dat het ideaalbeeld van Jessica dat hij in zijn hoofd had zitten wellicht een beetje overdreven was

geweest. Hij had geen zin om haar uitgebreid te overtuigen, dus liep hij de gang in, in de richting die geen van hen nog had verkend. "Hey, wacht op mij!"

Samen volgden ze de gang, die na enkele meters afboog naar links om uit te komen bij een lift. "Ah, een uitgang. Mooi!" Jessica drukte op de liftknop. De deuren gingen vrijwel meteen open. Ze stapten naar binnen, maar in plaats van een hele rij aan knoppen zaten er maar drie knoppen op het bedieningspaneel; één, twee en alarm. De lift zag er, net als de gangen, klassiek uit. Boven de deuren was een wijzerplaat met de wijzer helemaal aan de linkerkant op één. Aan de rechterkant stond de twee. "Wat is dit nu weer voor achterlijke lift? Waarom kunnen we niet naar beneden? We zitten minstens vijftig verdiepingen hoog!" Jessica kwam erg ongeduldig over. Gerard was niet zo snel van zijn stuk gebracht en drukte op de twee. De deuren gingen dicht en de lift begon omhoog te bewegen. De wijzer verschoof geleidelijk naar de twee. "Dit is geen uitgang! We gaan omhoog!"

"Ping."

De lift liet een bescheiden belletje horen voor de deuren weer open gingen. "Wat...is...dit...?" was het enige dat Jessica uit kon brengen. Ze stapte de lift uit en Gerard volgde haar. De ruimte waar ze in uit waren gekomen was op zijn zachtst gezegd indrukwekkend. Ze waren klaarblijkelijk beland op de bovenste verdieping. De hele verdieping was één grote, open ruimte. De wanden liepen naar elkaar toe in een spits torengewelf. Grote ramen lieten licht aan alle kanten naar binnen en gaven een prachtig uitzicht over de stad. De vloer was een kleurig mozaïek, bestaande uit duizenden kleine tegeltjes. Gerard had direct respect voor de tegelzetter die deze vloer had gelegd.

In de ruimte stonden geen meubels. Er leken, naast de liftdeur die in één wand van de ruimte zat, geen andere uitgangen te zijn. Zelfs geen

balkon. Jessica liep naar het midden van de ruimte. Gerard liep langzaam achter haar aan, kijkend naar de plafonds en de vloer die er uit zagen alsof ze er al eeuwen lagen. Wat onzin was natuurlijk.

“Nou, lekker dan. Geen uitgang, helemaal niets.” Jessica reikte in haar broekzakken en in de zakken die aan de voorkant van haar trui zaten, alsof ze op zoek was naar iets, maar gooide uiteindelijk haar handen in de lucht als blijk van opperste frustratie. “En geen telefoon, nergens. Hoe komen we hier nu weg?”

Gerard was naar één van de ramen gelopen die uitzicht gaven over de stad. New York was een indrukwekkend gezicht. Gebouwen tot zover het oog reikte, her en der onderbroken door water met gigantische bruggen die als oversteek dienden tussen de verschillende delen van de metropool. Vlak onder hen kon hij het balkon ontwaren waar hij wakker was geworden. Nog verder onder hen het verkeer dat zich door de straten baande. Hoewel...

“Zeg, Jessica. Kom eens even kijken.” Hij wenkte de popster, die de wanhoop nabij was. Met frisse tegenzin stampte ze in zijn richting. “Wat?!” Hij wees door het raam naar beneden. “Nou, valt jou niets op?” Ze keek naar beneden. Op straat stonden lange rijen auto’s stil achter elkaar. Op de voetpaden stonden grote groepen mensen. “Nee. Niet echt. Het is druk. Spitsuur. Maar dat is het altijd in New York. Hoezo?” Gerard keek nog eens naar buiten. “Nou...eerder toen ik keek maakte alles een hoop herrie en bewoog het. Nu staat alles stil. Auto’s, mensen...alles.” Ook Jessica wierp nog een blik. “Hmm, misschien is er ergens iets gebeurd waar iedereen naar staat te kijken?” “Nee. Er is iets anders aan de hand. Kijk daar, die helikopter.” Hij wees op een helikopter die verderop in de lucht hing. De wieken van de rotor waren duidelijk zichtbaar, alsof ze in de vlucht bevroren waren. Ondanks dat bleef het apparaat keurig in de lucht hangen. “Wat de...”

“Hallo kinders.”

Gerard en Jessica draaiden zich tegelijkertijd om. In het midden van de ruimte stond een vrouw in een gewaad met een diep zwarte kleur. Het was bijna of al het licht uit de ruimte in haar kleed zou verdwijnen en even dacht Gerard dat het inderdaad wat donkerder was geworden. De vrouw had in schril contrast met haar kleding lang, spierwit haar en bijna volledig witte ogen die licht leken te geven. Haar smalle gezicht was zeker niet onknap. Het kwam Gerard ergens zelfs wat bekend voor. Ze zag er uit alsof ze een jaar of veertig was.

“Ah, mooi. U ziet er uit alsof u weet wat hier gaande is. Ik zou graag NU vertrekken. En u mag blij zijn als ik u niet aanklaag wegens ontvoering.” Vreemd, dacht Gerard. Hij had de vrouw Nederlands horen praten, maar Jessica sprak haar aan in het Engels, alsof ze de vrouw had verstaan. Veel tijd om erover na te denken kreeg hij niet. Al klagend beende Jessica op de vrouw af. Maar nog voor ze haar bereikt had hief de vrouw een hand, waarop Jessica achteruit tegen het raam werd gesmeten met zoveel kracht dat het glas barstte. Ze zakte bewusteloos in elkaar op de grond. “Irritant meisje. Waar ze jullie toch telkens vandaan halen mag Joost weten.” De vrouw liep naar een raam toe vlak naast Gerard. “Dat ze het überhaupt blijven proberen. Iedere keer trekken ze weer een nieuwe ‘Potentiële’...” ze zei het met het nodige sarcasme “...uit de kast. En iedere keer plant ik ze weer gezellig in de Jura, voer voor de dino’s.”

Gerard keek al veel minder verbaasd op van wat er gezegd werd. Hij had immers al met Gabriel gesproken. Uit de houding en het verhaal van deze vrouw maakte hij op dat zij het niet op had met de Wachters. Terwijl de vrouw sprak, knielde hij bij Jessica neer en controleerde of ze nog adem haalde en of ze gewond was. Hij wist niet precies waar hij naar moest kijken, maar had genoeg EHBO meegekregen om te bepalen dat ze in ieder geval nog leefde. “Nog iets dat je kwijt wil voor ik jullie naar jullie vriendjes stuur?” De vrouw keek op hem neer. Gerard stond op, hielp Jessica overeind en overwoog wat hij zou zeggen. Hij had meer vragen

dan antwoorden en deze vrouw leek hem niet het type zijn vragen te beantwoorden. Hoewel...

“Wie bent u?”

De vrouw lachte. “Och ja. Zo onwetend nog. Dat is altijd wel een nadeel van het jullie vóór jullie training afmaken. Niet echt waardige tegenstanders.” Ze pauzeerde even. “Wel een stuk minder werk zo.” Ze hief haar handen. De kamer om hen heen werd heel donker. De wanden leken te draaien en de vloer wervelde onder hen weg, afgezien van een enkele, gouden ring. Haar mantel waaierde uit terwijl ze opsteeg in de leegte die ontstond. Gerard hield Jessica overeind toen de muren achter hen weg leken te vallen. De vrouw was in opperste concentratie, ogen gesloten, en was zich niet bewust van de gouden ring die steeds feller begon te schijnen en het duister doorkliefde met wit licht dat als bliksem door het nu oneindige zwart scheurde. Terwijl de ruimte om hen heen wervelde, sprak ze; “Mijn naam, jonkie, is Eeuwigheid.” Haar ogen openden zich weer. In dat ogenblik gebeurden er een aantal dingen. De ruimte stopte met wervelen. Alles om hen heen was zwart, enkel onderbroken door felle striemen wit licht die uit de ring kwamen die als enige nog zijn vorm en kleur had behouden. Gerard voelde hoe hij in de richting van de vrouw werd getrokken, alsof een onzichtbare hand hem oppakte en naar haar toe trok. Jessica, die nog steeds bewusteloos was, kon zich niet verzetten en verdween zonder geluid in de duisternis in het midden van de ruimte waar Eeuwigheid zweefde. De vrouw leek zich eerst niet bewust van de ring. Lachend keek ze toe hoe ook Gerard zich moest overgeven aan de door haar gecreëerde duisternis. Het licht werd echter steeds intenser. De vrouw vertoonde een blik van opperste verbazing toen ze zich er bewust van werd, terwijl Gerard in zijn ooghoek nog net de in het wit geklede Gabriel dacht te zien verschijnen voor hij in een diep gat leek te vallen. De gouden ring in de vloer lichtte nog één maal fel op en voor de tweede keer in korte tijd had Gerard het gevoel alsof zijn lijf uit elkaar werd getrokken. Hij was bang dat hij weer het bewustzijn zou

verliezen en vroeg zich af waarom hij in godsnaam ook weer die ring om had gedaan.

Hoofdstuk 3 - De ring van Aetherion

17 augustus 12934 B.C.

Dit keer viel het mee. Gerard voelde zich nog steeds alsof hij door een wringer was gehaald, maar hij was niet buiten bewustzijn geraakt. Nog even en ik raak er aan gewend, dacht hij terwijl hij opkrabbelde na de val. Althans, zo had het gevoeld. Een val van een fractie van een seconde, alsof hij had gedroomd dat hij van de trap af was gevallen en wakker was geschrokken om er achter te komen dat hij in zijn eigen bed lag. Alleen lag hij niet in zijn bed, maar op een heuvel in hoog, met dauw besprenkeld gras. De zon kwam net op boven bergen in de verte.

Verderop in de heuvelweide liepen wat geiten te grazen.

“God...ver...domme! Niet alweer! Au, au, AU!” Jessica was ook wakker. Ze lag vlak bij hem in het gras. “Gaat het?” vroeg Gerard die een poging deed haar overeind te helpen. Ze sloeg zijn hulp af. “Nee, het gaat NIET. Alles doet zeer, ik heb het koud, ik ben doorweekt en ik lig in een grásveld in plaats van in een zacht bed in een vijfsterrenhotel in Sydney.” Voor zijn gevoel had Gerard nog geen kwartier geleden thuis in zijn slaapkamer een computerspel zitten spelen. Nu lag hij in een grasveld op een godvergeten plek met hoofdpijn en een beeldschone, maar ook zeer vervelende meid naast hem. Het kon zo een hoofdstuk zijn uit een slechte doktersroman. Nog niet zo lang geleden had hij er bijna alles voor gedaan om haar te ontmoeten. Nu hij haar een klein kwartier had meegemaakt begon dat sentiment al aardig te bekoelen. En toch, ze had niet ongelijk. Jessica stond op, klopte zichzelf af en liep een klein stukje de heuvel af. Ook Gerard was opgestaan om de omgeving eens goed in zich op te nemen. De geiten sprongen, ogenschijnlijk geagiteerd, opzij toen Jessica langs kwam. Her en der stonden wat bomen te wuiven in een lichte bries die rook naar zeewater. Tussen de bomen ontwaarde Gerard enkele exemplaren die hem deden denken aan palmbomen. Verder kwam de zon net op en was het, ondanks zijn vochtige kleding en de bries, al behaaglijk warm.

Even later stampte Jessica weer terug de heuvel op. "Waar zijn we in hemelsnaam?" Gerard had geen idee waar ze precies waren. "We zouden overal kunnen zijn. Het lijkt hier niet erg dicht bevolkt. Misschien ergens in Zuid-Europa?" Terwijl hij praatte rees de twijfel. Hij was op vakantie vrijwel nooit buiten Europa geweest en kende de rest van de wereld vooral uit boeken en films. Hij wilde echter niet laten merken dat hij, net als Jessica, eigenlijk doodsbang was en niet wist wat er gaande was. Ze hadden immers nul uitleg gehad en waren in New York en god wist waar terecht gekomen in evenveel tijd als hij doorgaans nodig had om naar school te fietsen.

"Nou, waar we ook zijn, het boeit me niet. Ik wil hier weg, en wel NU METEEN!"

Gerard zuchtte. Ze wist echt niet wat ze wilde. "Oké. Zeg het maar dan. Welke kant gaan we op?" Jessica, die tot dat moment vooral kwaad rond had gestampt, stopte er nu abrupt mee en keek om zich heen. "Precies, dat dacht ik ook." ging Gerard verder. "Luister, we zitten allebei in hetzelfde schuitje, dus stop even met schreeuwen en klagen en laat me nadenken."

Jessica's blik deed denken aan die van een uil die net een muis in een Ferrari had zien stappen om hard over hem heen te rijden voor de uil hem uit het hoge gras had kunnen grissen. Niet dat Gerard wist hoe dat eruit zag, maar hij kon het zich voorstellen. De verbazing spatte ervan af.

Gerard liep even rond en nam de omgeving in zich op.

"Oké. Die geiten zijn vast van iemand. Er is dus vast een dorp of stad in de buurt. De wind komt uit het westen en ruikt zout, dus de zee kan niet ver weg zijn. Als we de kust opzoeken en de kustlijn volgen vinden we vast wel een autoweg die naar de dichtstbijzijnde stad leidt. Dan zoeken we daar wel vervoer terug naar huis. Oké?"

Eenmaal van de schrik bekomen werd Jessica weer haar diva-zelf. "Prima. Hoe eerder ik hier weg ben, hoe beter. Serieus, er heeft nog nooit iemand zo tegen me gepraat." Met haar neus in de lucht begon ze in de richting

te lopen die Gerard had gewezen. "Dat hadden ze toch wat vaker moeten doen...verwend kreng", mompelde hij in zichzelf.

"Wat zei je?"

"Niets...niets."

De zee bleek verder te zijn dan Gerard had bedacht. De zon klom gestaag hoger terwijl ze door rollend heuvelland liepen, wat de tocht er niet makkelijker op maakte. Nu had Gerard makkelijke schoenen aan. Jessica droeg sandalen, wat hilarische taferelen opleverde, elke keer als ze dacht dat ze iets over haar voet voelde kruipen. Het hoge gras belemmerde het zicht op haar voeten en schijnbaar had mevrouw Redding een panische angst voor insecten. Hij kon er alleen maar om lachen. Jessica wilde zich niet laten kennen en ondanks een gilletje hier en daar bleef ze stug doorlopen, een paar passen voor Gerard uit. Zelf had hij al de hele tijd hoofdpijn en ook zijn lijf voelde beurs. Hij had geen blauwe plekken of verwondingen kunnen vinden na hun aankomst op de heuvel, en toch bleef hij pijn en jeuk houden door vrijwel zijn gehele lichaam. Ook hij klaagde echter niet, uit angst voor nog een tirade van Jessica over hoe verschrikkelijk het allemaal wel niet was.

Zo liepen ze enkele uren. Het werd snel warmer en zowel hij als Jessica had ervoor gekozen om hun jas, respectievelijk trui, uit te trekken. Jessica bleek eronder enkel een tanktopje te dragen, wat Gerards humeur goed deed na al haar geklaag. Uiteindelijk bereikten ze de top van een heuvel waar ze uitkeken over een uitgestrekt water. De golven rolden langs een hagelwit strand dat zich uitstreckte zo ver als het oog kon zien. Lang, stug gras groeide op de heuvels die afdaalden tot het brede strand dat het water van het land scheidde. Meeuwen scheerden over de golven, op zoek naar eten. Een stuk uit de kust voeren enkele zeilschepen.

"Daar. Zeilschepen. Die komen vast ergens uit de buurt. Kijk of je een haven ziet." Gerard was blij dat hun tocht iets op leek te leveren. Jessica was op de top van de heuvel in elkaar gezakt. "Even hoor...ik ben kapot. Kijk jij maar of je een haven ziet, dan rust ik even uit."

“Watje.”

“Dat hoorde ik!”

Gerard keek rond, en ontdekte uiteindelijk een dorpje, een eind naar het noorden langs de kust. Het was vrij ver en hij zag nergens een weg of verkeer naar het dorp toe gaan, enkele een brede rivier die zich verder naar het noorden door de heuvels kronkelde. Hij had tijdens hun wandeling nog helemaal geen verkeer gezien. Geen auto's, motoren, vrachtwagens. Zelfs geen vliegtuigen in de lucht boven hen. De lucht was strak blauw en er was geen condensstreep te bekennen. “Deze kant op.” Zonder op een reactie te wachten liep hij in de richting van het dorp. “Hey! Wacht op mij!” Gerard besloot om toch even in te houden. Ondanks het gedrag van Jessica was hem altijd bijgebracht beleefd te blijven en mensen te helpen. Ook al had hij het niet erg gevonden als ze was blijven zitten.

De zon had haar hoogste punt bereikt toen ze in de buurt van het dorp kwamen. Nog steeds hadden ze geen spoortje asfalt ontdekt. De laatste drie kwartier hadden ze over een smal grindpad gelopen. Althans, Gerard liep erop. Jessica liep er naast; de steentjes waren een paar keer in haar sandalen terecht gekomen.

Toen ze het dorp in kwamen, werden ze begroet door een hoop verbaasde blikken. Het dorp bestond uit eenvoudige huisjes, opgetrokken uit houten balken en planken. De daken waren bedekt met riet. Gerard telde er een stuk of twintig die in een schijnbaar willekeurig patroon langs het strand en de oever van een brede riviermonding waren neergezet. Er was vrij veel ruimte tussen de hutten, waardoor ze goed zicht hadden op het water, waar steigers waren opgetrokken uit hout. Er lag een enkele vissersboot aan de kade te dobberen. De inwoners van het dorp waren in de buitenlucht bezig met allerlei werkzaamheden gerelateerd aan de visserij. Er hing vis te drogen in de zon en een groepje vrouwen was netten aan het repareren. Enkele mannen waren bezig met het repareren

van een klein bootje. Op het schip, dat ongeveer tien meter mat, waren een paar mensen bezig met het repareren van een zeil dat net aan de enkele mast van het ranke schip werd gehezen. Allen stopten met hun werkzaamheden toen Jessica en Gerard in hun blikveld verschenen. Dat was niet al te verbazend. De inwoners zagen eruit alsof ze zo uit een western waren komen lopen. Een gebronsde huid, zwarte haren en donkere ogen. De mannen droegen veelal niet meer dan een lendendoek waar de vrouwen gekleed gingen in een simpele, van huiden gemaakte tuniek. Gerard en Jessica vielen behoorlijk op.

De mannen die bezig waren met het bootje dat omgedraaid op de oever van de rivier lag, stonden op en kwamen op hen af gelopen. Gerard had half verwacht dat ze in een vaag, onverstaanbaar taaltje tegen hen zouden beginnen, maar ze spraken hen aan in keurig Nederlands. "Zo, jullie zien eruit alsof jullie een tijdje onderweg zijn geweest. Wat brengt jullie naar ons nederige dorp?"

Wat Gerard opviel, was dat de lippen van de man -een grote, gespierde vent van een jaar of veertig met het uiterlijk van een indiaan en de stem van een beer- niet gelijk bewogen met de woorden die hij hoorde. Alsof wat hij zei live werd nagesynchroniseerd zoals soms met films werd gedaan. Jessica nam het initiatief. Zij had hem dus kennelijk ook begrepen. Gerard realiseerde zich plots dat ook zij Nederlands leek te spreken, terwijl haar lippen Engelse woorden vormden. "We zijn verdwaald en op zoek naar een telefoon. Ik wil iemand bellen die ons op kan halen, of is er misschien een taxi in de buurt?"

De man keek haar verbaasd aan. "Ik heb geen idee wat je bedoelt. We hebben hier geen...telefoon? En het woord taxi zegt me ook niets." De uitdrukking op Jessica's gezicht sprak boekdelen. Gerard besloot het heft in handen te nemen. Hij had vaker met dit bijltje gehakt, al was dat aan een tafel geweest met een glas cola in zijn ene hand en een set dobbelstenen in de andere. "Wat ze bedoelt, is dat we niet weten waar we zijn en dat we graag naar huis willen. Kunt u ons vertellen waar we zijn?"

De man knikte naar zijn kompanen. De twee mannen die met de spreker waren meegelopen keerden terug naar hun werk. "Jazeker. Jullie zijn in Venar, het dorp van vissers, aan de westkust van het rijk van Baëldrackan." Gerards hersenen ratelden. Hij moest oppassen niet al te wereldvreemd over te komen. Hij wist immers niet hoe deze mensen zouden reageren op buitenstaanders, hoe vriendelijk ze nu ook over kwamen. "De westkust? Wow...dan zijn we echt goed verdwaald. Ik dacht dat we in de buurt van de hoofdstad zaten."

Een bulderende lach verliet de lippen van de man. "Haha. De ouderen in jullie dorp moeten jullie beter lesgeven. Baël ligt zeker drie dagreizen naar het noordoosten vanaf hier." Jessica stootte hem aan en siste: "Wat ben je in hemelsnaam aan het doen?" Gerard wimpelde haar af met een kort "Vertrouw me."

"We zouden het op prijs stellen als we hier zouden kunnen overnachten. Misschien kunnen we ons nuttig maken om een slaappleaats te verdienen? We hebben geen geld." De man sloeg een arm om Gerards schouders. "Kijk, zo'n instelling mag ik wel. Mijn naam is Ogal. Je kunt ons helpen met de skiff, je vrouw kan mijn vrouw helpen met de netten. Vanavond zijn jullie mijn gasten."

Jessica keek met grote ogen naar de uitwisseling die voor haar neus plaats had. "Hey...wacht eens even. Ik..." Gerard wierp haar een scherpe blik toe en wendde zich tot de grote man die hem nog altijd stevig vast had. "Zou ik heel even iets met mijn vrouw mogen bespreken Ogal?"

"Natuurlijk, natuurlijk. Ik zie je zo bij de boot..."

"Gerard."

"Gerad."

Ogal liet hem los en keerde terug naar zijn werk. Hij wierp geen enkele blik meer op het tweetal, waarvan er eentje laaiend van woede met haar trui stond te zwaaien. "Vrouw?! Wat vrouw?! Zie ik er zo oud uit?! Hoe háál je het in je hoofd?! Ik ga geen netten verstellen. Sodemieter op! Deze nagels zijn pas net gedaan." Gerard deed er alles aan haar te kalmeren, wat weinig hielp. Toen de vrouwen die met het net bezig waren

hun kant op begonnen te kijken, draaide Jessica haar volume omlaag naar een sissende fluistertoon.

“Luister. Vertrouw me nou maar”, begon Gerard toen ze weer een beetje was bedaard. “Dit moet even zo. We hebben geen idee waar we zijn. Dit dorp en die stad...Baël...nog nooit van gehoord. We kunnen dus rustig stellen dat we niet meer in Kansas zijn. Als we informatie willen, gaan we dat hier niet krijgen. Dit is een vissersdorp, en zo te zien een nogal primitief vissersdorp. Dus...we overleven de dag en doen wat we kunnen. Vanavond hebben we een dak boven ons hoofd en morgen gaan we op zoek naar een manier om in de hoofdstad van dit “rijk” te komen. Daar kunnen ze ons vast meer vertellen.”

“Jij hebt er nogal veel verstand van, hmmm? Vaker verdwaald in vreemde landen?”

“Elke vrijdagavond.” was zijn antwoord. “Kom, we hebben een opdracht gekregen. Maak die vrouwen wijs dat je uit een landbouwfamilie komt en geen idee hebt van netten verstellen. Dan kijken ze je niet raar aan als je niet weet wat je doet. Klets wat, doe je ding. Ik ga met Ogal samenwerken. Vanavond zien we elkaar weer.”

“Ja maar...”

“Niets ja maar, nu doen we even wat moet. Morgen is er weer tijd voor discussie.”

Met die woorden draaide Gerard zich om en liep richting de boot waar Ogal en zijn vrienden aan het werk waren. Hij gooide zijn jas over een nabijgelegen boomstam, deed zijn shirt uit, want het werd al behoorlijk warm, en keek wat ze aan het doen waren. Schijnbaar was de boot lek geslagen en moesten er planken worden vervangen. Er stond een grote bronzen ketel met kokende teer op een vuur vlakbij de boot. “Zo Gerard. Dit zijn Maweh en Tegwah, mijn zoons.” De mannen, beide ouder dan Gerard, waren druk bezig stukken hout te zagen met iets dat leek op een slagtang. Ze lachten even vriendelijk. “Wel eens een skiff waterdicht gemaakt?” Gerard schudde zijn hoofd. “Niet veel boten waar wij wonen.”

“Ah, jullie komen van de velden? Dan hebben jullie een eind gereisd.”

Gerard beaamde dit. “U hebt geen idee hoe ver.”

“Nou, geen probleem. Kom, dan laat ik zien wat de bedoeling is.”

De rest van de dag was Gerard bezig met het helpen van Ogal en zijn zoons. Het was zwaar werk en Gerard brandde zich meer dan eens bij het insmeren van de planken met de hete teer. Pas bij het ondergaan van de zon keerden de schepen met hun ranke boeg en enkele zeilen terug van zee en werden de ladingen van boord gehaald. Ook daarbij werd hij gevraagd te helpen. Ondanks het feit dat hij al helemaal gesloopt was na zijn werk aan de reparatie van de skiff deed hij dit met plezier voor de vrolijke Ogal en zijn twee zoons die na een korte periode van gewenning ook openhartig en vriendelijk bleken. Het feit dat hij vis doorgaans niet kon luchten of zien vergat hij voor het gemak. Daarbij had een dag met zijn neus boven kokende teer zijn neus doordrongen van de penetrante lucht, waardoor hij de vislucht die uit de tonnen oprees beter kon verdragen dan anders het geval zou zijn geweest.

Toen het werk gedaan was, keerden de mannen huiswaarts. Voor de hutten brandden vuren en her en der zaten al gezinnen aan de maaltijd, die voor het grootste deel ook bestond uit vis, samen met brood en water. Bij de hut van Ogal zat Jessica op een boomstam, naast een meisje van een jaar of tien. De vrouw des huizes stond op om haar man en zoons te begroeten met een knuffel en een kus. Met een vriendelijk gebaar wees ze Gerard een plek naast Jessica. Ook zij zag er vermoeid uit. De kleding die ze aan had gehad hing te drogen over een lijn, doordrenkt van zweet en een soort olie die rook naar vis. Ze droeg nu een tuniek die leek op die van de andere vrouwen die hij gezien had. Haar haar had ze bij elkaar gebonden in een staart. Het meisje was bezig er een ingewikkelde vlecht in aan te brengen. “Gerad, mag ik je voorstellen aan mijn vrouw; Nime en mijn dochter; Sara.” Het meisje lachte even naar hem terwijl haar handen bedreven door bleven vlechten. Nime hield zich bezig met het eten dat al klaar stond in een pan die naast het vuur stond. “Hallo.” was vrijwel het enige dat hij uit kon brengen.

Er werd in stilte gegeten. Na het eten maakte het gezin van Ogal zich op voor de nacht. "Vroeg naar bed, vroeg weer op. Net als bij jullie op de vlaktes denk ik?" Gerard knikte. "Alleen om andere redenen. Varen jullie elke dag uit?" "Elke dag voor de zon opkomt. Elke familie vaart uit, op één na. Die brengt de vangst van de dag ervoor naar de markt in Tovrah. Morgen zijn wij aan de beurt." Gerard had geholpen bij het laden van vaten vol vis op enkele grote wagens. "Tovrah, ligt dat in de richting van Baël?" vroeg Gerard. "Jullie vlaktebewoners weten niet veel van de kustgebieden hè? Maar inderdaad, Tovrah ligt een halve dagreis van hier. Het is het handelscentrum van de provincie en de grootste doorvoer naar Baël en de rest van het rijk."

"Zouden wij morgen mee kunnen reizen naar Tovrah? We willen erg graag naar de hoofdstad."

"Uiteraard. Maar voor nu; slapen. Ik begreep dat Nime al een slaapplek voor jullie heeft geregeld."

"Fijn, hartelijk bedankt voor je gastvrijheid Ogal."

"Laat nooit gezegd worden dat Ogal van Venar niet gastvrij is. Kom, ik toon jullie waar jullie slapen."

Hij liep de hut in, gevolgd door Gerard en Jessica. De binnenkant van de hut was opmerkelijk ruim. Er waren geen kamers. In het rieten dak dat in een punt liep zat een gat, met recht eronder een vuurkuil. Om de vuurkuil heen lagen dierenhuiden op een dikke laag stro. Gerard telde zeven huiden. Ogal wees hen er twee, dicht naast elkaar. "Hier slapen jullie." Zonder verder veel woorden vuil te maken begonnen Ogal en zijn gezin zich ook klaar te maken voor de nacht. Het vuur in de hut werd aangemaakt. Een behaaglijke warmte verspreidde zich door de ruimte. Buiten koelde het al aardig af. De jongens en het meisje sliepen als eerste, al snel gevolgd door Ogal en Nime. Jessica en Gerard zaten tegenover elkaar op de huiden bij het vuur in het midden van de hut. De pijn die Gerard de hele dag had gevoeld -een zeurende, constante pijn die op de achtergrond aanwezig was geweest- had plaats gemaakt voor

spierpijn van het werk. Jessica zat, in het licht van de vlammen, naar haar handen te kijken.

"Kijk nou...helemaal verwoest. De manicure kan lachen." Ze keek hem door de vlammen heen aan. "Als je nog eens het idee krijgt om ons als slaven in te zetten voor een stel primitieve halve garen, laat mij er dan buiten. Ik heb de hele dag naar ouwe wijvenpraat moeten luisteren terwijl ze me uit zaten te lachen omdat ik nog geen twee vezels aan elkaar kon krijgen." Gerard zuchtte. "Wat zit je nou te zuchten? Heb je enig idee hoe verschrikkelijk dit is? Ik wil naar huis, in mijn eigen bed stappen en morgenochtend wakker worden uit deze nachtmerrie."

Gerard porde wat met een stok in de stervende vlammen, die daardoor even scherp opvlamden en Jessica tot zwijgen brachten. "Dacht je dat ik dit leuk vond dan? Ik heb hier ook niet voor gekozen weet je. Maar we zijn hier nu en we moeten roeien met de riemen die we hebben. Als je hier weg wilt komen, moeten we eerst weten waar we zijn. En daarom heb ik je gevraagd om met de vrouwen te praten en te luisteren."

"Gevraagd? GEVRAAGD?!" Jessica dempte haar stem toen ze zag dat enkele mensen bij een ander vuur hun kant op keken. "Je hebt mij helemaal niets gevraagd. Ik moest slavenarbeid verrichten terwijl jij bootjes ging knutselen met de jongens. En die vrouwen, die weten helemaal niks. Praten alleen maar over hun familie. Dus jouw plan heeft niet gewerkt." Gerard sloeg zijn ogen ter hemel en kon een nieuwe zucht niet onderdrukken. "Oh, of heb jij wel al enig idee waar we zijn? Hmm? Alwetende Hollander. Zeg het maar dan."

"Kijk eens omhoog." Boven hen brandden de sterren fel in een heldere hemel. De maan was bijna vol. "Wat zie je?" Jessica keek even omhoog en trok haar schouders op. "Gewoon, sterren. De maan. Daar de Poolster...die herken ik wel." Ze keek hem weer aan. "Dus?"

"Jij hebt zitten slapen op school, of niet? Die sterren betekenen dat we op Aarde zijn en op het Noordelijk Halfrond, anders zagen we de Poolster niet. Verder lijken deze mensen op indianen, dus zou ik zeggen dat we ergens in Amerika zitten, langs de Westkust." Jessica lachte. "Nou, dan

heb jij dus zitten slapen op school. Ten eerste is er geen indiaan in de wereld die ooit zulke huizen bouwde of met zeilschepen zeilde. Ze vielen aan de voeten van de eerste kolonisten omdat ze dachten dat het goden waren.”

“Ja, er kloppen inderdaad een aantal dingen niet. Misschien een alternatief universum, een andere dimensie?”

“Belachelijk! Dat soort dingen kan alleen in films.”

Gerard raakte alweer geïrriteerd door de houding van zijn lotgenoot.

“Nou, hoe verklaar jij dan alles wat er vandaag is gebeurd?” snauwde hij haar toe. Jessica dacht even na. “Nou...misschien hebben we wel drugs gekregen en zitten we nu in een hele slechte trip.” Ze klonk alsof ze een overwinning had behaald in hun verklarende discussie. “Allebei? Zelfs al zouden ze ons allebei één of andere pil hebben gegeven, hoe verklaar je dan dat we allebei exact dezelfde trip hebben, in Technicolor met Dolby Stereo geluid?”

“Dat komt, omdat dit geen trip is, maar de werkelijkheid.” hoorden ze opeens een stem zeggen. De omgeving was, naar omstandigheden, goed verlicht. De maan en de vuren in het dorp voorzagen de omgeving van voldoende licht om alles te kunnen waarnemen. Ondanks dat, had Gerard de vrouw die nu bij hen ging zitten niet aan horen of zien komen. Ze was volledig wit en semitransparant, alsof ze bestond uit een verzameling vuurvliegjes die in strakke formatie bij elkaar bleven om haar figuur te vormen. Terwijl ze ging zitten kreeg haar vorm meer kleur en vastheid, tot ze volledig was gematerialiseerd. Ze droeg een fel wit, over de huid gevormd catsuit. Ze droeg haar donkerbruine haar in een lage paardenstaart. Op haar borst prijkte een gouden cirkel. Gerard vond dat hij het de laatste tijd aardig getroffen had als het ging om de omgang met vrouwelijk schoon. Al leek deze hem vrij...ongrijpbaar.

“Voor jullie het vragen; ik ben Lara. Gabriel heeft me met jullie meegestuurd om jullie te helpen.”

“Meegestuurd? Door wie? Hoezo? Waar was je dan de hele tijd?” Jessica was nog steeds enorm gefrustreerd door het hele gebeuren en ventileerde

deze frustratie nu duidelijk in Lara's richting. Gerard kon er niet rouwig om zijn.

"Ik leg het uit." Lara's hand maakte een boog in de lucht boven het vuur. Voor hun ogen verscheen een gouden ring in de lucht. Hij draaide langzaam rond boven het vuur. Het schijnsel van de vlammen gaf het voorwerp een extra schittering. Gerard keek onwillekeurig naar de nabijgelegen vuren of iemand naar hen keek en reageerde op de pas verschenen gast. "Geen zorgen. Alleen jullie kunnen mij en wat ik jullie toon zien." Ze pauzeerde even. Wellicht voor dramatisch effect. Gerard zat op het puntje van de boomstam. "Allereerst; excuses voor hoe het is gelopen. Het was niet de bedoeling jullie zo lang zonder begeleiding te laten zitten, maar de nanokernen hadden langer nodig dan verwacht om zich te vormen." Gerard trok een wenkbrauw op. "Nanokernen?" Lara knikte. "De ringen die jullie van ons kregen bestonden niet uit goud, maar uit miljoenen microscopische robots, die meestal 'nanobots' worden genoemd. Die zijn door jullie lichamen geabsorbeerd en bezig geweest om een nanokern, een soort mini supercomputer, te vormen op jullie hersenstam." Jessica's hand ging naar haar hoofd. "Dus ik heb al de hele dag hoofdpijn omdat jullie er beestjes in hebben gestopt? Haal ze er uit!" "Dat gaat helaas niet. De nanokern is inmiddels vastgehecht aan jullie zenuwstelsel en omliggend vatensysteem. Het bevat de database waar ik in opgeslagen zit en maakt dat jullie mij kunnen zien. Ik ben niet echt hier, maar een projectie die via de nanokern en jullie optische- en auditieve centra in jullie hersenen wordt geprojecteerd op de wereld." Ook Gerard had zo zijn vragen. "Waar zijn we?" Lara veegde met haar hand door de cirkel heen die boven de vlammen draaide, waardoor het beeld verdween om plaats te maken voor een wereldbol. "Je zat erg dichtbij met je redenering. Jullie zitten nu aan de San Francisco baai, bij de monding van de Sacramento."

"Dat kan helemaal niet. De stad ligt om de hele baai heen." reageerde Jessica met een duidelijke zweem scepticisme in haar stem. "Dat klopt. In

negentiennegenennegentig wel. Jullie zitten echter bij de baai, ongeveer dertienduizend jaar voor de Christelijke jaartelling.”

“Dertienduizend jaar?!” Nu was het Gerard die opsprong en zichzelf weer snel tot bedaren bracht toen ogen hun kant op werden gericht. “Hoe is dat mogelijk?” De wereldbol maakte plaats voor een afbeelding van de vrouw die ze in New York hadden gezien. “Dit is Eeuwigheid, maar dat had je al begrepen. Zij is, bij gebrek aan een betere uitleg, de verpersoonlijking van het begrip ‘Tijd’. Al eeuwen probeert ze zoveel mogelijk Potentiëlen te doden door ze te verbannen in de tijd. En met behoorlijk wat succes.” Jessica schudde haar hoofd. “Dit verhaal wordt steeds gekker. Ik zei al tegen die rare griet in Sydney dat ik geen interesse had in dit soort fantastische onzin. Wie zegt dat ik er nu op zit te wachten?”

Lara keek haar stoïcijns aan. “Je zit er al middenin. Je hebt zo gezegd, weinig keus.” Een volgende beweging veranderde het beeld boven het vuur weer in de wereldbol. “De tegenhanger van Eeuwigheid is Oneindigheid, de verpersoonlijking van het begrip ‘Ruimte’. Zij richtten samen ooit de Wachters op, tot er onenigheid ontstond en Eeuwigheid besloot de Wachters de rug toe te keren.” Gerard knikte, ook al was hij nog ver weg van begrijpen wat er precies aan de hand was. “Jullie zijn Potentiëlen, mensen met de aanleg Wachter te worden en de universele krachten van tijd, ruimte en energie te beheersen. Vandaar dat Eeuwigheid jullie in het kantoor in New York heeft onderschept. Wij hadden daar al enigszins op gerekend en een beveiliging gebouwd in de toren.” Gerard dacht terug aan wat hij had gezien toen ze door Eeuwigheid werden aangevallen. “De ring in de vloer?” Lara knikte. “Daardoor konden we voorkomen dat jullie ergens terecht zouden komen waar jullie zeker zouden sterven en jullie op een veilige plek laten landen. Namelijk; hier.” De globe boven de vlammen zoomde in op Noord-Amerika en het gebied waar San Francisco zou moeten liggen. Op de plattegrond, die zich nu als een driedimensionale deken boven het vuur uitstreckte, knipperden twee stipjes bij de kust. “Jullie bevinden je in het

rijk van Baëldrackan. De stad Baël ligt ongeveer tweehonderd kilometer ten noordoosten van hier." Het beeld verplaatste zich naar een afbeelding van een grote, ommuurde vestingstad. "De reden dat jullie hier zijn is de ring van Aetherion."

Jessica stond op. "Kan die ring ons hier weg krijgen?" Lara knikte.

"Zoiets. De ring van Aetherion is een krachtig artefact dat de potentie van Wachters kan activeren. Die zullen jullie nodig hebben om hier weg te komen."

Gerard stond ook op om de plattegrond beter te bekijken. "Jij en Gabriel hadden het over de Wachters. Wat doen die eigenlijk?"

"De Wachters zijn, zoals ik al zei, mensen die delen in de potentie van Oneindigheid. Het is een benaming voor een groep mensen die zich hebben toegewijd aan het beschermen van de mensheid. Of eigenlijk, van de potentie en nalatenschap van de mensheid." Dit antwoord was vaag en Gerard wilde doorvragen, maar Jessica onderbrak hem voor hij de kans kreeg verder te vragen. "Waarom zijn we dan specifiek naar deze plek en tijd gestuurd? Jullie hebben daar toch voor gezorgd?" De kunstmatige intelligentie leek even na te denken. "We wisten dat jullie de ring van Aetherion nodig zouden hebben om te overleven. Tijdens hun vestiging in Amerika hebben inheemse stammen de ring gevonden en gebruikt om hun macht uit te breiden. Enkelen van hen, waarschijnlijk de Drackan, waren, vermoeden wij, Potentiëlen. Zij hebben hun volk naar een voor hun tijd grote voorsprong geleid. Dit is één van de weinige momenten in de geschiedenis waar de ring toegankelijk is. We weten globaal waar hij is, dat is al heel wat." De plattegrond veranderde weer in de afbeelding van de ring. "De ring van Aetherion heeft ongekende mogelijkheden. Als jullie hier weg willen komen, zullen jullie de ring moeten vinden en gebruiken om jullie potentie te doen ontwaken."

Jessica leek nog steeds niet overtuigd. "En als we nou eens geen zin hebben in zo'n cliché zoektocht naar een machtig wapen dat we kunnen gebruiken om de ongrijpbare vijand te verslaan die ons heeft willen vermoorden?" Lara keek haar aan. Een glimlach speelde rond haar mond.

“Dan sterven jullie hier, misschien pas over jaren en jaren, van ouderdom, misschien morgen wel aan een aanval van een roofdier.” Ze stond op. “Eeuwigheid en haar volgelingen zijn namelijk de enigen die door de tijd kunnen reizen. Doen jullie niets, dan zitten jullie hier vast. Doe wat je niet laten kan.” Ze liep op Gerard af en tikte met haar vinger tegen zijn voorhoofd. Hij voelde niets. “Ik zit hier als jullie me nodig hebben.”

Hoofdstuk 4 - De Toren van Baël

18 augustus 12934 B.C.

De avond tevoren waren Jessica en Gerard na hun ontmoeting met Lara, zonder verder nog veel woorden te wisselen, gaan slapen. Het was een heftige dag geweest en bij zowel Gerard als Jessica tolde het hoofd van nieuwe indrukken en opmerkelijke gebeurtenissen. Gerard sliep onrustig en werd regelmatig wakker. Ook Jessica leek last te hebben van de onrust die hij voelde. Elke keer als hij wakker werd lag ook zij te draaien op de huiden naast hem.

Honderden vragen maalden door zijn gedachten. Over de Wachters, over Eeuwigheid, over hun huidige situatie. Wat was de ring van Aetherion precies? Wie was Lara precies? Hij kon genoeg vragen bedenken voor een gesprek dat uren zou gaan duren.

Nu had Lara gezegd dat ze altijd beschikbaar was. Het was een raar idee, een computer in zijn hoofd, gemaakt van miljoenen kleine robotjes. En in die computer zat Lara 'opgeslagen'. Alsof ze een programma was, één van zijn spelletjes.

Het was nog donker toen hij besloot maar weer op te staan. Het gezin van Ogal sliep nog en ook Jessica leek nog te slapen toen hij de hut verliet. De maan stond laag aan de hemel. Een teken dat het spoedig dag zou worden. De vuren in het dorp waren uitgegaan en de hutten waren in diepe rust gehuld. Langs de kust dobberden de vissersschepen kalm aan hun trossen langs de kade. Hoe meer hij er over nadacht, hoe vreemder het was om zeilschepen te zien in de handen van mensen die volgens de geschiedenisboeken primitiever zouden moeten zijn dan zijn eigen voorouders tienduizend jaar later.

"In tienduizend jaar kan een hoop gebeuren." Lara verscheen naast hem, met hem meelopend langs het water. Gerard schrok. Hij was er nog niet helemaal aan gewend. "Sorry. Het was niet mijn bedoeling je te laten schrikken. Ik kreeg mee wat je dacht en besloot om mijn gezicht even te

laten zien." Gerard fronste zijn wenkbrauwen. "Kun je mijn gedachten lezen?" Lara lachte. "Zoiets. De nanokern is direct verbonden met je neurale netwerk. Op dit moment is dat al zover aangepast dat elk signaal van de hersenen bij mij langs komt. Dus ook je gedachten. Je hebt een onrustige nacht achter de rug. Snap ik wel. Het is ook veel om in je op te nemen."

Gerard stopte met lopen en keek Lara recht aan. Haar donkere ogen keken vriendelijk terug. Een glimlach speelde om haar lippen. "Wat ben jij eigenlijk? Je zit in mijn hoofd, leest mijn gedachten. Je praat als een mens maar doet alsof je een computer bent." Lara knikte. "Gabriel zou zeggen dat ik beide was; een mens en een computer. Ik ben een kunstmatige intelligentie, een reeks computerprogramma's met een bewustzijn. Wat jij nu ziet is eigenlijk een soort...werkkopie...van mijn centrale bewustzijn. Op dit moment sta ik niet in verbinding met mijn centrale netwerk, dat bestaat nu nog niet..."

"...maar zodra die verbinding er wel weer is kun je jezelf weer bijwerken?" vulde Gerard aan. "Precies. Tot die tijd moet ik het doen met de handvol petabytes aan informatie die in de nanokern zijn opgeslagen." Gerard had geen idee wat een petabyte was, maar het klonk als erg veel. "Je had het over potentie? Jessica en ik hebben potentie om Wachters te worden? Wat voor potentie dan? Waarvoor?" Lara draaide zich naar het water en wees. "Zie je hoe het water van de zee naar de kust toe stroomt? Een eenvoudige beweging, maar eentje die onderhevig is aan krachten die de mensheid tot op de dag van vandaag onderzoekt. Magnetisme, zwaartekracht, allemaal onzichtbare vormen van energie die grote invloed hebben op het leven op aarde." Ze keek hem weer aan. "Dat is de potentie van de Wachter. Om die krachten niet alleen te begrijpen, maar ook te kunnen beïnvloeden. Er zijn niet veel mensen die een dergelijke mate van begrip en controle kunnen uitoefenen over de wereld. Sommigen komen in de buurt, wetenschappers proberen te zien. Illusionisten proberen met de waarneming van de werkelijkheid te spelen. Alchemisten proberen de wereld te veranderen. Een Wachter probeert

niet. Een Wachter doet. Dat is de potentie die jullie in je hebben. Eén die op dit moment van vitaal belang is als jullie ooit nog jullie eigen tijd willen terug zien.”

Gerard dacht even na over wat Lara had gezegd. Het klonk allemaal erg onwerkelijk. Maar dat was de hele situatie; onwerkelijk. Hij moest toegeven dat hij nieuwsgierig was naar de Wachters. Wat ze konden doen, wat hij kon doen. Op dit moment echter was hij een jongen van negentien die eigenlijk naar school moest en zijn wekelijkse roleplay sessie zou gaan missen. Hoewel, technisch gezien zou die sessie pas plaats vinden over vijftienduizend jaar. Dus hij had nog even de tijd. Bij die gedachte moest hij glimlachen.

“Vijftienduizend jaar...ongelofelijk.” Hij keek naar de zee terwijl de zon achter hem haar eerste stralen over het land wierp. Lara legde een hand op zijn schouder, wat niet erg veel zin had want de projectie van de kunstmatige intelligentie beperkte zich tot twee van zijn zintuigen. Gerard zag het echter wel en waardeerde het gebaar. “Geloof me; Als Eeuwigheid haar zin had gekregen dan was het honderdvijftig miljoen jaar geweest. Dan zouden je kansen een stuk kleiner zijn.”

“Dat geloof ik best.”

“Tegen wie praat je?”

Ogal kwam aanlopen langs het strand. Lara bleef naast Gerard staan en keek naar de beer van een vent die op hen af kwam stappen, in de wetenschap dat haar projectie beperkt was tot Gerards zintuigen. Gerard was daar echter nog niet aan gewend. “Eh...” Hij keek even naar Lara, die haar hoofd schudde. “Hij kan me niet zien, weet je nog?”

“Niemand. Ik stond gewoon een beetje tegen mezelf te praten.”

Technisch gezien was het nog waar ook.

“Oh. Oké. Ik ben onderweg om de wagens klaar te maken voor vertrek en kan wel wat hulp gebruiken.” Gerard snapte de hint, ook al had hij maar

weinig geslapen en eigenlijk geen zin om zware tonnen vis te tillen.

“Goed.”

Na het ontbijt, dat weer bestond uit brood, water en vis, maakten Ogal en zijn zoons zich klaar voor vertrek. Er stonden twee karren klaar met op elke kar een tiental houten tonnen vis. Gerard en Ogal hadden de meesten op de karren geladen. Hoewel eerlijk gezegd moest worden dat Ogal het meeste werk had gedaan. Gerard kreeg de tonnen in zijn eentje niet van hun plaats en al helemaal niet op de karren die op hoge wielen stonden, met een laadvlak op heuphoogte. Ogals zoons spanden voor elke kar twee paarden. De paarden zagen er krachtig uit. Lange manen vielen langs hun hals. Ze stonden op brede hoeven met stevige benen die hun lijf in de lucht hielden. Drie van de paarden waren gevlekt, bruin en wit of zwart en wit. Eén ervan was helemaal zwart, met een vacht die glansde in de ochtendzon. Jessica was gebiologeerd door het prachtige dier. Het was zowaar de eerste keer dat Gerard haar had zien lachen.

Maweh en Tegwah klommen op de bok van één van de wagens, ruziënd over wie de teugels zou nemen. Ogal klom op de bok van de andere wagen, nadat hij Sara een zoen had gegeven. “Oké, tijd om te vertrekken. Stap op, dan gaan we!” Hij hielp eerst Jessica op de bok, daarna Gerard. Toen ze goed en wel zaten tikte hij met de teugels waarop de zwaar beladen wagen zich in beweging zette. Sara zwaaide haar man en zoons uit, samen met een groepje kinderen, dat uit hun hutten was komen rennen om de familie te zien vertrekken.

De rit voerde hen richting het noordoosten, terug de heuvels in. Ze volgden de rivier die breed en rustig stroomde in dit gebied. Af en toe zagen ze iets door het hoge gras schieten. In de verte ontwaarde Jessica een kudde paarden die rustig stond te grazen op een heuvel.

“Ongelofelijk, wilde paarden. Die zie je bijna nooit meer.” zei ze. “Echt niet? Dan vraag ik me toch af waar jullie vandaan komen. De Kalloch zijn

heer en meester op de graslanden." Ze begrepen dat hij de paarden bedoelde en besloten wijselijk hun mond te houden om vragen te vermijden.

Na een tijdje werd het drukker op de rivier. Er voeren boten zowel stroomopwaarts als stroomafwaarts. De boten die hen tegemoet kwamen allen zwaar beladen, de andere meestal vrijwel leeg. Ze hadden hetzelfde ranke ontwerp als de boten van Ogals dorp, alleen werden deze geroeid en waren ze de helft kleiner. De vaartuigen sneden door het water als scherpe messen door warme boter. "Er wordt hier veel gebruik gemaakt van de rivier hè?" stelde Gerard vast. "Jazeker. Tovrah ligt aan de rivier en is, zoals ik gisteren al vertelde, het handelscentrum van de regio. Vrijwel iedereen die iets nodig heeft in de omgeving, of die zoals wij iets heeft aan te bieden, gaat naar Tovrah. De rivier is hier kalm, de stroming is minimaal en dus ideaal om de reis te maken als je geen vracht te vervoeren hebt."

"Kun je ook per schip in Baël komen?" besloot Gerard te vragen. Dit leverde een verbaasde blik op van Ogal. "Natuurlijk. Oh, niet met een gewoon schip. Baël ligt aan de andere kant van de bergen daar." Hij wees naar de bergen die in de verte oprezen. "Soms gaan er echter Drackan schepen heen en weer tussen Tovrah en Baël, voor hen is het makkelijk." "Hoezo dan?"

"Jullie zijn echt nog nooit in Baël geweest hè? De Drackan zijn machtig, maar hebben net als iedereen voedsel nodig. Dus soms sturen ze een schip naar Tovrah om vis en graan in te slaan uit dorpen zoals die van ons. Het zou mooi zijn als dat vandaag zo was. De Drackan betalen goed voor hun vis."

Gerard stelde vast dat hij nog geen antwoord had gehad op zijn vraag.

"Maar wat maakt hun schepen dan zo speciaal?"

"Oh...als je nog nooit een Drackan schip hebt gezien dan zal ik de verrassing niet verpesten." Ogal lachte breeduit.

De rest van de reis verliep voorspoedig en toen de middag aanbrak kwam Tovrah al in zicht. Ogal had niet gelogen toen hij het woord 'handelscentrum' in de mond had genomen. Het was een drukte van belang in en om Tovrah. Er waren geen vaste gebouwen, zoals in het dorp van Ogal wel het geval was geweest. In plaats daarvan stonden overal tenten, kramen en andere tijdelijke onderkomens, verzameld rond een drietal bruggen, dat de rivier overspande. Langs de rivier, tussen de bruggen, waren lange steigers gebouwd waaraan tientallen bootjes en schepen lagen aangemeerd. Aan de grond was ook duidelijk te zien dat hier veel mensen kwamen. Het hoge gras van de heuvels maakte hier plaats voor zand en laag gras. De rietkragen langs de rivier waren vakkundig gekortwiekt of helemaal verwijderd om plaats te maken voor aanlegplaatsen. En overal, maar dan ook overal, hoorden Gerard en Jessica het geroep van marktkooplui die hun waren aanprezen.

"Dit is toch geen dorp?" vroeg Jessica, die met verbazing keek naar de mensen die druk door elkaar heen liepen, riepen en handelden. Overal leek wel iemand te staan of te lopen. "Klopt, dit is Tovrah. 'De Drie Bruggen'. Wacht hier, we moeten ons aanmelden bij de marktmeester." Ogal en zijn zoons stapten van de wagens af. Ogal en Maweh liepen de krioelende meute in terwijl Tegwah en zij achterbleven. "Moeten we niet uitladen of zo?" vroeg Gerard aan Tegwah. Die schudde zijn hoofd. "De marktmeester moet eerst de lading keuren. Daarna krijgen we een plek op de markt."

Even later kwamen Ogal en Maweh terug met een paar potige bewakers in hun kielzog. De mannen droegen weinig anders dan de leren kleding die ze ook al bij Ogal en zijn dorpsgenoten hadden gezien, maar hadden wel ieder een riem om met daaraan een groot mes. Daarnaast droegen ze ieder een grote boog en een koker met pijlen bij zich. In hun handen hadden ze vervaarlijk uitziende speren. Pas toen ze aan waren gekomen bij de karren ontwaarde Gerard een klein, oud vrouwtje dat tussen de bewakers in liep. Ze was ongeveer half zo groot als haar metgezellen en

minstens drie keer hun leeftijd. Ondanks dat liep ze nog kwiek mee en keek ze helder uit haar kleine kraaloojjes. Ze was gekleed in een uit huiden vervaardigd gewaad, dat diep rood was gekleurd. Erop was met zwart borduursel een ingewikkeld patroon van cirkels en krullen aangebracht dat van haar schouders tot aan de zoom liep.

“Zo, de vangst van gisteren, Ogal?” vroeg de vrouw met krakende stem. Ogal knikte beleefd. “Zoals elke dag, alleen het beste voor de markt van Tovrah.” De vrouw liet Maweh een ton openen. Ze moest op haar tenen staan om erin te kijken. De geur van verse vis steeg op uit de ton, die naast vis ook zout water bevatte. “Ziet er goed uit. Je kunt de gebruikelijke plek innemen bij de derde brug. Er gaan geruchten dat er een Drackan onderweg is. Misschien ben je vandaag wel in één klap van je waar af.”

“Dat zou mooi zijn. Dank u wel marktmeester.” De vrouw knikte en vertrok met haar lijfwachten. Al snel waren ze in het gewoel van de markt verdwenen. “Zo...” Ogal wendde zich tot Gerard en Jessica, die beide wat onwennig om zich heen stonden te kijken. “Hier scheiden onze wegen dan denk ik?” Gerard antwoordde. “Ja. Bedankt voor je gastvrijheid Ogal, maar wij moeten op zoek naar vervoer naar de stad.” De grote man omhelsde hen beiden zo stevig dat Gerard even moeite had met ademen en Jessica’s voeten kort de grond verlieten. “Het was me een waar genoegen Gerard. En als jullie nog eens in de buurt zijn; kom rustig langs.” Toen draaide hij zich naar zijn zoons die weer op de bok van de tweede wagen waren geklommen. “Oké jongens, op naar de derde brug!”

Al snel waren Ogal en zijn zoons met hun koopwaar vertrokken. De wagens waren nog een tijdje in zicht, maar de markt was groot en de derde brug lag schijnbaar ver weg, want ook zij waren na een tijdje niet meer in de menigte te vinden, ondanks de grote karren.

“Zo, daar staan we dan. En nu?” Jessica klonk alsof ze weer steevast van plan was Gerard tot wanhoop te drijven. Hij besloot zich niet te laten ontmoedigen en vriendelijk te blijven. “Nu gaan we op zoek naar iemand

die ons naar Baël wil brengen.” Op dat moment klonk er een luide hoornstoot over de markt. Alle ogen richtten zich gelijk op de bron van het geluid, ergens boven hen. Zo ook keken Gerard en Jessica omhoog. Boven hen in de lucht zweefde een groot schip. Het was minstens dertig meter lang en had twee masten waaraan grote, bijna doorschijnend witte zeilen wapperden in de wind. Het had hetzelfde slanke ontwerp als de andere boten die ze hadden gezien, alleen was dit schip volledig wit geschilderd en had het een rijkelijk versierde boeg. Gouden en zilveren beslag liep langs de relingen van de boegspriet tot de spiegel. De boeg was versierd met een uit hout gesneden ornament in de vorm van een drakenkop. “Drackan!” klonk het over de markt. Gerard en Jessica stonden zo gebiologeerd naar het dalende schip te kijken dat ze niet door hadden dat de menigte om hen heen uit elkaar stooft om een lege ruimte te creëren. “Hey! Uit de weg!” Gerard werd bij zijn arm gepakt en ruw naar achteren getrokken. Ook Jessica moest er aan geloven. Toen ze keken wie hen hadden vastgepakt, keken ze in de ogen van de lijfwachten van de marktmeester. “Zijn jullie soms gek? Nooit onder een Drackan-schip blijven staan. Willen jullie dood?”

Het schip daalde tot ongeveer een meter boven de grond en bleef daar keurig hangen. Toen konden Gerard en Jessica zien dat het dek, net zoals dat van de meeste schepen die ze hadden gezien, helemaal vlak was. Het enige verschil was dat dit dek aan de achterzijde scherp omhoog leek te lopen naar waar Gerard het roer verwachtte. In plaats daarvan stond er een in volledig wit geklede vrouw op een klein platform dat uit de spiegel leek te steken. Ze had lang, zwart haar en een gebronsde huid zoals de meeste andere mensen die ze tot noch toe hadden ontmoet in dit land. Ze droeg een schitterend pantser dat blonk in het licht van de zon, alsof het gemaakt was van gepolijst zilver. Op het dek liepen mannen en vrouwen, sommigen gekleed in leren wapenrustingen die hun hele lijf bedekten. Zij droegen dezelfde soort wapens als de lijfwachten van de marktmeester, een lang mes, veelal in combinatie met een boog of een speer. De meesten droegen echter ‘gewone’ kleding en waren druk in de weer met

het reven van de zeilen en het uitgooien van een loopplank die door mensen op de grond werd aangepakt en vastgezet. Ondertussen pakten de meeste mensen op de markt de draad weer op. Om Gerard en Jessica heen werd alweer druk handel gedreven toen de marktmeester en haar lijfwachten richting de loopplank liepen om de vrouw in het wit te begroeten. Er werden wat woorden en beleefdheden uitgewisseld, getuige de buigingen die vooral de marktmeester maakte. Lara materialiseerde naast Gerard, nog voor hij de vraag had kunnen stellen die in zijn hoofd was opgekomen. "Ja, dat is een Drackan. Dit volk wordt bestuurd door enkelen van hen. "En zij is degene die dat schip laat vliegen? Ik kan helemaal niets ontdekken wat dat ding in de lucht houdt." Lara knikte instemmend. "Klopt. De Wachters zijn er altijd vanuit gegaan dat de Drackan hun voorlopers waren, mensen met de potentie om de realiteit te beïnvloeden. Uit wat we net gezien hebben kunnen we denk ik opmaken dat dit redelijk klopt."

"Wacht, ho." Jessica mengde zich in het gesprek. "Dus jij wilt zeggen dat wij dat ook kunnen?"

"Met wat training, ja hoor. The sky's the limit. Nadat jullie de ring hebben gevonden." Jessica keek nog eens in de richting van de Drackan en haar gevolg, dat uitwaaierde over de markt. "Zij zal wel weten waar die ring is, nietwaar?" Nog voordat Gerard of Lara iets konden zeggen, stapte Jessica op de vrouw in het wit af. "Pardon, mag ik u iets vragen?" De Drackan keek Jessica even op en neer. Gerard snelde achter haar aan. "Eh, Jessica, mag ik je even spreken?" De vrouw keek nu naar Gerard, die er in zijn spijkerbroek en shirt nog vreemder uitzag dan Jessica die de kleding aan had gehouden die ze de dag ervoor had gekregen. "En wie zijn jullie dan wel dat jullie zo onbeschaamd een Drackan aanspreken?" 'Dit gaat fout...' dacht Gerard. "Jessica, kom. Laten we haar niet lastig vallen."

"Mijn naam is Jessica en wij zijn op zoek naar de ring van Aetherion. Weet u misschien waar we die kunnen vinden?" Gerard bedwong de neiging om

zijn handpalm met geweld tegen zijn voorhoofd te planten en sloeg in plaats daarvan zijn ogen ten hemel. Doorgaans eindigden dit soort ontmoetingen in zijn rollenspel in gevangenschap of een bloedig gevecht. De vrouw bleef echter opvallend rustig, misschien een beetje te rustig. Enkele van de soldaten die bij de loopbrug stonden, waren op hen toe komen lopen en sloegen het gesprek van dichtbij gade. "Vrouwe, alles in orde?" vroeg één van hen. De vrouw knikte en wendde zich weer tot Jessica, die ongeduldig op haar antwoord stond te wachten. "En waar hebben jullie die ring voor nodig, als ik vragen mag?"

"Wij hebben die ring nodig om naar huis te kunnen gaan. Dus als u het niet heel erg vindt..." Het viel Gerard mee dat Jessica de vrouw met 'u' aansprak. "Hmm...Ik kan jullie denk ik wel helpen." sprak de vrouw na even nagedacht te hebben. "Wij moeten eerst wat goederen inslaan hier op de markt. Daarna varen wij weer terug naar Baël. Jullie zijn welkom aan boord van mijn schip."

"Dus u weet waar de ring is?" De vrouw schudde haar hoofd. "Dat weet ik niet, maar ik ken mensen die dat wel weten. Zij willen jullie vast graag ontmoeten." Ze strekte haar arm uit in de richting van de loopplank. "Ga maar aan boord. Wees welkom."

Jessica draaide zich om naar Gerard. Lara was nergens te bekennen. "Zo, dat was niet zo moeilijk, toch?" Met een tevreden glimlach op haar gezicht stapte ze de loopplank op, waarna ze een plekje bij de boegspriet uitzocht om rustig over de markt uit te kunnen kijken. Gerard keek nog even naar de vrouw in het wit, die vriendelijk glimlachte en knikte. Hij knikte terug en besloot Jessica toen te volgen. Ze hing over de reling van het schip toen hij naast haar kwam staan. "Dit is prachtig, toch? Over een paar uur weten we waar die ring is en kunnen we naar huis." Gerard keek opzij naar Jessica. Haar gezicht stond oprecht vrolijk. "Je denkt dat echt, hè?" Ze keek terug. Haar gezicht betrok. "Oh, nee. Jij natuurlijk niet. Wat is er NU mis dan? Heb ik soms iets fout gedaan?"

"Nee, dat niet. Maar...ik bedoel...kom op. Jij leest toch ook boeken, kijkt toch ook films? Dit is te mooi om waar te zijn." Jessica wuifde zijn

bezwaren weg. "Of jij leeft teveel met die verhalen in je hoofd. Kom op, zij wil ons helpen. We worden naar de stad gebracht waar jij zo graag naar toe wilde en we krijgen te horen waar de ring van Aetherion is. Jij kunt het gewoon niet hebben dat ik dit heb geregeld." Gerard zuchtte. "Ik hoop dat je gelijk krijgt. Maar denk even na; als die ring hen macht geeft, denk je dan serieus dat ze van plan zijn hem aan ons te geven?" Jessica dacht even na. "We hoeven die ring toch niet te hebben? Wacht...Lara? Lara!" Lara materialiseerde naast hen. "Lara, het klopt toch dat we die ring niet mee hoeven te nemen? We moeten hem alleen gebruiken om onze...potentie...mee wakker te krijgen, toch?"

"Klopt."

"Zie je? Niets aan de hand. We leggen het gewoon uit als ze moeilijk gaan doen en dan vertrekken we weer naar huis. Niets aan het handje."

"Wat ik zeg; ik hoop dat je gelijk krijgt."

Onder hen op de markt waren de leden van het gevolg van de Drackan druk bezig met het inkopen van goederen. De Drackan zelf liep rustig over de markt en werd waar ze ook ging begroet met buigingen, vriendelijke woorden en respect. Zelf leek ze de mensen op de markt van Tovrah ook vriendelijk te benaderen. Op afstand kon Gerard niet goed zien en horen wat er exact werd gezegd, maar de mensen leken haar te begroeten als een oude bekende, niet als een overheerser. De indruk die hij had gekregen van het volk van Baëldrackan was over het algemeen die van een tolerant, vriendelijk volk. Ze waren in ieder geval niet bang voor vreemden, hadden er ook geen ontzag voor zoals de indianen bij de aankomst van de Spanjaarden in veertientweënnegentig. Gerard trok hieruit de conclusie dat dit volk had vastgesteld dat ze niets te vrezen hadden van vreemdelingen en ontzag hadden voor iets dat veel machtiger was dan wat een buitenstaander hen kon brengen. Voor hem genoeg reden om de Drackan te vrezen, of ze in ieder geval niet volledig te vertrouwen.

In tegenstelling tot hem, of haar eerdere gedrag, leek Jessica volledig tevreden. Ze zat rustig bij de boeg te kijken hoe het dek werd volgeladen met kisten, tonnen en manden met etenswaar, huiden en andere goederen die Gerard niet zo één, twee, drie kon benoemen. Gerard stond bij de reling en keek naar zijn reisgenoot. Hij had nooit kunnen vermoeden dat achter dat knappe gezichtje zo'n eigenwijs, verwend persoon schuil ging. Ergens was het jammer. Hij had graag onder andere omstandigheden kennis met haar gemaakt. Misschien waren het ook wel de omstandigheden die het er naar maakten dat ze deed wat ze deed. Aan de andere kant; in tijden van crisis komt de ware aard van de mens naar boven.

Toen de laatste delen van de lading aan boord waren gebracht waren er zeker twee uur verstreken sinds ze met de Drackan hadden gesproken. Zij was de laatste die aan boord kwam. Met een goedkeurende blik in haar ogen inspecteerde ze de lading. Ook Gerard en Jessica werden onderworpen aan een controlerende blik. Daarna zette de vrouw zich af, alsof ze een hoog stoepje op moest, en belandde met een sierlijke beweging op het platform, hoog boven het dek aan de achtersteven. "Hijs de zeilen!" klonk een bulderende mannenstem van vlakbij de grote mast. Vliegensvlug schoten verschillende jonge mannen de touwen in om de zeilen van het schip neer te laten. Gerard vroeg zich af hoe ze wilden vertrekken. Er stond bijna geen wind. Zijn vraag werd echter al snel beantwoord toen de Drackan haar armen hief, waardoor het schip in beweging kwam. Langzaam rees het op van haar plek op de markt. De Drackan stuurde het schip met haar armen. Zwierige armbewegingen, als die van een Tai Chi beoefenaar, gaven het schip richting. Zowel Jessica als Gerard volgde met bewondering hoe de Drackan met een enkele beweging de zeilen deed bollen. Een sterke wind zette op en het schip begon zich snel verder omhoog en voorwaarts te bewegen, weg van de markt van Tovrah.

“Ongelofelijk.” verzuchtte Gerard. “Als ik het niet zelf had gezien had ik het niet geloofd.” zei ook Jessica. Het was de eerste keer dat ze het ergens over eens waren.

Onder hen schoot de wereld voorbij. De rivier was nu tot in de verre verte te volgen, kronkelend door de heuvels die onder hen langzaam maar zeker hoger werden. Het gras maakte na een tijd plaats voor dicht bos en de bergen in de verte kwamen steeds dichterbij. Op de bergen lag een dikke laag sneeuw. Boven de bergen waren wolken samengepakt, wat weinig afdeed aan het mooie weer in de vallei onder hen.

Terwijl ze stonden te genieten van het uitzicht, verscheen Lara naast hen die demonstratief op de reling ging zitten. “Hoi jullie twee. Ik kwam even melden dat het nestelen van de nanokernen compleet is. Jullie neurale netwerken zijn aangepast. Morgen hebben jullie waarschijnlijk toegang tot de handmatige interface voor het systeem.”

“Oh. Fijn dat je even laat weten dat ik in een halve robot ben veranderd.” zei Jessica snibbig. Gerard vond het wel prima. Hij vond het wel fijn om iemand in de buurt te hebben die meer wist te vertellen over wat hen overkwam. Ook al zat die persoon dan in zijn hoofd. “Zeg...Lara...Even wat anders; hoe kan het eigenlijk dat wij jou allebei op dezelfde momenten zien? Wij hebben toch ieder een eigen nanokern?”

Lara wiebelde even heen en weer op de rand voordat ze antwoordde.

“Klopt, maar de kernen zijn voorzien van korte-afstandscommunicatie. Binnen een kilometer kunnen ze met elkaar synchroniseren. Als ik wil kan ik ook twee afzonderlijke projecties doen. Zodra de handmatige besturing af is kunnen jullie dat ook zelf regelen.”

“Fijn.” Jessica keek naar beneden. “Waar zijn we nu eigenlijk?” Lara stapte op het dek en draaide zich om. Gerard had het idee dat ze dat soort dingen voornamelijk deed om menselijk over te komen. Als ze gebruik maakte van hun beider hersensignalen, wist ze al lang waar Jessica naar keek. “Als ik het goed heb zitten we nu ergens boven de Sacramento Vallei. Baël ligt aan de andere kant van het Yosemite Park, in de buurt van waar Carson City in de toekomst ligt.”

“Carson City? Eerlijk?” Jessica keek nog eens over de boeg in de richting van de bergen. “Dat ga ik doen als ik terug ben. Lekker op een strandje liggen aan het Tahoemeer.”

De mensen die op het schip aan het werk waren, negeerden hun passagiers vrijwel volledig. Gerard had wel het idee dat de soldaten van de Drackan hen in de gaten hielden, maar ze werden verder gedurende de reis niet aangesproken. Na nog enige tijd rondgelopen en naar het landschap gekeken te hebben, waren ze naast elkaar op het dek gaan zitten. Jessica leek niet van plan om iets te zeggen. Ze had een paar appels uit een mand gehaald en zat er eentje te eten. Gerard volgde de bewegingen van de Drackan, die nog steeds in opperste concentratie op haar platform het schip aan het besturen was. Het zweet stond op haar voorhoofd. Haar haren wapperden in de sterke wind die de zeilen deed bollen. Het leek haar veel moeite te kosten om het schip te laten vliegen. “Zeg G...G...G...” Jessica slikte een stuk appel weg. “Man, die naam van jou is onmogelijk uit te spreken. Hoe zeg je dat ook al weer?” Gerards naam was op zijn Nederlands uitgesproken een bijna onmogelijke opgave voor een Engels sprekend persoon. De harde ‘G’ maakte het lastig. Op internet gebruikte hij meestal schuilnamen en bestond dat probleem niet. “Gerard.” Zei hij.

“G...G...Man, die klank...zijn er veel van dat soort namen in jouw land?”

Gerard kende er wel een aantal. Hij knikte. “Een paar.”

“Nou, wat ik wilde zeggen; Als we straks de ring hebben en thuis zijn, wat ga jij dan doen?” Hij dacht er even over na. “Nog even naar school, dan zomervakantie. Dat was althans het plan. Nu weet ik het niet meer. En als Lara gelijk heeft, dan loopt alles toch anders.” Jessica nam nog een hap. “Hoezo?”

“Nou, als die potentie van ons inderdaad zorgt dat wij kunnen wat zij...” hij wees naar de Drackan “...kan, dan ga jij toch zeker niet doen wat je al deed? Of wel?” Jessica keek omhoog naar de vrouw die hoog boven hen stond in haar glanzende pantser. “Och, dat Wachtergebeuren zal allemaal wel. Ik heb een carrière. Ik begin pas net. Dat ga ik toch zeker niet

allemaal weggooien om dingen te laten zweven?" Ze hield hem ook een appel voor. Gerard pakte hem aan en nam een hap, denkend over hoe hij daarop moest antwoorden, toen er van hoog boven hen een stem klonk: "Maak klaar om aan te meren!"

Beide sprongen ze op en keken langs de boegspriet in de richting van hun doel. Het schip verminderde al vaart, waardoor ze rustig konden kijken naar hun bestemming. Voor hen, omringd door weidse velden en diepe bossen, stond een gigantische ronde toren. De diameter aan de voet was moeilijk in te schatten, evenals de hoogte van de toren die hoog boven de bomen uit stak. Het deed Gerard denken aan een grasveld waar iemand naar had gekeken en had gedacht; "Hmm, dit is te vlak. Kom, laten we de wolkenkrabber uitvinden". Het was duidelijk dat er nog aan het bouwsel gewerkt werd. Een weg wikkelde zich rond de hele toren. Met de regelmaat van de klok waren er grote bogen in de wand uitgehouwen, die toegang gaven tot het binnenste van het gebouw. Het schip stevende af op de voet van de toren. Rond de voet stonden vele lage gebouwen aan lange lanen en smalle straten. De stad zag er ordelijk uit. De lanen waren geplaveid en kaarsrecht aangelegd. Daartussen liepen de straten kronkelend in elkaar over. De hele stad werd omringd door een muur, gebouwd van grote rotsblokken.

"Zeg...Jessica."

"Hmm?"

"Doet die toren jou niet ergens aan denken?"

Het schip daalde af naar de eerste ring van de toren. Aan die ring waren houten steigers gebouwd. Aan sommige daarvan lagen vergelijkbare schepen afgemeerd als degene waar ze zich nu op bevonden. "Eh...niet echt. Hoezo?"

"Nou...ik weet niet. Maar dat ding komt me bekend voor. Alsof ik het al eens ergens eerder gezien heb."

Langzaam daalde het schip af naar een steiger waar nog geen schepen waren aangemeerd. Op de steiger stonden al een aantal mensen klaar om hen te ontvangen. Gerard ontwaarde enkele mensen in de bekende, uit

huiden vervaardigde kleding die klaar stonden om de trossen van het schip aan te pakken. De loopplank werd weer neergelegd. Op het moment dat de loopplank de steiger raakte kwam van onder één van de bogen in de binnenmuur van de toren een jonge man aanrennen, gekleed in een wit gewaad. Hij liep het schip op en ging in het midden van het dek zitten en sloot zijn ogen, waarop de Drackan afdaalde van haar plek hoog boven het dek en Gerard en Jessica wenkte.

“Gaan jullie met me mee?”

Hoofdstuk 5 - Aldrackans beproeving

18 augustus 12934 B.C.

“Wacht hier.”

Gerard en Jessica waren naar een kamer in de diepten van de toren gebracht. Er waren geen ramen. De kamer was klein en werd enkel verlicht door een toorts die naast de deur in een houder was gestoken. Het stonk er. Een stapeltje mufte huiden in een hoek van de kamer was het enige dat enigszins leek op meubilair. Toen de deur zich achter hen sloot hoorden ze het schuiven van hout op hout, en vervolgens voetstappen die zich van hen verwijderden. Gerard probeerde de deur. Hij zat op slot.

“Ja, veel anders kunnen we ook niet doen.” zei hij tegen de deur. Jessica ging op de huiden zitten. “Nou, mooi. Van de regen in de drup. En hoe komen we hier nu weer uit?” Gerard keek nog eens naar de deur. “We hadden hier niet in gezeten als jij gewoon je mond had gehouden.”

“Je had me ook kunnen waarschuwen! Als je wat had gezegd dan was ik niet op haar afgestapt.”

Gerard besloot zich weinig van Jessica’s onredelijke gedrag aan te trekken. Hij duwde nog eens tegen de deur. “Luister: ik ben dat constante gezeur van je nu wel even zat, dus we spreken dit af; Ik laat jou met rust, jij laat mij met rust. Doe lekker wat je wilt, maar laat mij er buiten.”

“Lijkt me een prima idee.”

Met die woorden nestelde ze zich op de huiden en draaide zich van hem af. Het was stil. Gerard keek nog even rond in de kamer maar kon geen manieren bedenken om eruit te ontsnappen. De enige manier was dus; afwachten.

Hoe lang het precies duurde voordat de deur weer open ging was onduidelijk. Gerard was in slaap gevallen, net als Jessica. De fakkel was opgebrand toen ze wakker werden van de deur die krakend open ging. In

de deuropening verscheen een jongen, hooguit twaalf jaar oud. Geeuwend kwam Gerard overeind. De jongen keek schichtig de gang in en wenkte hen toen, waarna hij uit de deuropening verdween. "Wat is er aan de hand?" vroeg Jessica. "Geen idee. Kom op." Gerard volgde de jongen de gang op, die op een enkele fakkel her en der na in duister was gehuld. De jongen stond al enkele meters verderop en wenkte hen weer hem te volgen, waarna hij begon te rennen. Gerard rende snel achter hem aan. Ook Jessica leek de hint te hebben begrepen. Ze renden door de duistere gangen, de jongen volgend die hen door de doolhof van gangen onderin de toren leidde. Na enkele minuten, waarbij ze soms bij een splitsing even halt hielden en de jongen leek na te denken over de route, of een wachter ontweken die uit een andere gang opdook, kwamen ze uit bij een deur die op een kier open stond. Achter de deur zagen ze flakkerend fakkellicht. "Seln, ik ben het. Ik heb ze bij me." De deur ging verder open. "Kom op dan, de wachters zijn net langsgekomen. De kust is veilig."

Achter de deur stond nog een jongen, ongeveer van dezelfde leeftijd als Gerard en Jessica, te wachten in de buitenlucht. Sterren schenen helder in een onbewolkte lucht. De maan stond hoog aan de hemel. De jongen keek hen beide even aan, knikte toen en begon te lopen. Ze verlieten de toren en kwamen uit in een smal steegje achter een rij huizen die, net als de toren, uit steen waren opgetrokken. Een koele bries deed Gerard even rillen. Snel liepen ze langs de huizen, de steeg uit. Ze kwamen uit op een brede laan. De maan verlichtte de straat die geplaveid was met grote, gladde stenen. Hoge bomen wuifden in de bries. Fakkels brandden naast de deuren van enkele huizen langs de laan. Verderop zagen ze een aantal soldaten wacht lopen. Seln, althans, Gerard nam aan dat de oudere jongen zo heette, maande hen voorwaarts. Ze staken de laan over en doken een smallere straat in. Bij een klein huis klopte Seln aan. De deur ging open. Het was donker binnen. Gerard kon niet zien wie er binnen waren. "Kom op, snel. Naar binnen. De wacht kan elk moment langs

komen." De kleine jongen pakte Jessica bij haar hand en trok haar het huis in. Gerard keek achter zich. De toren van Baël domineerde het uitzicht over de stad. "Kom op. Snel!" Ook Gerard besloot te doen wat hem gezegd werd. Seln sloot de rij en sloot de deur achter hen.

"Zo...dus dit zijn de twee die door de Drackan waren opgesloten?" Een bol wit licht ontstak boven een tafel in het midden van de kamer waar Jessica en Gerard zich nu bevonden. Om de tafel, gemaakt van steen met in het blad een ingewikkeld uitziend, Keltisch ogend patroon, zaten vier personen. Twee mannen en twee vrouwen. Ze droegen eenvoudig uitziende, witte gewaden.

"Ja, dit zijn ze. Ze zaten in de kerkers van de toren. Maar ik heb ze eruit gehaald." De jonge jongen sprak vol opwinding. Seln schraapte zijn keel, waarop de andere jongen even schuldbewust naar hem op keek. "Eh, Seln en ik." Aan het hoofd van de tafel zat een vrouw met vrij licht bruin haar dat in een vlecht over haar schouder hing. Ze spreidde haar armen, waarop de jongen op haar af stoof en een knuffel kreeg. "Goed gedaan."

"Mijn excuses. Jullie hebben een lange dag achter de rug heb ik begrepen en vast vele vragen. Net als wij. Ga zitten, alsjeblieft. Seln, haal wat te eten voor onze gasten." Dankbaar maakten Gerard en Jessica gebruik van het aanbod dat gedaan werd door de man naast de moeder van de jongen die hen had bevrijd. Althans, die conclusie trok Gerard. De man was mager en had een verweerd gezicht. Om zijn polsen had hij zilveren banden. Om zijn hoofd zat ook een zilveren band geklemd.

"Mijn naam is Zetran, vader van Seln en Oren en man van Lisen." De vrouw naast hem knikte. "Dit zijn Seck en Rano" De man en vrouw naast hem staken bij het noemen van hun namen even kort hun hand op. De jongen die blijkbaar Oren heette, lachte breeduit en toen Seln de kamer weer in kwam met enkele kommen eten stoof hij de deur door waar zijn

oudere broer uit was gekomen. Seln zette de kommen voor Gerard en Jessica neer. Ze waren gevuld met een soort stoofpot van aardappel, vlees en verschillende groenten en kruiden die Gerard niet herkende. Het rook heerlijk. Pas toen merkte hij hoe veel honger hij eigenlijk had. Sinds hun vertrek uit Tovrah hadden ze weinig meer gegeten. "Tast toe, laat het jullie smaken."

Dat lieten ze zich geen twee keer zeggen en enkele minuten zaten ze te eten van de stoofpot die minstens zo goed smaakte als hij rook. Er kwamen bekers met melk op tafel die ze zich ook lieten smaken. Hun gastheren en -vrouwen wachtten in stilte af.

Pas toen Gerard zijn houten lepel neerlegde, nam Zetran weer het woord. "Jullie komen van ver, is het niet?" Gerard knikte. "Jullie uiterlijk valt nogal op." vervolgde Lisen, die vriendelijk lachend over de tafel keek hoe Jessica at. "Wij vonden dat iedereen ondanks dat erg vriendelijk tegen ons deed." antwoordde Gerard. Dit was de eerste keer dat iemand had gesproken over het verschil in uiterlijk en kleding tussen hen en de bewoners van dit 'rijk'. "Waar wij vandaan komen is uiterlijk nog wel eens een...eh...obstakel."

"Dat was het hier ooit ook. Sinds de Drackan de scepter zwaaien is het echter verboden 'buitenstaanders' weg te sturen of angst aan te jagen, op straffe van de dood."

Jessica was nog bezig met haar eten en stikte bijna in de hap die ze net in haar mond had gestoken. Ze keek Gerard even aan. "Wat? Waarom?" Zetran wenkte naar de andere man aan tafel die opstond en naar de deur toe liep. Hij opende deze even en keek rond voor hij de deur weer stevig sloot. Een zware balk schoof met een hoorbaar gekreun voor de uitgang. Gerard wist niet goed of het gebaar bedoeld was iemand buiten, of juist binnen te houden. Zijn achterdocht groeide met de seconde. De man ging weer zitten en Zetran nam weer het woord.

“Vier generaties geleden woonden in de vallei tussen de Bergen van de Gevallen Ster en de Grote Zee enkel wat losse stammen, het volk van onze voorvaderen. Elke stam werd aangevoerd door een Drackan, meestal de sterkste krijger of de meest wijze man van het dorp. Het stond eenieder vrij op welk moment ook een Drackan uit te dagen om het leiderschap over te nemen. Dit gebeurde dan door een proef af te leggen die door de oude Drackan werd gekozen. Vaak was het een gevecht, soms een raadsel...”

Lisen nam het over. “Op een dag was er een jongen genaamd Aldan Re, zijn vrienden noemden hem Al, die besloot de Drackan van zijn dorp, een oud en zeer wijs man, uit te dagen voor de rol van Drackan. De oude man hoorde zijn verzoek aan tijdens de dorpsvergadering die elke nieuwe maan werd gehouden. Vele mensen in het dorp waren geschokt dat een jongen als Aldan de wijze, oude man van zijn troon wilde stoten. Hij werd beschimpt en uitgelachen, maar de oude Drackan maande hen tot stilte en gaf hem, zoals gebruikelijk was, een opdracht.”

“De jongen...” Seck nam nu het woord. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was namen de vier personen aan de tafel het verhaal van elkaar over. “...moest de bergen in gaan. Volgens legenden was daar, vele manen eerder, een ster gevallen. Hij moest deze ster vinden en bewijs van haar bestaan mee terug nemen, wilde hij Drackan van het dorp worden. Het dorp luisterde vol ongeloof. Allen hadden de verhalen gehoord, maar niemand nam ze voor waar aan. Aldan zei niets, draaide zich om en beende het dorp uit.”

“Er ging een maan voorbij.” Rano sprak. “Iedereen dacht dat Aldan Re was omgekomen bij zijn poging de opdracht te vervullen. Er kwam weer een dorpsvergadering, waarop het dorp een afscheidsritueel had voorbereid zoals ze dat deden voor de doden wier lichamen niet waren gevonden. De duisternis was gevallen. De maan scheen helder en de vuren van het dorp brandden hoog, ter nagedachtenis aan hun gevallen dorpsgenoot. De Drackan wilde net aan het ritueel beginnen toen alle

vuren ineens doofden, allemaal tegelijk. De dorpelingen schrokken, wisten niet wat er gebeurde. Toen schoten er, als vanuit het niets, grote pilaren van vuur de nachtelijke hemel in. Elk vuur in het dorp werd een gloeiend hete speer van licht. In het licht, in het midden van het dorp, zagen ze een gedaante, gehuld in een schitterend wit harnas." Gerard moest gelijk aan Gabriel denken, die ook in een wit harnas was gehuld toen hij hem had ontmoet. "Ik ben teruggekeerd, op de avond van mijn dood. En ik breng bewijs van het bestaan van de ster.' sprak de stem van Aldan Re de dorpelingen toe. Met een groots gebaar gooide de geharnaste Aldan een voorwerp voor de voeten van de Drackan; een zilveren schijf. 'Dit is de ring van Aetherion. Dit is wat ik ben. Ik ben Aldrackan, de vuurmagiër. Volg mij, of sterf.' waren de woorden die Aldan sprak. Het dorp knielde en een nieuwe Drackan, de eerste van de grote Drackan, was geboren."

Zetran schonk zichzelf een beker melk in en nam een slok. Ook Gerard liet zichzelf bijschenken. Jessica zat met open mond te luisteren. Zelfs zij leek niet in staat iets snedigs uit te brengen. Het verhaal werd kundig en vol verve verteld. Hij zag het helemaal voor zich en kon bijna de hitte van de vuurpilaren voelen. Zetran nam het verhaal weer over nadat hij zijn beker had neergezet.

"In de manen die volgden trok Aldrackan van dorp naar dorp en onderwierp elke Drackan aan zijn macht. Al snel had hij een groot volk achter hem geschaard die hij door een pas in de bergen naar een groot meer bracht om, op de plek waar wij nu staan, te beginnen aan de bouw van de toren van Baël. Volgens Aldrackan moest de toren een baken worden voor eenieder die zijn rijk zou bezoeken, want ooit zouden er reizigers komen die hem zouden uitdagen en zijn kroon zouden overnemen. Iedereen moest als zodanig elke reiziger vriendelijk bejegenen en aan hem voorgeleiden, opdat hij kon bepalen wie hem ten val zou brengen."

"Om ons vervolgens in een kerker op te laten sluiten om weg te rotten." Gerard was bijna blij dat Jessica nog in staat was iets uit te brengen. Hij

moest een beetje lachen om die opmerking. Zelf was dat ook in hem opgekomen.

“Oh nee.” antwoordde Rano. “Het zit anders. Mijn grootmoeder, die aan het hof van Aldrackan diende, vertelde mij dat hij op een dag in conclaaf was met de andere Drackan, leiders die onder hem dienden en een deel van zijn gaven hadden verkregen, vraag me niet hoe. Tijdens dat conclaaf is er iets gebeurd en sindsdien is Aldrackan niet meer gezien. De Drackan zeggen dat Aldrackan de bergen in is getrokken om daar te sterven, maar de meeste mensen denken dat Aldrackan zelf het slachtoffer is geworden van zijn eigen volgelingen.” Seck knikte instemmend. “Niet lang daarna gingen de Drackan namelijk allerlei vreemde dingen doen. Er werd begonnen aan uitbreiding van de toren, die al gigantisch was. Uit alle hoeken van het rijk werden mensen opgetrommeld om als slaven aan de toren te werken. De schepen, die jullie hebben gezien, werden ook gebouwd. Dit om snel door het hele rijk te kunnen reizen met maar één doel voor ogen; de reizigers vinden die Aldrackan zouden komen vervangen.”

“Aldrackan was een groot leider, maar hij geloofde ook heilig dat hij zijn macht had geleend. Dat deze ooit moest worden doorgegeven aan de ‘rechtmatige’ eigenaar, zoals hij dat noemde. Niet iedereen was blij met hoe hij zijn zaken regelde, er zijn velen gestorven tijdens de stammenoorlogen, vlak nadat Baël werd gesticht. Maar Aldrackan zei altijd dat, als het zijn tijd was, hij opzij zou stappen.”

“Maar nu...nu is die...eh...Baëldrackan toch de leider? Wellicht heeft hij het stokje van Aldrackan overgenomen en heeft hij nu zijn macht?” vroeg Gerard. Zetran schudde zijn hoofd. “Na dat incident in het conclaaf is de macht van de Drackan aanzienlijk afgenomen. Aldrackan was een bron van onmetelijke macht. De toren...” hij wees in de richting van de grote toren buiten “...is in enkele dagen neergezet in de vorm en hoogte die

jullie zagen. Sindsdien is alles met de hand uitgebreid en zijn ze nog geen verdieping opgeschoten.”

Lisen stond op. Ze liep naar de deur. Seck vervolgde. “Wij, en velen met ons, geloven dat de reizigers die Aldrackan bedoelde nog moeten komen. Dat hij ergens wacht op hen en dat zijn macht aan hen toebehoort, aan onze nieuwe Drackan.”

“Sssh...stil even...” siste Lisen van vlakbij de deur. “Ik hoor iets.”

Op dat moment klonk er een oorverdovende knal. Met groot geweld klapte de deur en de halve gevel naar binnen, waarbij Lisen onder stenen werd bedolven. Rano schreeuwde toen het stro van het dak brandend naar beneden kwam zetten. Door het stof en de rook die snel de kleine, vernielde ruimte vulde, zagen Gerard en Jessica de inmiddels bekende wapenrustingen van de wachters om een gedaante in een stralend wit harnas heen.

“Grijp hen.” Klonk een kille stem door de chaos heen. De soldaten kwamen in beweging, maar ook Seck en Zetran deden dit. Volledig onverwacht sprongen zij overeind en begonnen de soldaten te bestoken met vuur en bliksem dat via hun handen de wereld in werd geworpen. De soldaten leken even uit het veld geslagen. Dat was het moment dat Zetran zich naar Gerard draaide en hem een leren buidel toewierp. “Vlug! Door de achterdeur! Vindt Aldrackan, zoek hem in de bergen! Ga, NU!” Zijn stem werd door een bulderend geraas onverstaanbaar, toen een muur van vuur zich begon te vormen aan de voeten van de Drackan die hen voor de deur stond op te wachten. Gerard greep de buidel, trok Jessica met zijn andere hand overeind en zette het op een lopen. Half in paniek stormde hij door de deuropening aan de achterzijde van de woning een andere ruimte in, die blijkbaar dienst deed als keuken. Ook hier was de schade aanzienlijk, maar de muren stonden nog en het brandende stro lag nog voornamelijk op het dak. Jessica, die van angst niet wist waar ze

het zoeken moest, klauwde haar al niet meer zo gemanicuurde nagels in zijn hand. In haar ogen stond pure doodsangst te lezen toen ze door de keuken heen de achterdeur uit schoten, net op tijd om de tweede aanval te ontwijken die het huisje tot as deed vergaan.

Hoofdstuk 6 - Gevallen ster

18 augustus 12934 B.C.

Gerard en Jessica renden of hun leven er vanaf hing. Nu was dat niet erg moeilijk, want dat was namelijk ook zo. Als een bezetene sleurde Gerard zijn reisgenoot door de straten en steegjes van het dorp. Hij keek niet achter zich, enkel voor zich. Bij elke kruising keek hij of er geen soldaten op de weg waren. De meeste straten waren echter leeg. Gelukkig voor hen, want dat maakte de vlucht een stuk makkelijker.

Voor zijn gevoel waren ze uren aan het rennen geweest toen Jessica hijgend en steunend aan zijn arm trok. Hij stopte. Ze stonden ergens aan de rand van de stad. Een hoge muur, die zich naar links en rechts uitstreckte, torende boven hen uit. Enkele vervallen schuren gaven de straat waar ze zich in bevonden een sombere aanblik. Achter hen zagen ze het licht van het vuur boven de daken van de huizen uit komen. Jessica zakte steunend en piepend in elkaar. "I...ik...k...kan...niet meer. We...moeten...stoppen..." Gerard keek om zich heen. In de verte dacht hij het geluid van voetstappen te horen. "Kom op, hier heen." Hij trok haar overeind en duwde met weinig moeite een klein deurtje open dat één van de schuren in leidde. Eenmaal binnen sloot hij het deurtje weer. In de schuur lag weinig nuttigs en wat er lag was nog niet erg lang geleden door regen volledig doorweekt. Onder een bergje nat stro stak een lang stuk hout uit. Dit pakte hij en gebruikte dit om de deur mee te versperren, zo goed en zo kwaad als dit ging. Daarna gingen ze wat dieper de schuur in, zich in het duister een weg banend door de rommel. Jessica stootte zich tegen iets en had het uitgeschreeuwd, ware het niet dat Gerard snel haar mond bedekte. Door de houten wand van de schuur scheen fakkellicht naar binnen. Er werd aan de deur gerommeld. Aan het andere eind van de schuur lagen een paar half vergane kisten. Ze verscholen zich achter de kisten en keken hoe het licht van de fakkels zich door de straat heen bewoog, om niet veel later te vertrekken in de

richting van de hoge muur. Daar deelde het licht zich op. Zware voetstappen klonken toen soldaten links en rechts langs de stadsmuur verder zochten naar de ontsnapte gevangenen.

Pas toen het, op het licht van de maan na, weer helemaal donker was durfden ze weer tegen elkaar te praten. "Dat scheelde weinig" zei Gerard, die nog steeds de wanden van de schuur scherp in de gaten hield, op zoek naar wederkerend fakkellicht. Jessica zat in elkaar gedoken tegen een kist, haar armen om haar benen heen geslagen. "Gaat het wel? Jessica?" Hij legde zijn hand op haar schouder. Ze rilde. Op wat gemompel na kwam er niet veel uit haar. "Zo...moe...heb het koud...moet...slapen..." Gerard wist niet goed wat er aan de hand was. Ze leek niet gewond of ziek. Misschien was ze in shock. Dat had hij wel eens op TV gezien. Maar wat moest je dan ook alweer doen? Dit was ook niet de meest ideale plek om iemand te verzorgen en het was duidelijk dat Jessica hulp, of in ieder geval rust, nodig had.

"We kunnen nu niet rusten. We moeten de stad uit. Hier worden we alleen maar opgejaagd." Jessica knikte, maar was er duidelijk niet meer helemaal bij. Gerard dacht razendsnel na. Dit was niet de twintigste eeuw. Weinig kans dat de wachters iedereen al hadden ingelicht over hun ontsnapping. Misschien als ze een stadspoort konden bereiken voordat hun achtervolgers dat deden...Maar hoe groot was die kans? Ze hadden immers al mensen voorbij zien lopen, langs wat hij dacht dat de stadsmuur moest zijn.

Ze moesten het proberen.

"Kom op...hou nog even vol..." Hij trok Jessica overeind en nam haar aan de hand mee naar de deur, haalde het eind hout weg en stapte weer de straat op. Deze was verlaten. Jessica volgde gedwee maar leek niet in staat iets te doen. "Lara? Lara!" siste Gerard. Niet veel later

materialiseerde de holografische vrouw tegenover hem. "Hoe is het met Jessica? Jij zit in haar hoofd, wat is er loos?"

"Acute stress stoornis. Ze is aan het dichtslaan. Waarschijnlijk teveel input." Ze zei het op een hele zakelijke toon. Het bleef een computerprogramma, maar Gerard had wat meer medeleven verwacht. "Kun je daar iets aan doen? We moeten door en ik heb liever niet dat ze omvalt."

"Wow, en dan wil je van mij meer medeleven?" Gerard was even vergeten dat ze ook in zijn hoofd zat. "Maar goed; ik kan niet zomaar met hogere hersenfuncties gaan rommelen, zo ben ik niet geprogrammeerd. Ik kan haar bij bewustzijn houden, maar meer dan dat kan kwalijk zijn. Ze moet rusten."

"Ja, dat snap ik. Maar ik doe dat liever niet in een stad vol met soldaten die ons dood willen hebben. We moeten hier zo snel mogelijk weg." Lara draaide zich om en keek even omhoog naar de muur. "Oké, volgens mij heb ik het juiste punt. Toen jullie aankwamen heb ik even meegekeken naar de stad. Ik stippel een route uit naar de dichtstbijzijnde poort. De rest moet je zelf doen." Ze verdween. In Gerards blikveld verscheen een witte lijn die over de straat leek te lopen en rechtsaf de bocht om sloeg. "Wow...te gek. Mijn eigen ingebouwde routeplanner..." De mogelijkheden van zo'n computer in zijn hoofd leken eindeloos. Veel tijd om erover na te denken had hij echter niet. Andere, belangrijker zaken vulden zijn gedachten toen hij weer voetstappen hoorde. Snel begon hij weer te lopen. Jessica was wakker, maar daar was alles mee gezegd. Ze volgde aan zijn hand terwijl hij langs de witte lijn door de straten in de schaduw van de muur manoeuvreerde.

Niet veel later leidde de route naar een pleintje in de schaduw van de muur. De lage gebouwen van hout en klei stonden hier wat verder uit elkaar. Gerard en Jessica hielden halt in de schaduw van een klein huisje dat uitkeek op het plein. Een grote poort van hout rees hoog boven de soldaten uit die ervoor op wacht stonden. Twee mannen met speren in de hand stonden bij een vuur dat brandde in een cirkel van stenen, vlak

naast de poort. Een grote balk sloot de deuren, die er van zichzelf al zwaar uit zagen, hermetisch af. De soldaten spraken zachtjes met elkaar, maar in de stilte van het nachtelijk duister waren ze voor Gerard toch te horen. "...zoeken naar twee ontsnapte reizigers." sprak één van de twee. Hij zag er in het licht van het vuur wat ouder uit dan de ander. Een lang litteken liep van zijn linker schouder tot aan zijn elleboog. Hij stond zwaar op zijn speer geleund. In het duister te staren.

"Wat is dat toch met Drackan en reizigers?" sprak de ander, die nonchalant een appel stond te eten. "Zet iemand één stap over de rivier en hop, ze hangen..." De ander zuchtte. "De profetie van Aldrackan. Ze zijn panisch dat er iemand rondloopt die hem vervangt. Hem hebben ze onder controle, die mysterieuze onbekende niet." De jongere soldaat keek zijn kompaan wat verbaasd aan. "Hoezo, onder controle? Aldrackan is toch al jaren dood?" De getekende man lachte. "Dat wordt gezegd. Maar daar ben ik niet zo zeker van."

Terwijl ze spraken woog Gerard zijn opties. Tussen hen en de soldaten lag hooguit twintig meter. Het vuur tussen hen in maakte dat de soldaten hen waarschijnlijk pas zouden zien als ze de lichtkring betraden. Ondanks het maanlicht dat zich over de stad uitstortte zou het vuur het, naar zijn inschatting, moeilijk maken hen te zien. Maar dan die poort. Die open krijgen zonder de soldaten te alarmeren was een onmogelijke opgave, dus moesten ze uitgeschakeld worden.

"Wat ben je van plan?" De stem van Lara klonk in zijn hoofd. "Let op Jessica. Ik ga die twee daar uitschakelen." De adrenaline begon weer te stromen toen hij langs de gebouwen in de richting van de vuurkring sloop. Zijn sneakers maakten weinig geluid in het zand, maar die soldaten hadden speren. Ongeveer halverwege pauzeerde hij. De angst sloeg toe. Voor hetzelfde geld staken ze hem overhoop. Maar het was hun enige kans. Hij moest door. Even schoot de vorige dag door zijn hoofd heen, zijn aanvaring met Dennis. Een klein glimlachje vormde zich om zijn mond. Dat waren er vier. Dit waren er twee. Twee getrainde, gewapende, alerte soldaten. Nou ja, alert...

Het vuur was vlak bij de poort gebouwd, op enkele meters van een klein huisje, dat dienst leek te doen als wachthuis. Het licht van het vuur flakkerde tegen de wand van het huisje. Er knetterde een blok hout toen het in tweeën brak in het vuur. Toen de jongere soldaat zijn appel op had, verdween deze in de vlammen.

Op dat moment schoot Gerard tevoorschijn. Hij wist dat hij het moest hebben van de eerste seconden nadat ze hem in het oog kregen, dus wilde hij die optimaal benutten. Hij sprintte recht op de jongste soldaat af, maakte een vuist en bracht zijn hand omhoog tegen de neus van de jongen. Een ziekelijk gekraak klonk en de jongen stortte met een gil op de grond. Zijn lichaam had het zand nog niet geraakt, of Gerard had zijn speer te pakken en stak in op de oudere soldaat. Deze reageerde echter adequaat en pareerde de stoot met zijn eigen wapen. Zo eindigden ze tegenover elkaar, speren gekruist boven het knetterende vuur. "Laat ons er langs." Gerard had gehoopt dreigend te klinken, maar door de combinatie van angst en adrenaline kwam het er meer uit als een hees gesis.

Aan zijn voeten draaide de jongen in het zand, zijn handen tegen zijn neus. Bloed stroomde in straaltjes door zijn vingers. "Mijn neus! Hij heeft mijn neus gebroken!"

Gerards ogen schoten heen en weer tussen de jongen op de grond en de man tegenover hem. De punt van zijn speer was gericht op de keel van de man. Diens speer op zijn hartstreek. De wachter keek ook even naar zijn collega die kermend van de pijn op de grond lag. Toen zette hij, tot verbazing van Gerard, zijn speer in het zand en wees naar de poort. "Ze zeggen dat de grot van Aldrackan ligt in de bergen buiten de stad. Vanaf hier is het enkele dagreizen. Te voet alleen redt je dat niet, de Drackan vinden je zeker." Hij keek in het duister over het vuur. "Haal je vriendin, ik open de poort. Volg de weg. Aan de rand van het bos staat de boerderij van mijn broer. Zeg hem: "De zegen van Aldrackan". Hij helpt jullie verder."

Zonder verder veel woorden vuil te maken stapte hij langs Gerard, die zijn speer nog steeds angstvallig vast hield, tilde met ogenschijnlijk gemak de zwaar uitzierende balk van de poort en duwde deze open. Door de poort was een maanverlichte weg te zien. In de verte torenden de tanden van de bergen boven een dicht uitzierend bos uit. Gerard bedacht zich niet langer, rende het plein over, pakte Jessica die nog steeds in de schaduwen verborgen zat bij de hand en trok haar overeind. De witte gedaante van Lara bewoog zich naast haar voort, als een geestverschijning die over haar waakte. Voordat hij door de poort liep met de speer in zijn ene hand en Jessica aan de andere, keek hij nog even naar de oudere wachter. Hij wist niet zo goed wat hij moest denken. "Waarom doet u dit?"

De man glimlachte. Het litteken zorgde ervoor dat het meer een grimas leek dan een brede lach. "Niet iedereen ziet de Drackan nog veel langer leiden. Ga. Als jullie snel zijn, zijn jullie voor zonsopgang bij de boerderij."

Gerard en Jessica vertrokken. De man sloot de poort weer achter hen. Ondertussen had de jongen zichzelf weer overeind gehesen. Het bloed zat overal. "Wat doe je nou? Dat waren ze, en je laat ze gewoon gaan?! Ik ga de Drackan waarschuwen. Je hangt!"

De jongen liep kwaad, met één hand nog steeds tegen zijn neus, weg de duisternis in, in de richting van de toren. De man keek hem na en lachte. "Dat zien we dan wel weer jongen, dat zien we dan wel weer."

Enkele uren liepen Gerard en Jessica zo snel ze konden over de weg in de richting van het bos. De maan verlichtte hun pad, wat het makkelijk maakte de weg te volgen. Wel moest Gerard goed uitkijken niet in de diepe groeven te stappen die daar door wagens waren achtergelaten. Het had kort geleden geregend. De weg onder zijn voeten was drassig. Het was lastig om niet uit te glijden of in de modder weg te zakken. Een paar keer gebeurde dit wel. Hij verloor één van zijn schoenen in een diepe

modderpoel. De andere schopte hij uit. Lopen op één schoen was niet te doen.

Jessica sjokte nog steeds als verdoofd aan zijn hand achter hem aan. De schimmige gedaante van Lara liep met hen mee. "Je bent toch niet serieus van plan naar die boerderij te gaan, toch?" vroeg ze.

Gerard beseftte terdege dat het een val kon zijn. Hoe langer hij er over na dacht terwijl het bos in de verte naderde, hoe vreemder het geheel hem voor deed komen. Het gemak waarmee ze de stad waren ontvlucht was verbijsterend en zou tot denken aanzetten, ware het niet dat de grote hoeveelheid indrukken van de afgelopen dagen zijn hoofd vulden. Net als bij Jessica verloor het denken het van de adrenaline. Ook Gerard voelde zichzelf moe worden. Het liefst zou hij langs de weg onder een struik kruipen en drie dagen slapen. Maar hij moest door. Voor zichzelf en voor Jessica.

Dat Jessica niet zijn grootste vriendin was deed er niet toe. Ze waren op de vlucht. Waarvoor wist hij niet precies. De Drackan, ja, maar waarom? Omdat hun voorganger zat te wachten op reizigers? Het verhaal van Zetran dwarrelde half vervaagd door zijn gedachten terwijl zijn energie ging naar het vluchten. Toen Lara sprak, brak de werkelijkheid weer even door de waas heen. Zijn ogen richtten zich op de bomen die steeds groter werden en zochten naar de boerderij. "Ik zou niet weten wat ik anders moet doen. Jessica is kapot, ik ben kapot. Zelfs al zou die soldaat ons in de val willen lokken, dan kan me dat nu even niets schelen. We moeten rusten en die boerderij is de enige plek waar dat misschien veilig kan. En als die kans er is, dan moeten we die nemen."

Hij had het nog niet gezegd, of zijn oog viel op een flakkerend lichtje dat tussen de bomen aan de rand van het bos door een raam naar buiten leek te schijnen. Schaduwen speelden tussen de hoge eiken onder het licht van de maan. Gerard zag toch duidelijk een gebouw. Langs de buitenmuur lagen houtblokken opgestapeld. Er kringelde rook uit een gat

in het dak. Een grote akker, vol met golvend graan wuifde in het maanlicht en strekte zich langs de bosrand tot in de verte uit. Het duurde nog zeker een kwartier voor ze daadwerkelijk de boerderij, of wat Gerard ervoor aan zag, hadden bereikt en de eerste hoge bomen boven hun hoofd het zicht op de nachtelijke hemel, waar al tekenen van de dageraad verschenen, ontnamen. Snel staken ze het erf over. Gerard klopte op de deur. Een hond blafte. Even later werd de deur open gedaan door een man met gitzwart haar, een scherpe neus en een krachtige kaak. Achter hem flakkerde een vuur in een vuurcirkel. Het licht van de vlammen gaf hem een dreigende uitstraling. Zijn donkere ogen schoten van beneden naar boven en keken Gerard uiteindelijk recht aan. "Wie zijn jullie? Wat doen jullie hier?" De hond die Gerard eerder had gehoord, gromde. Felgele ogen in een puntige kop keken ook naar hem. Geen hond...een wolf. "Eh..." Gerard was even van zijn stuk gebracht. "Eh...uw broer stuurde ons. Hij zei dat wij hier naartoe konden gaan." De man keek hem nog steeds recht in zijn ogen. "Mijn broer? Ja, natuurlijk. Dat zeggen ze allemaal. Scheer je weg, de Drackan dulden 's nachts geen reizigers op de weg!" Hij wilde de deur al weer sluiten. Toen herinnerde Gerard zich de woorden die de soldaat bij de poort hem had meegegeven. "De zegen van Aldrackan."

De deur bleef even op een kier hangen en ging toen weer wat verder open. De man keek schichtig van links naar rechts en trok vervolgens zowel Gerard als Jessica naar binnen, om daarna de deur snel te sluiten en te vergrendelen.

Binnen bleek de boerderij uit één grote ruimte te bestaan. Het vuur verwarmde en verlichtte de ruimte, waar niet één, maar meerdere wolven in een hoek naast de deur lagen. Naast het vuur was nog een cirkel waar kolen in lagen te smeulen. Tussen de kolen stond een pot met daarin een geurige soep. Ernaast zat een vrouw met een baby op haar arm. Beide

hadden hetzelfde gitzwarte haar en de donkere ogen die velen van het volk van Baëldrackan hadden.

De wolven bleven grommen terwijl Gerard en Jessica naar een plek bij het vuur werden begeleid. "Ssh, stil!", snauwde de man hen toe. Ze deden er gelijk het zwijgen toe, maar bleven het paar wel met hun gouden ogen volgen. Wat er volgde kon Gerard zich niet meer herinneren. Het laatste wat hij zag voor zijn ogen van vermoeidheid dichtvielen was Jessica die naast hem op een paar huiden in een huiverende slaap viel.

Hoofdstuk 7 - Duisternis

19 augustus 12934 B.C.

Een hard gebonk wekte Gerard even uit zijn slaap. Hij was warm. Iets wat deed denken aan een harige deken lag naast hem. Het feit dat de deken adem haalde deed hem snel realiseren dat het één van de wolven was die een plek tussen hem en Jessica had opgeëist en hen zo beide verwarmde, samen met het vuur dat nog steeds brandde. Langzaam opende hij zijn ogen tegen het felle licht van de zon dat door één van de ramen naar binnen scheen. Gerard zag hoe de vrouw des huizes de deur open deed. In de deuropening zag hij de schittering van wapens, wat maakte dat hij het op een lopen wilde zetten, maar zijn vermoeide lichaam sputterde tegen. Hoe hij het ook probeerde, hij kreeg zijn spieren niet in beweging en de warmte van het vuur en het zware wolvenlijf maakte dat hij tegen beter weten in weer wegzakte in een onrustige slaap.

Toen hij zijn ogen opnieuw open deed was het weer donker buiten. De wolf was inmiddels vertrokken, maar het vuur brandde nog steeds, dus koud had hij het niet. Langzaam kwam hij overeind en zag dat Jessica ook al wakker was en met een kom vol één of ander dampend goedje bij het vuur zat met een warme, wollen deken om zich heen geslagen.

“Ah, onze andere gast is ook wakker.” De stem van de man die hen eerder had binnengelaten klonk aan de andere kant van het vuur. De deur sloeg dicht nadat hij zijn wapens weg had gezet en een mand met daarin enkele vogels aan zijn vrouw had gegeven. Terwijl hij ging zitten kreeg ook hij een kom aangereikt. Gerard kreeg er ook eentje. Het eten rook goed. Gerards maag rammelde. “Kom, eet. De avond is jong en er is veel te doen.”

Dat liet Gerard zich geen twee keer zeggen. Hij liet het zich goed smaken en vroeg tussen de happen door; “Hoe lang heb ik geslapen?”

“Jullie hebben de hele dag geslapen. Kom, eet op. Straks praten we wel verder.”

Niet veel later was Gerards kom leeg. Ook Jessica was klaar met eten. Terwijl hun gastheer en gastvrouw nog aten zaten ze naast elkaar te wachten. Jessica keek kort naar Gerard die om zich heen keek en eigenlijk heel nodig naar de WC moest. Zich realiserend dat die mogelijkheid hier niet was, besloot hij om even naar buiten te lopen. “Waar ga je heen?” vroeg de man. “Even naar buiten. Ik ben zo terug.” De man keek hem even aan en knikte toen. “Achter het huis in het bos. Niet te ver.”

Gerard liep naar buiten. De nacht was inderdaad nog jong. De lucht kleurde nog een beetje blauw aan de horizon. Het bos rook fris. Wolvengehuil klonk dichtbij. Een blik op de maan leerde hem dat deze nog laag aan de hemel stond, maar wel al een helder licht op de aarde scheen.

Nadat hij klaar was in het bos, liep hij terug naar het huis. Jessica stond in de moestuin naar de maan te kijken. Gerard liep op haar af.

“Weet je dat ik in de afgelopen dagen nog helemaal niet om me heen heb gekeken?” vroeg Jessica aan Gerard. Hij zei niets. “Ik begrijp van Lara dat jij me de stad uit hebt gekregen. Waarom heb je dat gedaan?” Hij keek haar verbaasd aan. “Hoe bedoel je?” “Nou, ik ben niet bepaald aardig tegen je geweest. Je had me ook achter kunnen laten.” Gerard schudde zijn hoofd. “Dat had iemand anders misschien gekund. Ik niet. Jij kunt er ook niets aan doen dat we hier nu zijn. We zijn hier samen in gerold, we komen hier samen ook weer uit.” Ze keek hem aan. “Dank je.” Hij knikte. “Je had hetzelfde voor mij gedaan.”

“Hey, tortelduifjes. Komen jullie? We gaan beginnen!” De eigenaar van de boerderij riep hen. Gerard draaide zich om en liep in de richting van de man, op de voet gevolgd door Jessica die enigszins bedenkelijk keek.

Eenmaal weer binnen zag Gerard dat ze bezoek hadden. De oudere poortwachter zat bij het vuur, met zijn handen diep in de vacht van één van de wolven begraven. "Jullie kennen Bress, begrijp ik." sprak de broer van de wachter. "Introducties zijn verder misschien wel gepast. Ik heet Detrel. Mijn vrouw Pasha hebben jullie ook al ontmoet."

"Genoeg gezwets broer, we moeten wat gaan doen." sprak Bress. "Kom zitten, jonge reizigers." Gerard en Jessica gingen behoedzaam zitten. "De Drackan zitten jullie op de hielen. Ze weten dat jullie de stad ontvlucht zijn. De wegen worden streng bewaakt. Wat zijn jullie van plan?"

Het was even stil.

"Kom op, we hebben niet veel tijd. De nacht is de beste tijd om ongezien te reizen. Die duurt in dit seizoen niet lang. Wat is jullie plan?"

"We hebben geen plan."

Bress en Detrel keken hen verbaasd aan. "Jullie zijn toch de Reizigers? Jullie komen om de Drackan van de troon te stoten. Dan heb je toch een plan?"

Gerard schudde zijn hoofd. "Ik heb geen idee wie iedereen denkt dat we zijn. Ik heb dat Reizigerverhaal nu een paar keer gehoord, maar drie dagen geleden zat ik nog gewoon thuis op de bank TV te kijken. Het enige dat wij willen is naar huis."

"Momentje."

Detrel trok Bress mee naar buiten.

"Bress...wat maak je me nu? Ik dacht dat je me de Reizigers uit de profetie had gestuurd. De zin was bedoeld voor de Reizigers, zo was het afgesproken. Deze twee weten nergens vanaf. Waar komen ze vandaan? Waarom zijn ze hier? Heb je hen überhaupt gesproken?"

"Ik heb de Drackan gesproken. De patrouille die ik heb gezien was op zoek naar twee reizigers die ontsnapt waren uit de Toren. De Drackan aan het hoofd van die patrouille was bang. Doodsbang. Toen wist ik genoeg."

Detrel zuchtte. "Ik hoop dat je gelijk hebt. Anders is het onze nek op het hakblok."

“Goed. Sorry. Dat moest even...broers onder elkaar.” Bress bleef staan terwijl zijn broer met zijn vrouw ging overleggen buiten het licht van het vuur. “Hoe heten jullie eigenlijk?” Gerard en Jessica stelden zichzelf voor. “Oké, Gerard en Jessica...Jullie hebben dus het verhaal van Aldrackan en de Reizigers gehoord?” Gerard knikte. “Oké. Geloven jullie dat jullie de reizigers zijn uit de profetie van Aldrackan?” Ditmaal antwoordde Jessica. “Ik heb geen idee wat ik moet geloven. Op dit moment geloof ik alles.” “Hmm...De Drackan lijken het in ieder geval wel te geloven, of jullie dat nu doen of niet. Dat was voor mij de reden jullie door te laten. Maar ja. Nu hebben we wel een probleem...”

“Oh?”, begon Gerard. “Wat is dat probleem dan?”

“Het probleem...” zei Detrel, die ook weer plaats nam bij het vuur “...is dat Aldrackan al jaren niet meer gezien is. Volgens de Drackan is hij dood.”

“Maar dat weigeren velen van ons te geloven.”

Gerard knikte. “Dat weten we. We hebben met wat mensen gesproken die ons ook vertelden dat Aldrackan ergens op de Reizigers wacht.”

“Dat wordt gezegd.” Bress pakte de draad weer op. “Er wordt ook gezegd dat hij wacht op de plek waar hij de titel Drackan heeft behaald; in de bergen van de Gevallen Ster. En aangezien jullie geen plan hebben, maken wij er eentje voor jullie. We brengen jullie naar de Grotten van de ring.”

Pasha slaakte een kreetje. “Dat kunnen jullie niet doen!” Ze sloeg haar armen om Jessica heen. “De Grotten zijn vervloekt. Zelfs de Drackan komen daar niet.”

“Des te veiliger dus.” Bress lachte. “Geen Drackan, geen gevaar. Maar goed, dan moeten we er wel eerst komen.”

“Eh...niet om het één of ander...” Jessica klonk alsof ze haar oude klaagzang weer op ging starten. “...maar wat moeten we dan doen als we bij die grotten aan zijn gekomen?” Het was een hele goede vraag, vond Gerard. Het verbaasde hem zelfs licht dat ze zo betrokken was bij het

gesprek, in plaats van automatisch in het offensief te gaan tegen alles wat haar verteld werd.

“Het verhaal gaat dat de Grotten van de ring hoog in een pas tussen Baël en de vallei van Aldrackan liggen. Dat zou vermoedelijk de plek zijn waar Aldrackan de ring van Aetherion heeft gevonden. Sindsdien zijn velen op zoek gegaan naar die plek. Weinigen zijn ooit teruggekeerd van de reis, en degenen die dat deden spraken van geestverschijningen, monsters en andere verschrikkingen die hen om hadden doen keren. Daarom is ook besloten dat de pas afgesloten zou worden. De Drackan hebben hun schepen. Die worden nu gebruikt om de bergen over te komen.

“Vast gelijk een mooie gelegenheid om geld te verdienen.” mompelde Gerard. Jessica lachte. Bress knikte. “Dat ook ja.”

“En hoe ver ligt die pas van hier?”, vroeg Gerard. Het avontuur begon al vorm te krijgen in zijn hoofd, maar hij had een hekel aan reizen en hoopte dan ook dat het niet al te lang zou duren voor ze de Grotten zouden bereiken. Tolkiens reisje met als doel een ring duurde meer dan een jaar...

“Te voet? Over de weg een dagreis. Maar de weg kunnen we het beste vermijden. Misschien twee dagen. De pas beklimmen kan echter wel even duren. Maar dat bekijken we wel als we er aankomen.”

Twee dagen? Dat viel mee. “Klinkt goed.” zei Gerard vol goede moed.

“Wanneer vertrekken we?” Ook Jessica leek niet ontevreden met het idee snel ver weg te komen van de stad en wellicht dichterbij hun weg naar huis. “Nu meteen.” antwoordde Detrel. “Pasha heeft al wat eten ingepakt. Wat we verder nodig hebben, kunnen we onderweg vinden. Bress heeft wapens voor ons. Hij kan echter niet mee.” Bress schudde zijn hoofd. “Ik ben immers nog steeds lid van de stadswacht. Mij zouden ze missen. Detrel kent de weg op zijn duimpje. We jaagden vroeger in deze bossen. Bij hem zijn jullie in goede handen.”

Met die woorden stonden beide mannen op. "Zullen we dan maar?" Ze lieten er geen gras over groeien. Gerard en Jessica stonden ook op. Detrel wierp Gerard een pakketje toe. "Die vreemde kleren van jou moeten echt verdwijnen. Als we iemand tegen komen willen we geen argwaan wekken. Kleed je om. We wachten buiten." Iedereen vertrok naar buiten. Eén van de wolven bleef bij het vuur liggen, terwijl Gerard zijn 'moderne' kleren verruilde voor een tuniek van huiden, een korte leren broek en hoge laarzen die afgezet waren met een dun randje bont. Hij doorzocht zijn oude kloffie op eventueel nuttige voorwerpen en kwam de buidel tegen die hij van Zetran had gekregen. "Shit, ja...de buidel. Wat zit er eigenlijk in?" Hij peuterde het leren koord los, waarmee de buidel afgesloten was, en schudde de inhoud uit op zijn linkerhand. Een glimmende zilveren schijf viel uit de buidel. Het licht van het vuur deed het lijken alsof de schijf in brand stond. Op het moment dat het metaal zijn hand raakte, voelde Gerard een siddering door zijn arm, via zijn ruggenmerg naar zijn hoofd jagen. In een flits schoten er beelden door zijn hoofd heen. Hij zag mannen in lange mantels in een cirkel staan. Hij voelde de stenen onder hun voeten, het prachtig uitgesneden reliëf. Hij rook de geur van het vuur dat tot hoge hoogten in hun midden rees. Hij zag de stenen pilaren die het plafond van de grot omhoog hielden waar ze in stonden.

Even snel als het beeld verscheen, verdween het weer. Lara stond naast hem. In tegenstelling tot haar eerdere, kleurloze verschijning, zag ze er nu uit als een echte persoon. Haar huid had een licht gebronsde tint, haar haar was donkerbruin, net als haar ogen. Het catsuit dat ze droeg was nog steeds spierwit, het cirkel embleem op haar borst viel nu wel op met z'n gouden kleur. Gerard keerde zijn blik weer naar de zilveren schijf in zijn hand. "Wat was dat net? Zag jij dat ook?" Lara knikte. "Ik zie wat jij ziet, weet je nog? Wat je net zag was een herinnering." Ze wees naar de zilveren schijf. "Dat is een geheugenschijf uit de ring van Aetherion. Die slaan herinneringen op van personen die zich in de buurt van de ring of één van die schijven bevinden."

Gerard stopte de schijf weer terug in de buidel en trok het koord strak aan. "In het verhaal van Aldrackan zat ook zo'n zilveren schijf. Hij had het er over dat dit de ring zou zijn, maar dat is dus niet zo?" De verschijning schudde haar hoofd. "Nee, maar die schijven zitten doorgaans in de ring zelf. Waarschijnlijk wilde Aldrackan de ring beschermen en deed hij alsof dat deeltje het hele artefact was."

"Maar dit is niet die schijf, toch?" Lara haalde haar schouders op. "Wie weet. Er zitten er meerdere in de ring. Misschien is dit die eerste, misschien is iemand later terug gegaan om er meer te halen."

"Wat zijn jullie aan het doen? Detrel wil vertrekken." Jessica kwam de kamer weer ingelopen. Gerard stond even in dubio. "Niets. We hadden het over de ring. Volgens het verhaal had Aldrackan die toch bij zich toen hij terug kwam uit de bergen? Schijnbaar had Aldrackan niet het hele ding meegenomen, maar ligt die nog ergens verstopt." Het deel van de geheugenschijf in de buidel die nu aan het koord om zijn middel hing, liet hij nog even in het midden. "Oh. Da's alleen maar mooi, toch? Dan is de kans dus groot dat de ring nog steeds op dezelfde plek ligt." Gerard trok een wenkbrauw op. "Jij bent wel als een blad aan een boom omgeslagen, niet?"

"Hoezo?"

"Nou, gisteren was je nog overal tegen en liep je op alles af te geven. Nu ga je er vol voor en is alles goed." De uitdrukking op Jessica's gezicht was lastig te lezen, maar hield, bij gebrek aan een betere omschrijving, het midden tussen schuldbewustzijn en verontwaardiging. "Ja, nou...We zitten hier nou eenmaal en ik realiseerde me dat mijn tegenwerking niet echt hielp om ons weer thuis te krijgen. Jij hebt me uit handen van de Drackan gehouden. Het minste wat ik kan doen is meewerken om ons weer thuis te krijgen, toch?"

Lara glimlachte en verdween in het luchtledige.

“Dat...ja...ik denk het wel.” Gerard wist niet zo goed hoe hij hierop moest reageren, maar was blij met de mededeling dat Jessica had besloten wat minder het opstandige prinsesje uit te hangen. Niet dat hij dat haar letterlijk zou vertellen, dan kregen ze vast weer ruzie. “Kom, we gaan. Ik ben klaar...”

De nacht was ondertussen volledig gevallen toen Detrel, Gerard en Jessica afscheid namen van Bress en Pasha en vertrokken in de richting van de bergen die nu niet te zien waren door de bomen, maar waarvan Gerard wist dat ze aan de andere kant van het dichte woud moesten liggen.

Bress had niet gelogen over Detrels kennis van het woud. Zonder twijfel stapte hij over wildpaadjes, langs stroompjes en over maanverlichte open plekken in de richting van hun doel, met Gerard en Jessica in zijn kielzog. Af en toe keek hij even naar iets dat zowel Gerard als Jessica totaal niet zagen, om vervolgens iets naar rechts of iets naar links af te buigen. Na enkele uren begonnen de kilometers aan te tikken en voelden zowel Jessica als Gerard hun benen niet meer van vermoeidheid. Ze hadden dan wel een dag geslapen, maar dat nam niet weg dat het hard werken was om over onverharde wegen door een donker bos te trekken. Daarbij hadden ze beide al meerdere malen verschillende lichaamsdelen gestoten. Gerard vond het tijd om te stoppen.

“Detrel, we moeten even stoppen.” Hun gids draaide zich om. In het maanlicht las Gerard een lichte frustratie op zijn gezicht. “Ja...” viel Jessica hem bij. “Even zitten, wat drinken.” Detrel zuchtte. “Prima. We rusten even. Maar we gaan snel weer verder. Overdag is reizen gevaarlijk. De Drackan patrouilleren regelmatig langs de route.” Ze zochten een plek op langs het wildpad dat ze aan het volgen waren. Er werd geen vuur gemaakt. Ze hadden wat brood en gedroogd vlees meegekregen van Pasha. Jessica droeg een waterzak die rondging terwijl

de geluiden van het nachtelijke woud de stilte vulden. Gerard liet zijn ogen door de duisternis dwalen. Af en toe zag hij iets door de struiken schieten. Ergens slaakte een uil een kreet. Tijdens het lopen waren Gerards gedachten af en toe afgedwaald en ook nu, terwijl hij zo zat, schoot er weer van alles door zijn hoofd. Hij dacht aan de afgelopen, maar vooral aan de komende paar dagen. Als alles goed zou gaan, zouden ze over enkele dagen de ring van Aetherion vinden. Volgens Lara was dat mysterieuze voorwerp hun ticket naar huis. Wel had hij sterk het gevoel alsof zij iets achter hield. Ze leek meer te weten over die ring, maar liet maar sporadisch informatie los. Ook verbaasde het hem hoe ze ontsnapt waren aan de Drackan. Aan alles wat hij had gezien, las hij af dat de Drackan een machtig, intelligent en zeer ontwikkeld clubje mensen waren. En toch waren ze binnen vijf minuten uit hun kerkers ontsnapt, hadden ze kennis gemaakt met een minstens even zo goed georganiseerde verzetsgroep, getuige de vele connecties die ze schijnbaar hadden en waren ze nu onder begeleid escorte onderweg naar het voorwerp dat van hen wereldredders zou moeten maken in de ogen van de bevolking die schijnbaar leed onder het juk van de "nieuwe" Drackan. Als dit een film was geweest, had hij aan het einde waarschijnlijk iets geroepen in de trant van; "Man, wat een voorspelbaar plot. Ongelofelijk. Wel leuk, maar had wel wat origineler gemogen."

Veel tijd om er verder over na te denken kreeg hij niet. Detrel stond alweer op en maande hen hun weg te vervolgen.

Toen het morgenlicht achter hen de eerste duisternis verjoeg hadden ze een heel stuk gelopen. Het bos werd al minder dicht en de bodem begon al te hellen. Detrel hield stil en keek even zoekend om zich heen alvorens zich tot de twee reizigers te richten die hij nu onder zijn hoede had. "We naderen de rand van het bos. Vanaf hier komen we in open terrein. De Drackan vliegen hier regelmatig over. Jullie blijven hier, terwijl ik ga kijken of de weg vrij is." Met die woorden liet hun gids hen alleen. De zon klom hoger en verdreef het laatste restje duister, terwijl Gerard en

Jessica het zich gemakkelijk maakten op een laag mos onder een paar bomen die aan de rand van een open plek bij elkaar stonden. "Het ziet er naar uit dat we moeten wachten." verzuchtte Gerard.

Hoofdstuk 8 – Een onverwachte schutter

20 augustus 12934 B.C.

“Dit voelt niet goed...” Enkele uren waren voorbij gegaan en er was nog geen teken geweest van Detrel. In de tijd dat ze in de beschutting van de bomen hadden gewacht hadden ze wel een Drackar, zo had Gerard de vliegende schepen voor het gemak maar genoemd, denkend aan de schepen van de oude Vikingen, over zien vliegen. Ze hadden niet het idee gehad dat ze gezien waren, want het schip was zonder vaart te minderen over de bergen verdwenen.

Jessica reageerde enigszins langzaam op Gerards opmerking. Ze had tegen een boom aangeleund gezeten in de schaduw en was half in slaap gesukkeld. “Hoezo, wat is er loos? Het is toch nog geen middag?” De zon was wel gestegen, maar stond nog niet midden boven hen. Gerard schatte het een uur of tien. Zijn horloge had hij al enige tijd geleden afgedaan. De tijd daarop sloeg nergens op, omdat die constant Nederlandse tijd aangaf.

“De zon staat al bijna boven ons. En wat dan?” Jessica ging rechtop zitten en keek naar de zon. “Nou, dan gaan we toch terug?” “En dan wat? Waar moeten we dan naartoe?”, reageerde Gerard fel. “Detrel heeft de weg gewezen, in het donker. Ik bedoel, we staan dan op, lopen terug naar het oosten. Met een beetje mazzel zien we Baël weer in de verte en gaan daarheen. En dan? Dan zijn we weer terug waar we begonnen waren. Maar we moeten daarheen...” Hij wees in de richting van de bergen. “Ja, dat is waar, maar we kunnen daar toch niet zonder hulp heen? Wat als er Drackan op ons staan te wachten?”

“Ja, wat dan? Als Detrel bij ons was, wat zou hij dan doen? Ze angst aanjagen met zijn speer? Pff...die lui kunnen vuurballen gooien en schepen laten vliegen. Ik denk niet dat hij ons kan beschermen. Daarbij zouden die grotten aan een pas moeten liggen waar die Drackan niet

durven komen." Hij stond op en liep een stukje in de richting waarin Detrel was verdwenen, kijkend naar de bergrug die voor hen opdoemde. Jessica kwam naast hem staan. Hij wees naar een stuk berg in de verte. "De bergrug lijkt daar een stukje uiteen te wijken. Het zou me niets verbazen als de pas daar ergens tussendoor loopt." Jessica keek, maar zag niet wat hij bedoelde. "Weet je het zeker?" Hij keek haar aan. "Nee, maar een beter idee heb ik ook niet."

Jessica overwoog even wat Gerard had voorgesteld. "Goed dan. Laten we gaan." Samen begonnen ze te lopen in de richting waarin Detrel was verdwenen. Ze probeerden zoveel mogelijk in de beschutting van de bomen te blijven, voor het geval er een Drackar over zou vliegen. Ze liepen nog geen half uur toen ze voetstappen hoorden. "Snel, verstop je!" Gerard en Jessica verscholen zich achter een paar struiken. Ze zaten net toen ze Detrel aan zagen komen. "Daar is Detrel, kom op!" Jessica wilde opstaan om naar hem toe te lopen, maar Gerard hield haar tegen. "Kijk!" Een eindje achter Detrel liep een groepje soldaten. Tussen hen in liepen twee Drackan. "Hij wordt gevolgd, we moeten hem waarschuwen." siste Jessica. Gerard overwoog hoe ze dit konden doen, toen Detrel zich omdraaide. "Kom op, ze wachten maar tot het middaguur. Baëldrackan wilde hen toch vangen. Doorlopen dan!" De Drackan keken niet blij. "Bedenk tegen wie je praat, Detrel." Hun gids snoof. "Natuurlijk Ovan. Zal ik je er dan gelijk even aan herinneren dat ik nog geld van je krijg?" Daarop bond de Drackan wat in. "Loop jij nou maar door, wij blijven wat achterop. We willen hen niet afschrikken door met jou bij hen aan te komen."

Overlegend liep de groep verder. Jessica was woest. "Die vuile verrader! Hij ging ons gewoon overleveren aan de Drackan!" Gerard had even het idee dat ze uit de bosjes zou springen om hem aan te vliegen. Ze bleef gelukkig zitten tot de groep uit het zicht was verdwenen. "Niks aan te doen. Gelukkig maar dat we niet op hem zijn blijven wachten." Jessica

knikte. "En...nog een voordeel; alle Drackan achter ons zijn er weer een paar minder voor ons." Hij hielp Jessica overeind. Ze glimlachte. "Dat is ook weer waar."

Wetend dat er achter hen een groep soldaten zat die er snel achter zou komen dat ze niet meer op de plek waren waar ze door Detrel waren achtergelaten zetten ze er flink de pas in. Dit werd hen niet makkelijker gemaakt door het landschap, dat steeds steiler omhoog en omlaag golfde naarmate ze dichterbij de bergen kwamen. Ze baanden zich een weg door hoog gras dat her en der was aangevreten, vermoedelijk door geiten. De zon begon alweer te zakken achter de bergen toen ze hun doel in zicht kregen; een smal pad dat in de richting van de bergen klom en uiteindelijk tussen de bergen verdween. "Volgens mij hebben we de pas gevonden." zei Gerard. Jessica wees. "Ja, maar we zijn niet de enigen." Ze zaten tussen hoog gras bovenop een heuvel en keken naar het pad beneden hen. Enkele kilometers verderop, tussen de bergwanden aan het begin van de pas in het midden van het pad, stond een Drackar aan de grond. Om het schip heen waren tenten opgezet. Een aarden wal van enkele meters hoog schermde het kamp af en blokkeerde tegelijk de weg naar de pas.

"Ja, dat zat er wel in." verzuchtte Gerard. Hij liet zichzelf op de grond zakken. Jessica ging naast hem zitten. "Nou, we weten in ieder geval dat we goed zitten." begon hij. "Alleen jammer dat we er niks aan hebben omdat er een klein leger tussen ons en de pas in staat."

Jessica nam een slok water uit de waterzak en gaf hem aan Gerard. Hij nam ook een slok. "Jij had dit toch wel eens vaker gedaan?", vroeg Jessica. Gerard lachte. "Eh, ja. Als je spelletjes meetelt dan heb ik dit al vaker gedaan ja. Nog nooit in het echt. In Nederland loop je niet echt dagelijks tegen met speren en bogen bewapende soldaten aan."

Jessica keek nog een keer naar beneden. Er werden vuren aangestoken in het kamp. De vlammen gaven de boeg van het schip een gouden gloed.

“Maar goed, nu is dat dus wel zo. Wat zou je doen als je dit in je spel moest doen?”

Hij dacht na. “Tja...dat zou een beetje afhangen van de omstandigheden. Maar ik denk dat ik zou afwachten tot het donker was om vervolgens te proberen langs het kamp te sluipen.” Terwijl hij sprak ging hij wat rechter op zitten om de situatie beter te kunnen overzien. Langs het pad liep een stroompje dat schijnbaar gedurende de jaren een diepe gleuf had uitgeslepen in de rotsen. De bergwand achter het schip rees bijna recht omhoog. Een grote rotsverschuiving aan de voet was de stille getuige van een roerig verleden. Jessica keek mee. “Het kamp ligt tussen de rotsen, dan moeten we klimmen. Dat lijkt me niet fijn in het donker.” Ze keek even naar haar voeten die gehuld waren in sandalen. “Dan moeten we het anders doen.” Gerard stond op. “Kom mee, ik heb een plan.”

De nacht viel. De vuren in het kamp laaiden fel op in het donker. De flakkering wierp lange schaduwen op de bergwand. Gerard en Jessica waren inmiddels tot enkele honderden meters van het kamp genaderd en lagen in een kleine bomengroep langs het pad verstopt. De soldaten die ze eerder hadden zien langskomen waren uren geleden teruggekeerd naar het kamp. Detrel was er niet bij geweest. Vanuit het kamp klonken stemmen. Op de aarden wal liepen soldaten heen en weer. “Weet je dit zeker Gerard?” Jessica had het plan van Gerard aangehoord en was er niet zeker van. “Geloof me. Dit kan niet anders dan werken.” Jessica had zo haar twijfels. “Hoe weet je dat zo zeker?” Gerard lachte. “Het zijn mannen.”

Op de aarden wal nabij het groepje bomen stond een soldaat bij een klein vuur. Jessica liep op hem af. “Pardon, meneer?” De man bleef staan. “Wie is daar?” Je kon veel zeggen van Jessica, maar er was een reden dat ze zo populair was. Ze stapte in het licht en wierp de soldaat een verleidelijke blik toe. “Ik ben verdwaald en zag uw kamp. Kunt u me vertellen hoe ik in Baël kom?” De soldaat keek haar even verlekkerd aan.

“Eh...ja...eh...natuur...” Verder kwam hij niet. Het grote stuk hout in Gerards handen vond zijn weg naar het hoofd van de soldaat dat even later met een doffe klap de grond raakte. Snel pakten ze zijn wapens, een boog en een lang mes. “Zie je? Mannen. Denken maar aan één ding.” knipoogde Gerard. “Kom op.” Ze slopen langs de aarden wal in de richting van de bergpas. In het kamp onder hen was het rustig. Voordat ze bij de andere kant van het kamp waren moesten ze nog een vuur passeren. Daar stonden twee soldaten met elkaar te praten. “Nu wachten we.” fluisterde Gerard. Na enige tijd begon één van de twee soldaten te lopen. Hij liep van hen weg. “Dat komt goed uit. Maar nu hem nog.” Jessica dacht na. “Wil je weer hetzelfde doen?” Gerard schudde zijn hoofd. “Kan niet, ik kan niet achter hem komen. Maar we hebben nu deze.” Hij klopte op de boog. “Wilde je hem neerschieten?” vroeg Jessica verbaasd. Gerard haalde zijn schouders op. “Waarom niet? Wij moeten langs hem en zij zullen ook echt niet twijfelen om ons een kopje kleiner te maken.” Hij pakte een pijl uit de koker die ze hadden meegenomen van de eerste soldaat en stuntelde een beetje met het plaatsen van de pijl op de snaar van de boog. Hij had één keer eerder met pijl en boog geschoten, maar dat was een moderne boog met hulpstukken geweest. Jessica keek het even aan en pakte toen de boog van hem af. “Geef hier.” Ze legde aan, mikte en schoot zonder aarzeling. De man ging geruisloos neer, een pijl in zijn borst. Gerard keek haar met open mond aan. “Wat? Ik ging vroeger altijd jagen met mijn vader in de Bayou. Geweren jagen de dieren alleen maar weg, hij hield meer van boogschieten.”

Ze namen weinig tijd om er verder bij stil te staan, maar slopen langs het vuur waar ze ook weer het mes en de boog van de gevelde soldaat afnamen. De maan scheen weer helder boven hun hoofden, maar veel van het licht ging verloren tussen de rotsen. Ze konden de weg naar de pas maar met moeite onderscheiden. Na een korte glijpartij van de aarden wal naar beneden gingen ze op zoek naar het pad dat ze vrij snel wisten te vinden. Daar eenmaal aangekomen zetten ze het op een lopen

in de richting van de bergen. De eerste paar honderd meter bevonden ze zich nog in redelijk open terrein, maar al snel werden ze omsloten door begroeiing en rotsen die kennelijk een keer met een lawine naar beneden waren gekomen. Ze renden over het pad dat bezaaid lag met grind en totaal niet leek op de bergpaden die Gerard gewend was van zijn vakanties in de Alpen waar hij met zijn ouders in het verleden regelmatig was geweest. Het bleek een smal, weinig betreden pad dat overwoekerd was en vol lag met stenen en andere obstakels. De messen die ze hadden afgenomen werden al snel getrokken om een weg te banen door een dikke struik die zich midden over het pad had uitgespreid.

Ze waren misschien een kwartier bezig toen achter hen in het kamp hoorngeschal klonk. "Ze hebben ons door." Met nog meer vuur kapten ze zich een weg door de struiken. Schreeuwende stemmen galmden tegen de rotswanden omhoog. De aarden wal rond het kamp zakte in elkaar en soldaten stroomden het kamp uit in de richting van de pas, voorop gegaan door drie Drackan die bollen fel licht de lucht in schoten om de omgeving te verlichten. Gerard en Jessica zagen hen snel dichterbij komen, maar vlak voordat de Drackan het pad bereikten, stopten ze.

"Reizigers, jullie zitten in de val. Geef jullie over en dan doen we jullie niets." De Drackan die sprak had een zware stem die tegen de rotsen dreunde. Gerard keek Jessica even aan, om zich vervolgens te richten tot de Drackan. "Ja. Dacht het niet. Ik waag het er wel op." De Drackan leken even verbaasd te zijn. Daar kwamen ze vrij snel weer van bij. "Ook goed. Mannen...Dood ze!" De soldaten bleven staan, waarop de Drackan zich omdraaiden. "Zijn jullie doof? Jullie kregen een bevel!" Eén van de soldaten stapte schoorvoetend naar voren. "Eh, ja meneer, maar...eh...de pas. Hij is vervloekt." De Drackan lachte. "Dat klopt, daarom sturen we jullie." Hij hief zijn hand en kwakte de soldaat met een harde klap tegen de rotsen waar hij stil bleef liggen. "Nog meer mensen die iets te melden hebben?" Niemand sprak. "Goed dan. Grijp ze!"

De soldaten keken elkaar even aan en renden toen zonder al te veel overtuiging op Gerard en Jessica af die zich klaar maakten om te vechten. Gerard hief zijn mes, terwijl Jessica haar boog spande. "Nou, daar gaan we dan." Met elke stap kregen de soldaten meer moed. Er gebeurde niets. Een schreeuw steeg op uit de groep mannen, een strijdkreet. "De vloek bestaat niet! Grijp ze! Dood ze!" Jessica richtte haar boog, klaar om te vuren. Gerard hief zijn mes. De eerste soldaten waren vlakbij, maar op het moment dat ze op nog geen tien meter waren genaderd en Jessica haar eerste pijl los liet, begon de grond onder hen te trillen. De soldaten stopten abrupt, angst in hun ogen. De struiken waar Jessica en Gerard mee bezig waren geweest begonnen te bewegen. Lange lianen schoten naar voren en spietsten drie van de soldaten nog voordat ze konden reageren. Opnieuw steeg er een kreet op uit de groep, ditmaal van angst. De grond onder hen begon te scheuren. Uit alle macht probeerden de soldaten zichzelf in veiligheid te brengen, maar de diepte eiste zijn tol. Enkele seconden later waren enkel de drie Drackan nog over. Zij keken elkaar weer even aan, om er toen als een haas vandoor te gaan, Gerard en Jessica in opperste verbazing achterlatend.

Langzaam sloot de grond zich weer. De struik trok zich terug en week zelfs wat uiteen zodat het pad niet langer geblokkeerd werd. "Volgens mij mogen we door." zei Gerard, die het mes weg stak. "Kom op, voordat die struik zich bedenkt."

Ze liepen een tijd voor ze het aandurfdten te stoppen. Detrels vrouw had hen een tas meegegeven met wat eten. Er zat ook vuursteen in en wat tondel om een vuur te maken. Het pad liep al vrij snel steil omhoog, maar op de plek waar ze gingen zitten was het redelijk vlak. De rotswand week hier wat naar buiten, waardoor ze de nachtelijke hemel goed konden zien. Struikgewas groeide rijkelijk langs de route. Het riviertje dat ze eerder hadden gezien klaterde een weg over de rotsen. "Ik ga hout zoeken." zei Gerard. Een kwartier later brandde er een klein vuur. Ze aten in stilte.

Jessica had de waterzak gevuld in de stroom. Het begon koud te worden. "Weet je..." zei Gerard op een gegeven moment. "Ik snapte eerst niet waarom ze jou hadden gekozen." Jessica trok een wenkbrauw op. "Maar na dat schot van jou...ik bedoel...wow. Dat had ik nou nooit achter je gezocht. Echt te gek." Jessica lachte zuinigjes. "Ja, dat lees je niet in de roddelbladen." Ze nam nog een hap. "Eerlijk gezegd snapte ik ook niet waarom ze jou hadden gekozen. Maar dat plan van jou was goed. Een wonder dat het werkte, maar het werkte wel." Bij gebrek aan een glas, hief hij zijn stuk brood. "Op het feit dat we nog steeds leven." Jessica tikte haar stuk brood tegen dat van hem. "Op gruwelijk veel geluk."

Ze zaten nog even in stilte voor Gerard weer het woord nam. Hij keek langs het pad, dat langs de berg omhoog kronkelde. "Ik ben benieuwd hoe ver het is naar de grotten. Volgens Detrel was het enkele dagreizen. Hoeveel eten hebben we nog?" Jessica keek in de zak. "Niet veel. Als we zuinig aan doen kunnen we nog een dag eten denk ik." Gerard nam de laatste hap van zijn brood. "Dat moet dan maar genoeg zijn. Misschien zijn we, als we doorlopen, wel eerder bij die grot."

De nacht was kort. Slapen viel niet mee op de harde, koude rotsen. Ze hadden wel dekens bij zich gehad, maar die had Detrel gedragen. Gerard schatte in dat hij die ook niet meer nodig zou hebben. Met wat geluk bereikten ze nog voor de volgende nacht hun doel en zou deze vreemde nachtmerrie voorbij zijn. Nog voor het licht werd en lang nadat het vuur was uitgegaan besloten de twee reisgenoten om hun spullen te pakken en hun weg te vervolgen. Ze waren gebroken en het duurde tot het einde van de ochtend voor ze weer een beetje opgewarmd waren. De pas bleek hoger in de bergen niet breder of beter begaanbaar te worden. Eerder smaller. Meer dan eens moesten ze zich met de rug tegen de rotsen schuifelend voortbewegen, met aan de andere kant niets dan afgrond. De rivier zichtbaar in de diepte.

Tussen de bergen viel de nacht sneller dan verwacht. Er groeide langs de route maar weinig struiken en al helemaal geen bomen, maar Gerard wist toch wat hout bij elkaar te sprokkelen voor een klein vuur. Ze hadden geen idee hoe ver ze waren gekomen of hoe ver ze nog moesten. Beide waren ze doodmoe en ondanks de harde ondergrond, de honger en de kou hadden ze deze keer weinig moeite om in slaap te komen.

De volgende dag begon weer vroeg. Ze aten de laatste restjes van het brood uit de zak. Gerard had slecht geslapen. Ook Jessica had het zwaar. Ondanks dat viel het Gerard op dat ze het op de één of andere manier elke dag weer voor elkaar kreeg om er redelijk presentabel uit te zien. Hij had het idee dat hij er verschrikkelijk uit zag. Nu deed hem dat doorgaans niet zoveel, maar zoals hij zelf al eerder had gezegd; hij was ook een man. En om Jessica kon je niet heen. Wel hadden ze beide steeds meer moeite om de klim te maken. Het pad was smal en bezaaid met obstakels. Ze moesten regelmatig stoppen om te rusten. Gerard voelde zijn maag grommen, bijna brullen om eten. Het voelde alsof het een jaar geleden was sinds hij voor het laatst iets fatsoenlijks had gegeten.

Jessica was gaan zitten. Het was fris, bijna koud waar ze nu waren, ook al scheen de zon uitbundig. Hun kleding was niet bestemd voor de bergen. Dat hadden ze 's nachts al gemerkt. Terugdenkend aan wat Detrel had gedaan begreep hij wel dat het nooit zijn bedoeling was geweest hen door de bergen heen te helpen. Was dat wel het geval geweest, dan had hij wel voor betere kleding en meer eten gezorgd. Jessica rilde. Gerard zag het lijdzaam aan. Hij wilde haar helpen, maar wist niet hoe. In plaats daarvan liep hij een klein stuk verder langs het pad. Het leek alsof het pad, dat steeds omhoog had geklommen, iets verderop vlak leek te trekken. Gerard was nieuwsgierig naar wat er daar te zien was en dwong zichzelf omhoog.

“Jess! Kom snel!” Jessica zuchtte en kwam moeizaam overeind. “Wat?” Gerard stond bovenaan het pad. “Kom nou maar!” Hij rende een stuk terug en nam haar bij de hand. “Kom op, dit wil je zien!” Gedwee liet ze zich meevoeren tot ze bovenaan het pad stonden.

Het uitzicht was schitterend. Het smalle pad liep hier uit in een groot plateau, omringd door bergtoppen. Het plateau gaf uitzicht op een weids uitzicht. Ver beneden hen lag een brede vallei. Een groot meer lag te schitteren in de middagzon. Een gemengd pallet van groen en geel kleurde het land er omheen.

Wat echter meer de aandacht trok dan het uitzicht was de grote grotopening in de bergwand rechts van hen, aan het einde van het plateau. “Zou dat het zijn?” Jessica klonk hoopvol. “Er is maar één manier om daar achter te komen.”

Hoofdstuk 9 – De Grotten van de Ring

22 augustus 12934 B.C.

De opening van de grot was niet bijzonder. Een ovale opening, uitgesleten en gepolijst door erosie. Gerard en Jessica liepen er op af. Het pad er naartoe was breed en open. Niet zoals de pas op de weg naar het plateau toe. Eenmaal aangekomen bij de grot zagen ze weinig. Hij leek diep en verder dan een paar meter konden ze niet kijken. Wel viel het Gerard op dat de bodem van de grot vrij was van stof, alsof iemand er recent nog had schoongemaakt. "Hey, kijk hier eens." Jessica had een fakkel gevonden die keurig in een houder aan één van de wanden van de grot was bevestigd. "Er komen hier dus wel vaker mensen. Deze fakkel is nog niet gebruikt." Met de vuursteen uit hun bagage maakten ze de fakkel aan die zonder problemen al snel een grote, heldere vlam gaf. "Die hangt hier dus ook nog niet zo lang." mompelde Gerard meer in zichzelf dan tegen iemand anders.

Ze liepen wat verder de grot in. Deze bleek inderdaad diep. De vloer liep licht naar beneden. "Wat denk je?", vroeg Jessica aan Gerard. Die haalde zijn schouders op. "We hebben niet veel keus. Als die ring hier ergens ligt, dan vinden we die alleen door hier naar binnen te gaan." Jessica knikte. Samen begonnen ze te lopen.

Naarmate ze verder kwamen, werd de gang waarin ze liepen niet veel kleiner. Hij was gemakkelijk twee keer zo hoog als zij waren en breed genoeg om er met zes personen naast elkaar te lopen. "Deze gang is niet zomaar ontstaan. Dat kan bijna niet." Gerard had het nog niet gezegd, of ze stuitten op iets wat zeker niet zomaar ontstaan was. De gang voor hen werd afgesloten door een grote, ronde, stenen plaat. Op de plaat was in een voor hen vreemde taal geschreven. Hoekige letters liepen langs van de randen van de plaat in een cirkelvormig patroon naar het midden toe. In de kern van deze woordenspiraal zat een kleine, ronde inkeping in de

rots. Jessica liet haar vingers over de rots gaan. Hij voelde koud aan. Ondanks het feit dat hij er al even leek te staan, lag er geen stof in de naden van het reliëf, of op de vloer. "Dit lijkt wel een deur. Denk je ook niet?" Gerard kwam dichterbij. "Dat zou zomaar kunnen. Jammer dat we niet kunnen lezen wat er op staat." Jessica bekeek de cirkel in het midden van de rots. "Er zit hier een gat in de rots. Zou dit het sleutelgat zijn?" Gerard had de inkeping nog helemaal niet gezien. Het deed hem aan iets denken. "Ja...wacht." Hij viste de buidel die hij van Zetran had gekregen uit zijn kleding en schudde de zilveren schijf uit het zakje. "Hoe kom je daar aan?", vroeg Jessica verbaasd. "Uit Baël. Gehad van die lui die ons uit de toren hebben gehaald." Gerard kreeg nu, in tegenstelling tot de vorige keer, geen visioenen. Wel voelde de schijf warm aan in zijn handen. "Even kijken..." Met een hoorbare 'klik' schoof de schijf op zijn plek in het midden van de stenen deur. Even leek het alsof duizend minuscule witte lijntjes over het oppervlak van de steen tussen de letters door schoten. Er klonk een luid gerommel. De steen begon hard te trillen. "Eh...rennen!" Gerard en Jessica zetten het op een lopen. Ze konden nog net op tijd achter een grote rots duiken voor de deur met geweld uit elkaar klapte en de hele gang vulde met stof, gruis en stukken steen. Hoestend kwamen de twee weer te voorschijn, toen de stofwolk enigszins was gedaald. "Goed...Zo kun je dus ook een deur open maken..." De fakkel brandde nog zwakjes. Hij lag enkele passen bij hen vandaan in het stof. Gerard raapte hem op en keek om zich heen. Naast waar de deur was geweest hingen ook ongebrande fakkels in houders. Hij stak er twee aan en gooide de haperende fakkel op de grond. Eén van de fakkels gaf hij aan Jessica. "Zo, dan hebben we weer licht."

De zilveren schijf die ze hadden gebruikt om de deur mee te openen zweefde, op dezelfde plek als waar Gerard hem in de deur had aangebracht, in het midden van de gang. Gerard pakte hem uit de lucht. De schijf voelde weer koud aan. "Die neem ik maar weer mee. Je weet nooit." Snel stopte hij hem weer weg in de buidel onder zijn tuniek.

Ze liepen door de gang naar beneden. Regelmatig splitste de gang zich. Aftakkingen liepen in alle richtingen en om de zoveel tijd moesten ze stoppen om te bepalen welke kant ze op zouden gaan. Meer dan eens liep de gang waarin ze liepen dood, en moesten ze omkeren om een andere weg te nemen. Het duurde enkele uren voordat ze rustten. Geen van beide wilde toegeven dat ze moe waren. Toch konden ze niet anders dan zitten. Hun benen wilden niet meer. "Ik weet niet hoe jij erover denkt..." begon Jessica. "Maar ik heb zo het idee dat dit ons jaren gaat kosten. Dit is een doolhof. Hoe komen we hier in vredesnaam uit?" Gerard wilde het eigenlijk niet toegeven, maar hij kon niet anders dan het met Jessica eens zijn. Ze liepen nu al uren en hadden geen idee waar ze heen gingen. Alle gangen leken op elkaar. Toen dacht hij aan de truc die Lara had gebruikt in Baël. "Misschien kan Lara ons helpen." Het hologram verscheen op het moment dat hij het zei. "Ik weet wat je denkt Gerard, maar die vlieger gaat niet op. Ik heb geen overzicht van dit doolhof." Gerard dacht na. "Hmm, maar je hebt wel een overzicht van waar we al geweest zijn toch? Kun je daar geen overzichtje van maken of zo? Dan kunnen we tenminste zien welke stukken van het doolhof we al gehad hebben, en welke niet." Lara glimlachte. Met een nonchalant gebaar veegde ze haar haar van haar schouder naar achteren. "Dat kan ik wel doen. Momentje." Lara verdween en op haar plaats verscheen een driedimensionaal beeld van het doolhof. De route die ze hadden gelopen werd zichtbaar. Schijnbaar hadden ze al heel wat rondjes gelopen, enkele gangen op de overzichtskaart werden meerdere keren als 'gepasseerd' aangemerkt. Er waren echter nog enkele stukken waar ze nog niet geweest waren. Gerard wees ze aan. "Daar, daar en daar. Als we die stukken nou eens gaan bekijken. Eén ervan moet uiteindelijk naar een uitgang leiden.

Hoop gaf hen nieuwe energie en met de kaart naast hen begonnen ze opnieuw te lopen. Het doolhof bleek nog een stuk groter dan het stuk dat ze al hadden gehad, maar met hun nieuwe strategie voorkwamen ze dat ze meerdere keren hetzelfde pad insloegen. Het duurde toch nog zeker

een paar uur voordat ze aankwamen bij iets dat leek op een uitgang; een brede loopbrug over een diepe, zwarte kloof. "Kijk, dat lijkt er meer op." zei Jessica, die iets vooruit was gelopen en al enkele meters op de brug stond. "Kom op Gerard, wie het eerst aan de overkant is." Beide begonnen te rennen. Jessica was het snelste. "Hah. Gewonnen!" Hijgend stonden ze gezamenlijk aan de overkant van de brug, te kijken naar het doolhof achter hen. "Dat viel eigenlijk nog best mee. Vind je niet?" begon Jessica toen ze weer op adem was gekomen. Gerard deed er iets langer over. Zijn uithoudingsvermogen was al aardig op de proef gesteld en dit soort grapjes hielpen niet. "Niet te vroeg juichen. We weten niet wat ons nog te wachten staat."

Pas toen namen ze de tijd om te kijken waar ze waren. Ze waren beland in een ruimte die omhoog gehouden werd door grote pilaren. Op de grond lag een grote, stenen plaat waarin met grote zorg vele, ingewikkelde patronen waren uitgesneden. In het midden van de plaat was een vuurplaats. Het vuur was nu uit. Het enige licht was dat van de fakkels die ze bij zich droegen en ook die begonnen te haperen. Gerard herkende deze plek. Het was de plek die hij had gezien toen hij de geheugenschijf voor de eerste keer aanraakte.

Lara verscheen naast hen. "Hey Lara, bedankt hè. Wie weet hoe lang we nog in dat doolhof vast zouden hebben gezeten zonder jou." Gerards enthousiasme werd snel getemperd. Lara keek somber. "Jullie moeten hier nu weg." Gerard en Jessica keken even om zich heen. Ze wisten dat Lara gebruik maakte van hun zintuigen om te zien en horen. Wellicht dat zij iets gezien had dat zij zelf hadden gemist. Er was echter weinig te zien. De grot was leeg. De brug achter hen lag er vredig bij. De weg voorbij de ruimte waarin ze zich nu bevonden leek op het oog weer te zijn afgesloten met eenzelfde deur als de deur die ze eerder hadden gezien. Geen spoor van Drackan of ander gevaar. "Waarom moeten we dan weg? Ik zie niets." antwoordde Jessica. "Jullie moeten nu weg hier. Over enkele

ogenblikken sterft het hier van de Drackan." Lara leek lichtelijk in paniek, wat knap was aangezien het een programma betrof.

"Je vertelt ons iets niet." Gerard keek Lara nu strak aan, wat eigenlijk stom was, want de vrouw die nu voor hem stond, was niet meer dan een plaatje dat door zijn hersens en de nanokern werd gegenereerd in zijn optische centrum. "Hoe kom jij aan die informatie?" Gerard had al vaker het gevoel gehad dat het hologram wel informatie gaf, maar bepaalde dingen weglief, of in ieder geval verbloemde. Deze laatste waarschuwing wakkerde dat gevoel weer sterk aan. "Ik kan je niet alles vertellen, Gerard. Ik vertel je alles wat ik kan. Vertrouw me nou maar. Jullie moeten zo snel mogelijk vertrekken, terug naar de doolhof, als je maar niet hier blijft." Jessica besloot hierop in te haken. "Wat? Ben je gek? We hebben dat hele pokkeneind gelopen, met JOUW hulp en nu wil je dat we omdraaien en vertrekken? Dacht het niet. Vertel ons gewoon alles, dan zoeken we die ring op en vertrekken. Dan kunnen we dit baggerland achter ons laten en kan ik weer in mijn lekkere bed kruipen en een paar weken slapen!"

"Ik kan het echt niet." Lara keek Gerard aan. "Als ik dat doe dan beïnvloed ik jullie teveel. Dat kan catastrofale gevolgen hebben voor de toekomst." Op dat moment ging er een lichtje branden bij Gerard.

"Jij hebt het over paradox." Lara knikte. "Para...wat?" vroeg Jessica.

"Temporele paradox. Net als in Back to the Future. Iemand met kennis van de toekomst beïnvloedt het verleden, waardoor de toekomst zelf verandert." Gerard hield Lara scherp in de gaten. De blik in de ogen van het hologram sprak boekdelen. "Ga maar na: Wij krijgen haar mee van iemand die mij sterk doet denken aan een Drackan, worden door een andere Drackan - of wat dan ook - hierheen gestuurd met het bericht dat we dood moeten vallen en zij wijst ons vervolgens de weg naar één of ander mysterieus voorwerp, maar wil ons niet meer vertellen dan nodig is om ons net de juiste kant op te krijgen." Jessica's uitdrukking gaf aan dat ze dringend een hint nodig had. "Zij weet dus al wat er gaat gebeuren.

Wat ons ook gaat overkomen, dat is al gebeurd. We zijn in het verleden. Ik had het eerst ook niet door." Hij richtte zich weer tot Lara. "Jij bent hier al eens geweest. Dit is niet nieuw voor jou. Toch? Je bent een computerprogramma, dus wat er ook met ons gebeurt, jij hebt het kennelijk lang genoeg overleefd om informatie door te geven aan die Drackan waar jij voor werkt. Het zou me niet eens verbazen als die Drackan Aldrackan zelf was." Lara's antwoord klonk stoïcijns: "Daar kan ik niets over zeggen."

"Nee, maar je weet het wel." Toen nam Gerard een besluit. "Dan weet je dus ook wat er nu gaat gebeuren..." Lara zuchtte. "Helaas wel ja." Hij ging op de grond zitten.

"Wat doe je nu?" vroeg Jessica. "Nou, antwoorden krijgen. Zij wil ons hier weg hebben, want straks komen er hordes Drackan aanzetten. En ik kies ervoor om te blijven waar ik ben, net zo lang tot zij ons vertelt wat nu precies de deal is met die ring."

Op dat moment laaide het vuur in het midden van de vuurkring hoog en fel op. Toen het vuur weer wat afzwakte, zagen ze witte harnassen bewegen in de schaduwen achter de pilaren om hen heen. "Luister Gerard, jullie moeten hier weg. Er is geen tijd om alles uit te leggen."

"Dan maak je maar tijd, ik blijf hier." Jessica keek angstig naar de Drackan die net buiten de lichtkring op hen leken te azen. Ze spande haar boog en wierp een blik naar Gerard alsof ze wilde zeggen; 'Kom op, doe niet zo flauw. Wegwezen hier.'

"Ik ben geprogrammeerd om je bepaalde dingen te vertellen. Maar ik kan je niet alles zeggen. Sommige bestanden zijn vergrendeld."

"Dan ontgrendel je ze maar. Dat kun je vast wel." De eerste Drackan stapte in het licht. Het witte harnas glom in het licht van het vuur. Dreigend trok de man een lang zwaard. "Eh, Gerard...ze komen nu wel erg dichtbij..." zei Jessica, die haar boog op de Drackan gericht hield. Gerards reactie klonk kalm. "We blijven gewoon hier." Hij was echter allerminst kalm en bad in stilte dat hij gelijk had.

“Man, wat ben jij een eigenwijs ventje.” klonk opeens een stem uit het luchtledige. En voor ze het wisten stond er een oude man in een diep rode mantel tussen hen in die eerst bij Gerard en toen bij Jessica een hand op de schouder legde. “We gaan.” Met die woorden leek de wereld om hen heen op te lossen. Of eerder; over te vloeien in een ander beeld, als twee dia’s in een PowerPoint-presentatie. Voor ze het goed en wel beseften, was de cirkel van pilaren verruild voor een prachtig aangeklede kamer. Grote ramen keken uit over weidse uitzichten naar alle richtingen. De muren waren keurig wit, de vloer leek gemaakt van één stuk geaderd marmer. Comfortabele stoelen en banken stonden rond een grote, ronde tafel met een dik blad dat gemaakt leek van zilver. Boven de tafel zweefde een doorzichtig beeld van wat de stad Baël leek te zijn, de toren het middelpunt in een krioelende mierenhoop van kleine bewegende puntjes die zich door de stad voortbewogen. In de randen van de tafel zaten panelen die van glas leken te zijn. Ze deden Gerard denken aan de futuristische toetsenborden die hij wel eens in sciencefictionfilms zag, met geprojecteerde toetsen en kleine schermpjes waar stromen informatie over voorbij schoten.

“Welkom in mijn woning.” De man liet Gerard en Jessica los, die zich vrijwel onmiddellijk omdraaiden om hun redder te bekijken. Hij was oud, maar niet veel ouder dan een jaar of zeventig, schatte Gerard. De man had een korte, witte baard en keurig gekamd wit haar. Hij zag er goed verzorgd uit en zijn lichaamshouding verried niet dat het hier een oudere man betrof. Hij bewoog zich soepel en vlot door de kamer, terwijl hij naar een salontafel aan één van de wanden toeliep en enkele glazen vol schonk. “Jullie hebben dorst. Kom, drink wat. Ga zitten.” De man had geen vraag gesteld. En hij had nog gelijk ook. Ze konden inderdaad wel een slok drinken gebruiken. Hij reikte hen twee glazen aan en nam er zelf ook één, terwijl hij op één van de gemakkelijke stoelen ging zitten. Jessica keek meewarig naar het glas in haar hand. “Wie bent u?”, begon

ze. "Dat weet je best." antwoordde de man, die vervolgens een slok van zijn drankje nam. "Aldrackan, nietwaar?" vervolgde Gerard. "Bingo." "Maar, moet u niet veel ouder zijn?" vroeg Jessica.

"Hoe oud denk je dat ik ben?" Aldrackan glimlachte. "Eh..." Jessica dacht even na voor ze antwoord gaf. "Een jaar of...zestig?" Aldrackan leegde zijn glas en zette het op de rand van de tafel waarboven de stad nog steeds zweefde. "Oh ja, jullie rekenen in zonnejaren. Dat is waar. Nou...volgens jullie tijdsberekening ben ik nu zo'n...driehonderdvijfentwintig jaar oud, plus of min een paar manen."

"Dan ziet u er nog goed uit voor uw leeftijd." Gerard kon het niet helpen om toch even een klein grapje te maken. Aldrackan lachte. "Dank je."

"Bedankt dat u ons gered heeft." Jessica ontspande iets en nam ook een slok. Het drankje smaakte naar thee met een vleugje mango. Het was koud. IJsthee. "Gered? Waarvan? Oh...wacht. Natuurlijk." Aldrackan leunde iets naar voren en tikte iets in op het paneel aan de rand van de tafel waar hij het dichtst bij zat. Lara verscheen naast Gerard en Jessica. "Begin database transfer." zei ze. Haar ogen begonnen te gloeien. Enkele seconden later doofden ze weer tot hun normale, bruine kleur. "Transfer gereed. Hallo Aldrackan."

"Hallo...Lara?" Aldrackan keek even naar het paneel waar hij naast stond om het hologram vervolgens weer aan te kijken. "Mooie naam. Wie heeft je zo genoemd?" Lara schudde haar hoofd. "Dat kan ik u niet zeggen." Aldrackan knikte. "Och ja, dat is waar ook. Ik moet wel zeggen dat ik deze verschijning van je wel kan waarderen."

"Ho. Wacht even." Het begon bij Gerard te dagen. "Lara. Waren die Drackan van net niet echt?" Lara schudde haar hoofd. "Laat mij dit maar even vertellen, Lara." Aldrackan stond op, het hologram ging zitten.

"Jullie hebben ondertussen wel een klein beetje begrepen wat er aan de hand is, nietwaar? Het hele verhaal is wellicht een klein beetje ingewikkelder dan jullie is voorgespiegeld. Ik zal proberen het uit te leggen." Hij bewoog zijn hand over de tafel. De stad verdween. Ergens uit zijn kleding haalde hij een zilveren schijf, vergelijkbaar met degene die

Gerard bij zich droeg. Hij legde hem op tafel en er begon zich een ander tafereel te ontvouwen, een dorpje, vol mensen. Een jongen in gesprek met een oudere man. "Toen ik jong was, was ik ambitieus. Ik wilde koste wat kost Drackan worden. De Drackan van mijn dorp droeg me op om op zoek te gaan naar de gevallen ster, die generaties eerder in de bergen zou zijn geland." Terwijl Aldrackan sprak speelde het hologram de herinneringen af die de schijf had opgeslagen in perfecte synchronie. "Dus ging ik op weg. Weken en weken zwierf ik door de bergen, op zoek naar een teken van de ster waar de Drackan over had gesproken, maar ik vond niets. Hoe zag een ster er eigenlijk uit? Waar zocht ik naar? Ik wist het niet. Ik realiseerde me dat de Drackan me een onmogelijke taak had gegeven en wilde bijna opgeven, toen het pad waar ik op liep spleet en ik in de diepe afgrond naast het pad stortte." Het beeld vervaagde even, om vervolgens weer te vervolgen op een ander punt, ergens in een grot. "Toen ik wakker werd - Hoe lang ik had geslapen weet ik niet meer - lag ik in een donkere grot. Er was niets om me heen dan zwart. Ik voelde water druppelen en hoorde ergens een vreemd geluid. Hoe ik hier gekomen was, vroeg ik me niet af. In een waas ben ik op de tast door de grot gaan lopen. Uiteindelijk zag ik een wit licht ergens diep in de grot. Hoe dichterbij ik kwam, hoe feller het werd. Ik kwam in een kamer, geen grot, maar een kamer. In die kamer zat een vrouw op de grond. Ze was doorzichtig en leek in een soort trance." Lara luisterde, net als Gerard en Jessica, naar het verhaal. Gerard keek even naar de mysterieuze figuur die opeens een hele andere rol leek te krijgen in het hele verhaal. Er zat veel meer achter Lara dan hij in eerste instantie had gedacht. "Ze sprak tegen mij en vertelde me dat ik de ring van Aetherion had gevonden, maar dat deze mij niet toebehoorde. Ze gaf me een zilveren schijf. De macht van de ring vloeyde door me heen, het werd me bijna teveel en even was ik bang dat ik de last ervan niet kon dragen. Maar ik moest hem dragen en bewaren, de weg vrijmaken voor de rechtmatige eigenaren die hem op zouden komen eisen." Het beeld veranderde weer. Het dorp was weer te zien. "De ring gaf me macht. Oneindige macht. Ik onderwierp

eerst mijn dorp met de macht van de ring, toen de omliggende dorpen en kort daarna was de hele vallei van mij. Iedereen volgde me slaafs en aasde op de macht die ik bezat. Ik kon hen kleine stukjes geven, delen in de krachten van de ring. Maar alleen degenen met potentie, met een open geest, konden in de buurt komen van wat ik kon. Dat werden de nieuwe Drackan.”

“Maar u ging weg. Waarom deed u dat?” Jessica en Gerard gingen helemaal op in het verhaal. Aldrackan vervolgde: “De macht van de ring was niet voor mij bestemd. Op een nacht werd ik bezocht door Lara die mij de opdracht gaf voorbereidingen te treffen voor mijn opvolgers. Zij zouden spoedig komen. Reizigers uit een verre wereld zouden naar de vallei komen om de ring over te nemen. Dus, wat deed ik? Ik vertelde dit de Drackan en gaf hen de opdracht alle reizigers die zich aandienden naar mij toe te sturen. In plaats daarvan, maar daar kwam ik pas later achter, stuurden ze alle reizigers die ze vonden naar de kerkers om te sterven. Ze wilden hun macht, mijn macht, niet afgeven. Ze dachten dat als ik de ring zou overdragen, zij hun macht zouden verliezen. Hun potentie zou er nog wel zijn, maar de nieuwe drager van de ring zou hen opnieuw die macht moeten toekennen. Aangezien ze niet wisten wie dit zou zijn wilden ze dit risico niet lopen.” Het beeld boven de tafel veranderde. Gerard schrok. Dit beeld had hij eerder gezien. Een groep mannen in een cirkel. Een groot vuur. Machtige pilaren die om hen heen oprezen tot aan het plafond. “Alle Drackan kwamen op een nacht samen en gebruikten hun krachten om mij op te sluiten, in de grot waar ik jullie net aantrof. Althans, dat was hun idee. Ik deed hen geloven dat dit gelukt was en verdween. Zo kon ik op een afstand afwachten en toezien op de reizigers die eens de ring van mij over zouden nemen. Ik vertrok naar de grotten waar ik de ring had gevonden en maakte er een val van voor Drackan of andere ongenode gasten die de ring wilden bemachtigen.” Aldrackan stond op en liep naar de tafel waar de karaf met ijsthee stond om zichzelf nog een glas in te schenken. “Jullie ook nog iets?” Gerard en Jessica keken naar hun glazen. Er was nog bijna niet uit gedronken, zo

ingespannen hadden ze geluisterd. "Maar goed..." Aldrackan dronk en nam weer plaats. "Vele manen gingen voorbij en de reizigers die ik zocht kwamen niet. Tot jullie opeens opdoken in een verre uithoek van de vallei, vanuit het niets waren jullie er opeens. Als fel brandende lichtpunten verschenen jullie op mijn kaarten. Ik volgde jullie reis naar Baël, door het bos en uiteindelijk tot aan de voet van de bergen waar ik contact kon maken met Lara. Vanaf daar kennen jullie het verhaal. Ik liet Lara een illusie creëren om zelf te kunnen zien wie jullie waren, of jullie de juiste...instelling...bezaten om de macht van de ring in je op te nemen. Voor die test zijn jullie geslaagd."

Het beeld boven de tafel verdween. Aldrackan hief zijn hand. De zilveren schijf vloog van tafel naar hem toe. Hij stak hem weer in zijn mantel. "En nu?" vroeg Gerard na een moment van stilte. "Wat gebeurt er nu?" "Nu? Dat lijkt me duidelijk. De ring wilde jullie, dus lijkt het me niet meer dan terecht dat ik jullie naar de ring breng zodat jullie mij kunnen verlossen en dit land zijn rechtmatige eigenaren kunnen geven."

"Dat dacht ik niet."

Op dat moment verschenen er enkele tientallen in witte harnassen gehulde Drackan in de ruimte. Enkelen van hen grepen Jessica en Gerard beet terwijl vijf van hen een bol van licht creëerden om Aldrackan heen. "Zo. Bedankt dat je ons zo goed geholpen hebt Gerard." Gerard keek verbaasd. Jessica keek verbaasd naar Gerard. "Hoe bedoel je?" vroeg hij. De man die gesproken had, net als de anderen gehuld in het bekende witte pantser, zette een stap in hun richting. Zijn helm, prachtig versierd met een groot gouden gewei dat ook in de helm zelf nog door leek te lopen, leek in het niets op te lossen. Het gezicht van Zetran kwam tevoorschijn. "Jij?!"

Zetran lachte. "Natuurlijk ik. Dachten jullie nu werkelijk dat het zo gemakkelijk was om uit de toren te ontsnappen? Dat wij kinderen toestaan om rond te zwerven in de kerkers? Hah, zo naïef...de jeugd. Wij hadden allang door wie jullie waren, al toen jullie in Tovrah vragen stelden over de ring van Aetherion. Dat konden buitenstaanders niet weten. Nee. Wij lieten jullie ontsnappen, hielpen jullie zelfs om zover te komen. We hoopten dat jullie ons naar de ring zouden brengen. Nooit konden we vermoeden dat we Aldrackan erbij zouden krijgen."

Zetran wendde zich tot Aldrackan. "Hallo, oude vriend. Hoe staat het ermee? Lang niet gezien." Aldrackan smaalde. "Hallo Baël. Of moet ik je nu Baëldrackan noemen?" Zetran, Baëldrackan lachte. "Wat je wilt. Je had ons mooi tuk, al die tijd. En wij maar denken dat jij ergens opgesloten zat, zat je gewoon hier, in je uitkijktoren. En we hadden je nooit gevonden ook, als Gerard hier ons niet had geholpen."

"Wat bedoelt hij, Gerard?" riep Jessica gefrustreerd, kwaad. De Drackan die haar vast had moest zijn greep verplaatsen, want ze wrong zich in allerlei bochten om los te komen. "Ik bedoel dit..." Baëldrackan strekte zijn hand uit. De buidel die Gerard tussen zijn kleding had verborgen, vloog in zijn richting. Toen de zilveren schijf te voorschijn kwam was Jessica oprecht verbijsterd. "Wat? De sleutel?"

"Een geheugenschijf." sprak Gerard. "Nee, nee. Niet alleen een geheugenschijf." Baëldrackan draaide de schijf rond tussen zijn vingers. "Weet je...deze kleine dingetjes doen meer dan alleen herinneringen opslaan. Ze wisselen ze ook uit. Het was een koud kunstje om jullie te volgen, zolang Gerard er eentje bij zich had. Alsof je door de ogen van een ander meekijkt. Geweldig stukje magie, nietwaar?"

Toen begon Aldrackan te lachen. "Waar lach jij nu weer om, oude gek?" snauwde Baëldrackan hem toe. "Och, niets hoor. Het woord 'magie' uit

jouw mond...ik moest gewoon even lachen." Baëldrackan liep op de man in de lichtgevende, half doorzichtige bol af en hield zijn hand tegen de buitenkant. Een felle bliksemschicht joeg door de bol heen, dwars door Aldrackan die schreeuwde van pijn. "Jij denkt dan misschien dat wij jou nodig hebben, maar in de tijd dat jij je verstopte hebben wij wel bijgeleerd, oh 'machtige' Aldrackan. Maak je geen illusies. Voor deze dag voorbij is, is de ring van ons en zijn jouw reizigers verleden tijd."

Baëldrackan wilde zich weer tot Gerard en Jessica richten, maar opnieuw begon Aldrackan te lachen. "Wat? Nog niet genoeg gehad, oude man?" Aldrackan keek langs de Drackan tegenover hem heen, in de richting van zijn twee jonge gasten. 'Doe even je ogen dicht jongens.' De stem kwam niet uit zijn mond, maar klonk in hun hoofden.

Snel deden ze hun ogen dicht. Op dat moment haalde Aldrackan uit met beide armen. De bol spatte in kleine stukjes uit elkaar. De Drackan die de bol in stand hadden gehouden werden schreeuwend tegen de wanden van de kamer gesmeten. Eentje verdween met luid glasgerinkel door een raam in de diepte. De overige Drackan grepen naar hun ogen, verblind door het licht dat de ontploffing had veroorzaakt. Gerard en Jessica hadden net op tijd hun ogen kunnen sluiten, maar zelfs dat had niet kunnen voorkomen dat ze toch vlekken zagen toen ze ze weer open deden. "Tijd om te gaan!" Aldrackan rende langs hen heen en trok Gerard en Jessica mee door een deur die er eerst niet was geweest. Een lange trap leidde naar beneden.

Ze waren pas kort onderweg toen de eerste vuurballen over hun hoofden suïden en bliksem het trappenhuis in een wit licht zette. Aldrackan draaide zich om en wierp een schild op dat de hele gang afdichtte. "Luister. Ik kan muren bouwen wat ik wil, maar daar breken ze doorheen. De enige manier om ze tegen te houden is als ik het zelf doe." Hij knikte in de richting van de diepte. "Onderaan deze trap vinden jullie de kamer waar de ring verborgen ligt. De enige manier om de Drackan te stoppen is

als jullie de ring bemachtigen voor zij het doen." Een nieuw salvo beukte in op het schild dat knetterde van de elektrische ontlading. "Luister nu heel goed naar me; dit is belangrijk. Wat jullie ook doen; jullie moeten ieder één kant van de ring nemen. Ieder één kant. En allebei tegelijk. Jullie zullen weten wat je moet doen als je er bent."

"Ja...maar..."

"Geen tijd. Ga nu. Ik kan ze wel even tegenhouden, maar ze hebben gelijk. Met zijn allen zijn de Drackan sterk. Ik kan ze niet eindeloos ophouden." Vuur en bliksem spatten weer op het schild uiteen. "Ga!"

Gerard en Jessica stonden nog even in dubio. Toen was het echter Jessica die Gerard bij de hand nam en hem mee de diepte in sleurde. Achter hen hoorden ze het geknetter van de bliksem en de luide explosies van het vuur. De stenen van het dak en de muren rondom hen trilden en lange barsten verschenen, waardoor gruis en steen naar beneden kwam zetten. Ze renden alsof hun leven er vanaf hing, de diepte in, op weg naar de ring, hun uitweg.

Hoofdstuk 10 – De weg naar huis

22 augustus 12934 B.C.

Terwijl achter hen de geluiden van het gevecht verloren gingen door de afstand en het schild dat Aldrackan tussen hem en henzelf had opgeworpen, renden Gerard en Jessica de lange trap af. De trap kronkelde zich een weg door zwart gesteente. Het was donker en de treden waren glad. Het enige licht dat hen af en toe bereikte, kwam door nauwe kieren in de rots boven hen, of van kleine plukjes lichtgevend mos dat zich her en der op de vochtige rots had vastgezet.

Beide gingen meerdere keren onderuit op de gladde treden, maar wisten dat ze niet te lang stil konden staan bij klein zeer, raapten elkaar weer op en renden door de gang verder de diepte in, tot ze uiteindelijk een stuk bereikten waar geen treden meer waren. De gang liep hier nog steeds naar beneden, maar geleidelijk. In het schemerduister vervolgden ze hun weg. De gang had geen zijgangen of aftakkingen en liep in een vrij constante, bijna rechte lijn verder de diepte in. In de verte zagen ze iets wat leek op lamplicht.

Uiteindelijk werd de gang breder en hoger. De ruimte aan het einde van de gang was goed verlicht, dus het lopen werd ook daardoor gemakkelijker. Ze hielden goed de pas erin en kwamen rennend de ruimte in waar ze even moesten knippen tegen het felle licht. Wat ze zagen was totaal in strijd met alles wat in ieder geval Gerard verwacht had. Hij had gedacht een soort heiligdom aan te treffen. Een tempel met een keurig altaar met daarop de gouden ring waarnaar ze op zoek waren. Deze plek overtrof echter al zijn verwachtingen. Ze stonden in een grote, bolvormige ruimte. Gerard schatte de diameter op een minstens honderd meter. De hele ruimte was wit verlicht, maar waar het licht vandaan kwam was onduidelijk. De wanden, en dus ook de vloer en het plafond, waren spierwit en spiegelglad. Ze gingen dan ook

bijna onderuit toen ze rennend de gang uit kwamen die in vergelijking maar grof was uitgehakt.

Hoog boven hen, precies op de evenaar van de bol waarin ze nu stonden, zweefde een enorme, gouden ring. De ring hing in horizontale toestand en raakte op enkele meters na de wanden van de kamer niet. Tussen de ring en de wanden sprongen af en toe vonken heen en weer, als statische elektriciteit op een wollen trui. De ring zelf was niet egaal gekleurd. Het patroon dat hij zag deed Gerard denken aan de plaatjes die hij wel eens had gezien in zijn biologieboek, de plaatjes van DNA. In de ring wervelden talloze symbolen in perfecte meervoudige helices door elkaar heen.

In het midden van de ruimte, hoog boven hen, zweefde nog iets.

Langzaam, voorzichtig, liepen ze nu naar het midden van de ruimte. "Is DAT de ring van Aetherion?" riep Jessica uit. Haar stem galmde door de ruimte. "Ik dacht dat Aldrackan had gezegd dat hij de 'drager' was van dat ding. Hoe draag je in vredesnaam iets dat zo gigantisch groot is?" Gerards ogen zochten naar een manier om bij de ring te komen. Er waren geen trappen, geen platformen. De kamer was bolvormig tot in de perfectie en de ring leek niet van plan zich te bewegen. "Ja, het is ook niet helemaal wat ik ervan verwacht had." gaf Gerard toe. Zijn hersens werkten op volle toeren. Hij dacht aan zijn computerspelletjes. Hoe zou hij dit oplossen als zijn hoofdpersonen zo'n ruimte tegen kwamen? Meestal waren er dan platformen om aan te gaan hangen, of geheime hendels om iets mee in beweging te zetten. Maar waar hij ook keek, hij zag niets dan witte wanden, het voorwerp in het midden van de bol en die grote, gouden ring.

"We moeten kijken hoe we bij die ring kunnen. Zie jij al iets?" Jessica was driftig op zoek naar een manier om bij de ring te komen. Door alles wat

hen de laatste dagen was overkomen, was ze wel zover dat ze het belang inzag van wat Aldrackan hen had verteld. Ze moesten die ring bereiken.

Beiden liepen verder de grote ruimte in. Maar waar ze ook keken, ze zagen niets dat leek op een manier om de ring te bereiken, of om hem te verplaatsen. Gerard liep naar het midden van de ruimte en keek omhoog. Boven hem, op dezelfde hoogte als de ring, hing een gouden bol die grofweg drie meter in doorsnee was. Op afstand was het lastig in te schatten. De bol zweefde, schijnbaar zonder hulp van buitenaf, recht boven zijn hoofd. Hij kon geen kabels of andere manier vinden waarop de bol, of de ring, omhoog werden gehouden.

“Heb je iets?” Jessica kwam bij hem staan en keek ook omhoog.

“Nou...kijk maar. Zie jij iets waardoor de ring omhoog wordt gehouden?

Of die bol?” Jessica keek en schudde haar hoofd. “Nee, wat wil je daarmee zeggen?” Gerard twijfelde. Zou het kunnen? Als klein kind wilde hij altijd maar één ding: Datgene wat veel kleine kinderen willen: vliegen. Rennen, afzetten en gaan. Hoe vaak hij dat niet had geprobeerd, stiekem, als niemand keek. Nog even twijfelde hij. “Niet lachen.” zei hij tegen Jessica. Toen zette hij af.

Wat hij eigenlijk niet had verwacht, gebeurde toch. Hij bleef op enkele centimeters boven de grond hangen. Jessica geloofde haar ogen niet.

“Wat...hoe...?” Hij keek weer om zich heen. “Geen idee. Er is hier iets loos met de zwaartekracht. Doet het ertoe? Kom op, we moeten naar die ring toe.” Hij reikte haar de hand. Ze pakte hem aan. Hij zette weer af, alsof hij in het zwembad lag en de schoolslag aan het oefenen was. Zonder enige moeite stegen ze beide enkele meters op, waar ze weer even bleven hangen.

“Dit is VET!” Jessica liet Gerards hand los en deed zelf een paar slagen in de ruimte. Ze schoten na wat oefenen al snel door de ruimte op en neer. Ergens in de verte klonk een harde klap. Stof dwarrelde van het dak naar

beneden, waardoor ze beide weer tot de orde werden geroepen. Er zaten nog steeds mensen achter hen aan. Jessica, die veel hoger was geëindigd, schoot weer naar beneden. Gerard was bij de bol in het midden geëindigd, waar hij een inscriptie bekeek die in de bovenkant was geëtst. "Waar kijk je naar?" Hij wees naar de tekening. De inscriptie bestond uit drie delen. Het eerste deel toonde een cirkel met twee kleine inkepingen. Op het tweede deel werden deze inkepingen opgevuld. In de derde was de ring verdwenen, deze had plaats gemaakt voor een afbeelding van een spiraalvormig sterrenstelsel. De Melkweg? "Dit lijkt me een soort gebruiksaanwijzing." zei Gerard. Jessica knikte. "Wat zou dat laatste plaatje betekenen?"

Op dat moment sloeg een grote vuurbal vlak onder hen in op de bol waar ze vlak naast hingen. Er klonk een hard, galmend geluid. Als een klok die begon te slaan. De vuurbal spatte uiteen. Een golf van vonken overspoelde de twee, die uit zelfbescherming opzij doken. Een volgende vuurbal volgde, en nog één. Gerard en Jessica schoten uit elkaar, om na nog een salvo te draaien en hun belagers te bekijken. Onder hen waren enkele Drackan verschenen, die vastbesloten leken om hen uit de lucht te schieten. De vuurballen vlogen hen om de oren. "Snel! Naar de ring!" Ieder schoten ze een kant op, naar de gouden ring aan de buitenrand van de bol, waar deze het dichtste bij hen was. Het grote metalen voorwerp zou als schild kunnen dienen tegen hun belagers.

Met diep dreunende slagen sloegen vuurballen in op de ring, terwijl Jessica en Gerard er alles aan deden om uit het schootsveld van de Drackan te raken. Jessica schreeuwde. Gerard draaide zich om en zag dat ze naar haar benen greep. Hij kon niet goed zien wat er was gebeurd, ze waren ieder aan een andere kant van de ruimte aangeland. Jessica verschool zich bovenop de ring en ging daar liggen. Gerard deed hetzelfde.

"Jullie kunnen nergens heen!"

De stem van Baëldrackan klonk onder hen. Gerard keek over de rand van de ring naar beneden. De leider van de Drackan was binnengekomen. Hij sleepte het levenloze lichaam van Aldrackan achter zich aan. "De ring behoort ons toe. Aldrackan heeft zijn leven al gegeven en hij was vele malen machtiger dan jullie. Jullie zijn niets! Onwetende nieuwkomers! Kom tevoorschijn, dan maken we er een eind aan!"

'Oh...wat moeten we doen, wat moeten we doen?' De stem van Jessica klonk in Gerards hoofd. Gerard schrok zo dat hij bijna van de ring af gleet. 'Jessica?' dacht hij. 'Gerard? Hoe kan dit, ik hoor je?' Toen klonk de stem van Lara. "Jullie nanokernen zijn voltooid. Ze kunnen over korte afstanden met elkaar communiceren. Jullie dus ook."

'Jess, gaat het?' Gerard kreeg een beeld door van een bevestigende knik. 'Jess, denk aan wat Aldrackan zei; we moesten ieder een kant van de ring nemen. Geen idee wat hij precies bedoelde, maar ik denk dat dit een soort machine is. En als dat klopt...' Jessica maakte zijn zin af. '...dan moet er ergens een bedieningspaneel zijn.' Gerard knikte. Stom eigenlijk, niemand kon het zien. 'Inderdaad. Of twee. Misschien als we die vinden, kunnen we doen waarvoor we hier kwamen.'

'En als dat nu eens niet werkt?' Gerards gedachten vlogen even langs mogelijke antwoorden. Hij wilde eigenlijk iets zeggen in de trant van "Dan was het leuk je gekend te hebben." Maar hij had het gevoel dat dat weinig zou bijdragen. Dus maakte hij ervan: 'Het moet werken. Kom op...zoeken!' Een tel later vroeg hij zich af of Jessica die andere gedachten ook had gehoord. Hij kreeg weer een beeld door van een instemmende knik.

Onder hen, terwijl ze voorzichtig opstonden en met de klok mee de ring begonnen te volgen, sloegen weer enkele vuurballen in op de ring en de muren van de ruimte. "Nou? Kom op! We wachten niet eeuwig!"

Baëldrackans stem klonk ongeduldig en kwaad tegelijk. Hij had geen idee

wat Jessica en Gerard aan het doen waren. Dat frustreerde hem. Wat als de profetie waar was? Dan zou hij alles kwijt raken aan een stelletje kinderen. Dat mocht hij niet laten gebeuren. "Waar wachten jullie op?" snauwde hij de Drackan toe die om hem heen stonden. "Vind ze en dood ze!" Zonder er verder woorden aan vuil te maken stegen de Drackan op en schoten hoog de ruimte in, passeerden de bol en de ring om hoog boven Gerard en Jessica halt te houden. Al snel kregen ze de twee in het oog. "Daar zijn ze!" Vuur en bliksem regenden op Gerard en Jessica neer. Voorzichtig lopen veranderde al snel in vluchten voor hun leven. Gelukkig had de ring een breedte van enkele meters, dus smal was het niet. Wel glad. 'Zie jij al iets?' de gedachte kwam schreeuwend Gerards hoofd binnen. 'Nee! Jij?' Hij ontweek een vuurbal die vlak voor hem insloeg. De ring leek er weinig onder te lijden te hebben, maar hij voelde de hitte van het vuur dat vlak voor zijn neus als een gordijn oprees, om even snel weer in vonken uit elkaar te spatten. Er flitste een beeld door zijn hoofd, dat hem even opzij deed kijken. Jessica rende net als hij voor haar leven, wild om zich heen kijkend, op zoek naar iets dat leek op een paneel. Eén van de Drackan had besloten om het wat persoonlijker te maken en was op Jessica afgevlogen. Met een doffe dreun sloeg hij tegen Jessica aan. In tegenstelling tot de Drackan, droeg Jessica geen zwaar harnas. Ze schreeuwde en vloog door het gebrek aan zwaartekracht wel van de ring af, maar bleef in de lucht hangen. Onder hen riep Baëldrackan: "Mooi! Zeg maar dag met je handje!" Een nieuwe vuurbal vormde zich in zijn handen. Gerard probeerde contact te maken met Jessica. Hij was veel te ver weg om iets te kunnen doen. Daarbij had hij zo zijn eigen problemen. Het clubje dat achter hem aan zat, had ook een andere tactiek gekozen en was begonnen zijn vluchtroute vol te gooien met stromen vloeibaar vuur. Als brandende olie stroomde het over de ring voor hem, waardoor hij gedwongen werd om te springen en zich daardoor dichterbij de buurt van de Drackan boven hem te wagen. 'Jessica! Kom op! Wakker worden! We moeten iets doen!' Hij zag niet wat er met Jessica gebeurde. Er kwam een brandende bal op hem af, waardoor hij een scherpe sprong naar links

moest maken, tegen de muur van de bol aan. Toen zag hij het; een opening in de ring, een klein stukje terug in de zijkant van het gouden gevaarte. De elektrische ontladingen tussen de wanden en de ring waren sterk toegenomen en vormden nu een bijna ondoordringbare deken van elektriciteit. De helices die eerder redelijk rustig over de ring heen en weer bewogen, wervelden als nu dollen door elkaar heen over het oppervlak van de ring, terwijl het vuur ze steeds meer bedekte. De lucht vulde zich met rook en de geur van ozon en roet.

'Jessica! De zijkant! De opening zit aan de zijkant!' Er kwam geen antwoord. Veel tijd om te bedenken wat er moest gebeuren had hij niet. Hij moest handelen. Hij hing tussen de elektriciteit onder hem en het vuur boven hem. De Drackan zweefden weer in zijn blikveld, hun harnassen glanzend in het licht van het vuur, hun ogen brandend in hun helmen. 'Ik ga ervoor!' En met die gedachte maakte hij een slag met zijn benen, in de richting van de wand. Hij plantte zijn voeten tegen het witte metaal en zette af.

De opening in de ring was ongeveer een meter in diameter. Gerard raakte de rand hard toen hij ternauwernood een laatste vuurbal wist te ontwijken. Hij hoorde iets kraken en zijn rechterarm voelde verdoofd, terwijl zijn schouder brandde. Hij schreeuwde het uit. Net op tijd wist hij zichzelf toch de opening door te krijgen. De Drackan vlogen al op hem af. Op het moment dat hij binnen was, sloot de opening zich achter hem. Het was geen deur. Het was meer alsof de opening er nooit geweest was. Binnen in de ring was het donker. De holte waarin Gerard zich bevond was niet veel langer dan hij zelf was. Hij voelde om zich heen met zijn goede hand. De andere kon hij niet bewegen. De wanden van de holte waren glad. Elke keer als zijn vingers het oppervlak beroerden, lichtten er symbolen op die ook hier over het oppervlak heen leken te stromen. Hij ging liggen. Om wat licht te maken legde hij zijn linkerhand tegen het plafond. Een werveling symbolen lichtte op met een helder witte gloed. Er

was verder weinig te zien. Er was geen andere opening, geen gang, geen uitweg. De stilte hierbinnen stond in schril contrast tussen het geweld van enkele momenten eerder. Gerard vroeg zich af wat er nu stond te gebeuren.

Voor zijn gevoel duurde het uren. Hij had het plafond allang losgelaten. Op een gegeven moment voelde hij echter dat het nat begon te worden onder hem. Weer richtte hij zijn arm op en raakte het plafond aan. De ruimte begon vol te stromen met een dikke vloeistof. Het voelde als stroop, koud en glibberig. Het had dezelfde kleur als de wanden om hem heen. Gerard kon ook niet ontdekken waar de vloeistof vandaan kwam. 'Shit, shit! Ik moet hier weg!' Hij raakte in paniek. Als hij geen opening zou vinden zou hij vast en zeker verdrinken. Zo goed en zo kwaad als het ging, richtte hij zich op. Met zijn voeten probeerde hij de opening waardoor hij binnen was gekomen, er gebeurde niets. De vloeistof stond nu al tot boven zijn benen. De hele ruimte werd plotsklaps fel verlicht, waardoor Gerard even niets kon zien. De symbolen stroomden nu in een razend tempo van de wanden over in de vloeistof, die hel wit oplichtte. De ruimte begon zich nog sneller te vullen. Een tinteling trok door Gerards benen. Zijn schouder deed ineens geen pijn meer, maar zijn rechterarm voelde hij nog steeds niet. Hij draaide zich om, om achter zich te kijken. Steunend op zijn linkerarm zocht hij ook daar naar een uitweg, maar die was er niet. 'Nou, dat was het dan.'

Zijn laatste gedachten voor de stroperige massa hem overspoelde gingen naar zijn familie. Hij had er nooit echt bij stil gestaan wat voor een goed leven hij eigenlijk had. Ja, buitenshuis had hij het niet gemakkelijk gehad. School was jarenlang een lijdensweg geweest. Maar hij had lieve ouders, een goede opleiding die bijna klaar was, vrijwel alles wat hij zich kon wensen. Maar ja, daar had hij nu weinig aan, nu hij hier in een afgelegen oord, in een vreemde tijd aan zijn einde zou komen in de doodskist waar hij zelf vol goede moed in was gedoken.

Buiten de ring waren de Drackan die achter Gerard aan hadden gezeten naarstig op zoek naar de plek waar hij was verdwenen. "Hij is weg!" riep één van hen naar beneden. Baëldrackan stond nog steeds op de grond. Het was hem niet ontgaan dat de ring boven hen een stuk actiever was geworden in de afgelopen momenten. Vuur en rook vulden de ruimte boven hen. Een driftig gezoem steeg op uit de wanden en de ring begon langzaam te draaien. "Hoezo, weg? Hij was er net nog!" Baëldrackan mompelde in zichzelf; "Stelletje knoeiers. Ik moet hier ook alles zelf doen!" Met een korte stoot van zijn benen zette hij zich af en kwam al snel op hoogte van de ring, waar hij zijn volgelingen ruw aan de kant duwde. "Opzij!" Maar ook hij zag niets. Geen spoor van de jongen. Enkel elektriciteit. Op dat moment klonk er een stem uit het midden van de ruimte.

"Input bevestigd. Download begonnen."

Baëldrackan draaide zich om. In het midden van de ruimte, ongeveer vijftig meter van hen vandaan, zweefde de gedaante van een vrouw. Ze was doorzichtig. Haar lange, bruine haren waren bij elkaar gebonden in een strakke paardenstaart. Haar bruine ogen keken hem strak aan. "Grijp haar!" riep de leider van de Drackan woedend. Zijn eerste prooi was hem ontnomen. Nu richtte hij zijn pijlen op degene die daar blijkbaar verantwoordelijk voor was.

Gerard zag zijn leven aan zich voorbij flitsen. Alles wat hij zich kon herinneren schoot voor zijn ogen langs: zijn eerste dagen op de peuterspeelzaal, de verhuizing naar Esburg, jaren van verdragen pesterijen en valse vriendschappen. Hij zag zichzelf naar de middelbare school gaan. Eerst in Groot Esburg, waar het leven er niet veel beter op werd, later op een andere school in Middelhove. Hij zag zijn dagen op de PABO. Het leven was goed. Zijn klas was leuk, hij haalde goede cijfers.

Alles was er om van hem een goede leraar te maken. Toen de dagen met Jessica en de Drackan. De jacht op de ring, die vreemde ring. De ring die hen naar huis had moeten brengen maar die hem nu het leven leek te gaan kosten...

De Drackan die zich bij Baëldrackan hadden bevonden, schoten nu in Lara's richting. Wapens geheven en vuur brandend in hun handen vlogen ze op haar af. Het hologram glimlachte toen de krijgers door haar heen schoten en verbaasd tot stilstand kwamen aan de andere kant van de gouden bol die ook om zijn as was gaan draaien.

"Download voltooid. Compatibiliteit; honderd procent. Begin upload."

Met een dreigend gekraak zette de grote, gouden ring zich nu in verticale richting in beweging. Hij begon om de gouden bol heen te draaien, daarbij de Drackan die aan de andere kant op zoek waren naar Jessica en die pas te laat door hadden wat er aan de hand was, een flinke tik verkopend. Twee van hen vielen naar beneden en kwamen terecht in de ondoordringbaar geworden netten van statische elektriciteit die zich tussen de ring en de witte wanden hadden opgebouwd. Een derde landde met een doffe smak op de grond om niet veel later ook opgeslokt te worden in het web. Al wat over bleef was as. De Drackan in het midden keken geschrokken naar hun leider, die ook niet onbewogen bleef en geschokt van Lara naar zijn overgebleven mannen keek.

Gerard dacht alles gehad te hebben. Hij had zijn leven gezien en zag de tunnel met het licht aan het einde al naderen. Maar, in tegenstelling tot wat hij altijd had gehoord, was dit licht niet het einde. Hij zag van alles. Stromen informatie vloeiden zijn hersenen binnen. Hij zag dingen die hij nooit voor mogelijk had gehouden. Herinneringen van mensen die hij niet kende, van wezens die hij niet kende. Hij zag het universum, hij zag de Aarde. Hij zag een prachtig zilveren ruimteschip, dat wel wat weg had van

een zeilschip, hoog boven de Aarde rondcirkelen, omringd door een ingewikkeld uitziende stellage. De naam "Aetherion" prijkte op de boeg. Een tel later zag hij de "Aetherion" als een brandende massa de Aarde passeren in een tijd voor deze tijd. Stukken van het schitterende schip brokkelden af op haar weg naar de zon. Enkele daarvan landden op Aarde. Het beeld zoomde uit, om vervolgens weer terug in te zoomen. Steeds op een kleiner deeltje. Van universum naar sterrenstelsel. Van stelsel naar zon. Van zon naar planeet. Van planeet naar continent, naar land, naar stad. Hij zag de toren van Baël vernietigd worden. Wolken stof en golven puin verpletterden huizen en doodden mensen. De inwoners van de stad vluchtten. De Drackar stortten brandend ter aarde. Van stad naar kamer. De gouden ring draaide diep onder Baël in een razend tempo rond. Van kamer naar ring. Van ring naar Gerard. Van Gerard nog kleiner tot hij de kleinste deeltjes van het universum met het blote oog aanschouwde. Daar zag hij de waarheid. De weg naar huis.

Toen hij wakker werd, was het stil om hem heen. Zijn lichaam deed pijn. Alles deed pijn, maar het deed hem niet. Langzaam deed hij zijn ogen open. Hij lag op de grond in de voorheen bolvormige kamer. Om hem heen lagen scherven van de ring. Het dak van de ruimte was ingestort en fel zonlicht scheen op hem neer. De brokstukken waren als een wonder om hem heen geland. Hij zag de verbrijzelde lichamen van enkele Drackan, hoog boven hem, verpletterd tussen een stuk ring en een grote rots die naar beneden was komen zetten. Zijn hoofd tolde. Alles wat hij had gezien. Was dat echt? Klopte het echt? Gerard liep een paar stappen en zette toen af. Moeiteloos steeg hij op en verliet de ruimte door het gat in het dak. Hij passeerde zeker vijftig meter keiharde rots voor hij de oppervlakte bereikte. Daar zag hij wat er was gebeurd. Baël was inderdaad niet meer. De toren, of wat ervan over was, stond op enkele tientallen meters afstand. Het machtige gebouw was voor het grootste deel tot puin gereduceerd. Diepe scheuren in de aarde lieten weinig aan de verbeelding over. De stad brandde. Om Gerard heen liepen mensen.

Ze zagen hem niet eens. Paniek had zich van hen meester gemaakt. Huilende vrouwen zochten in het puin. Een groepje mannen stond met verbaasde uitdrukkingen op hun gezichten naar elkaar te schreeuwen. Gerard verstond hen. Ze hadden het erover dat ze elkaar niet konden verstaan. Hij hoorde de woorden, maar dit keer in de taal van het volk. Hun lippen bewogen nu netjes met de woorden mee. Hij realiseerde zich dit nu. Vreemd. Hij had er de laatste dagen eigenlijk niet meer bij stil gestaan.

“Dat komt omdat je hersenen compenseren. Na een tijdje merk je niet meer dat de vertaalstroom actief is.” De stem van Lara klonk vlak naast hem. Toen Gerard opzij keek stond het hologram van de kunstmatige intelligentie naast hem. “Maar nu is die niet meer actief.” zei hij meer feitelijk dan als een vraag. Hij merkte dat zijn hoofd de informatie wel bevatte, maar dat nog niet alles een plek had gekregen. Lara schudde haar hoofd. “Nee. De toren fungeerde als signaalversterker voor het vertaalcentrum van de ring. Nu die er niet meer is, is het signaal weg en kunnen de mensen elkaar alleen nog maar in hun eigen taal horen. “Een beetje zoals dat verhaal in de Bijbel? De toren van Babel?” Lara lachte. “Ja...een beetje zoals dat ja.” Een nieuw stukje informatie klikte in Gerards hoofd op zijn plek. Nu moest hij ook lachen.

“Waar is Jessica?” Lara haalde haar schouders op. “Is het gelukt? Zat ze in de ring?” Het hologram schudde haar hoofd. “Sorry Gerard. Sommige dingen zul je zelf moeten ontdekken. Zo ben ik...” Gerard vulde aan. “...nu eenmaal geprogrammeerd. Ja, ik snap het.”

“Jij!” De schreeuwende stem van Baëldrackan was niet mis te verstaan, zelfs niet met het geluid van tientallen schreeuwende mensen om hen heen. Gerard draaide zich om. De mensen die hem eerder niet hadden opgemerkt, zagen nu hun Drackan staan. “Dacht jij nu werkelijk dat je van me af was? Mormel! Mijn stad vernietigen? Wat denk jij wel niet?”

Een vuurbal vormde zich in zijn handen. "Hier! Pak aan!" Met die woorden wierp hij de bal in de richting van Gerard. Gerard ving de bal op, keek er even naar en kneep er toen in. De bal loste op in een wolkje sintels. Baëldrackan keek geschokt naar de jongen tegenover hem. "Jouw dagen zijn voorbij Baëldrackan." sprak Gerard "Je stad is verwoest, de ring is weg. Nu ben ik er alleen nog. En ik denk dat het tijd is dat jij en je Drackan plaats maken voor een nieuwe orde." Zijn ogen lichtten op. Hij strekte zijn hand uit naar Baëldrackan. Even later liet hij zijn hand weer zakken. Zijn ogen kregen weer hun vertrouwde, grijze kleur. "Hah. Zwakkeling! Jij kunt niets, niets!" Weer hief Baëldrackan zijn hand om een vuurbal te maken. Maar er gebeurde niets. Het duurde even voor hij het doorhad. Een seconde of twee stond hij verbaasd naar zijn handen te kijken. Toen zette hij af met zijn voeten. Hij kwam gelijk weer op de grond terecht. "Wat...wat heb je gedaan?" De stem van de oud-Drackan klonk nu een stuk minder zelfverzekerd. "Ik heb teruggenomen wat Aldrackan jou heeft gegeven. Ga nu. Ik heb nog een hoop te doen." Gerard draaide zich weer om en liep in de richting van de vrouwen die vol verbazing naar hem en Baëldrackan hadden staan kijken. "Nee...Nee! Nee!" Baëldrackan ontstak in woede, trok een mes en stormde op Gerard af. Met een felle houw stak hij het mes diep tussen Gerards schouderbladen, die met een gepijnigd gezicht en een korte schreeuw op de grond viel. "Hah! Ik ben hier nog steeds Drackan!" Baëldrackan richtte zich nu tot de mensen om hen heen. "Horen jullie mij? IK ben jullie leider! Ik en niemand anders!" De mensen stoven uiteen. Baëldrackan keek hen na. "Ja, vlucht maar. Wees bang! Ik zal hier weer opnieuw de leider zijn! Geloof mij maar!"

"Hrm." Gerard schraapte zijn keel terwijl hij langzaam opstond. Het mes nog tussen zijn schouderbladen. "Ik geloof niet dat ze daarom wegrenden." Met enige moeite wist hij met zijn rechterhand het mes tussen zijn schouders uit te trekken. Vrijwel gelijk heelde de wond zich weer en het gat in de leren tuniek verdween ook als bij toverslag.

“Wa...wat? Dat kan niet. Zelfs een Drackan is niet onkwetsbaar!” Het geluid van metaal op steen klonk toen Gerard het mes op de grond wierp. “Dat klopt. Maar ik ben ook geen Drackan.” Hij greep Baëldrackan bij zijn keel en tilde hem met gemak van de grond. “Ik ben Oneindigheid.” Hij kneep. Baëldrackan spatte in een wolkje sintels uiteen.

Hoofdstuk 11 – Reünie

2 juli 1999

De kamer bovenin de wolkenkrabber kreeg weer haar normale vorm terug. Het diepe zwart in de vloer maakte weer plaats voor het mozaïek van duizenden gekleurde tegeltjes. De ramen in het torengewelf kregen weer hun vorm. Het raam waar Jessica tegen was beland was nog steeds gebarsten. Buiten leek het leven weer zijn normale tempo te hebben hervat. Beneden op straat bewogen de auto's nog wel langzaam, maar dat had meer met de file te maken die er al een tijd stond dan met wat anders. De helikopter die iets verderop tussen de gebouwen hing, vloog weer verder, de inzittenden zich totaal onbewust van wat zich net vlakbij hen had afgespeeld.

Eeuwigheid schreeuwde. De gouden ring die onder haar in de vloer verstopt had gezeten, draaide nu om haar heen. Haar mantel waaierde om haar heen en flarden zwart schoten richting de ring, maar kaatsten net zo hard weer terug en losten op in het niets. Gabriel stapte op de ring af. Naast hem materialiseerde Ariadne. "Zijn ze weg?" vroeg ze. Gabriel knikte. Hij zette zijn kap af. De helm met de gloeiende ogen keek in de richting van Eeuwigheid. "Ja. Ze zijn weg." Ook Ariadne keek nu naar de furie die zich in het midden van de ruimte in de wervelende ring probeerde uit alle macht los te maken van de beperkende invloed ervan. "Zijn ze op de goede plek aangekomen?" Gabriel knikte weer. "Ja." Ariadne keek hem verbaasd aan. "Hoe weet je dat zo zeker?" Gabriel lachte.

Eeuwigheid keerde zich fel naar de twee Wachters. "Jij!" Ze wees naar Gabriel. "Wat heb je gedaan?" Gabriel schudde zijn hoofd. "Het is niet de vraag wat ik heb gedaan. Het is de vraag wat jij hebt gedaan." Eeuwigheid haalde weer uit, maar weer spatte de duisternis uit elkaar op het schild dat door de ring werd gevormd. "Wat IK heb gedaan? Hoe

bedoel je? Jij bent degene die met de tijdstroom aan het knoeien is, Gabriel! Wat heb ik dan volgens jou gedaan?" Gabriel keek Eeuwigheid aan. De brandende ogen van de Wachter en de gloeiende ogen van de vrouw ontmoetten elkaar. De spanning was duidelijk voelbaar in de gigantische torenkamer die opeens te klein leek.

"Nou...even kijken; Jij hebt de afgelopen millennia over Aarde gestruind, op zoek naar potentiëlen, om hen zonder verder na te denken te doden of te verbannen naar de prehistorie om opgepeuzeld te worden door dinosauriërs..." Eeuwigheid snoof, maar zei verder niets. "...En dat alles om mij te dwarsbomen. Om ervoor te zorgen dat er geen Wachters meer bij zouden komen, toch?"

Eeuwigheid lachte. "Inderdaad. En het is aardig gelukt volgens mij. Ik zie er nu maar twee." Ariadne keek bedroefd. Ook zij had in het verleden ervaren wat Eeuwigheids aandacht kon betekenen voor een potentiële. Gabriels gezicht was niet te zien, maar zijn stem klonk opgewekt toen hij weer sprak.

"En toch, door jouw zo gekoesterde credo, ondanks alles wat je weet ben je hierheen gekomen. Helaas voor jou kon je niet weten wat de uitkomst van deze kleine ontmoeting zou worden."

Eeuwigheid haalde nog eens fel uit. Het krachtveld dat door de ring in stand werd gehouden vulde zich even met duisternis. Toen deze weer optrok stond Eeuwigheid er nog, ze leek moe te worden. "Dit kun je niet doen, de tijdstroom..." Was het enige dat ze uitbracht.

"De tijdstroom? Al wat is gebeurd, zal gebeuren...weet je nog? Binnenkort heb je alle tijd om daar over na te denken." Gabriel knipte met zijn vingers. De ring begon sneller te draaien. "Wat doe je? Wat gebeurt er?" Eeuwigheid probeerde nog een keer uit alle macht uit de bol te breken die steeds vastere vorm aan begon te nemen. "Dit klinkt misschien vreemd, maar ik heb jou nodig. Beschouw dit maar als...tijdelijke opslag." De ring draaide sneller, sneller en sneller. De kleur van de gouden ring nam de overhand en ontnam het zicht op de vrouw in het zwart. Enkele

momenten later was Eeuwigheid omgeven door een glanzende, gladde, gouden bol.

“En nu?” Ariadne liep even om de bol heen. Ze tikte er eens op en legde haar oor er tegenaan. Ze hoorde niets. Het goud voelde koud aan. Er was geen naad te bekennen. “De cirkel is rond. We brengen Eeuwigheid naar het paleis.” Hij legde zijn hand op de bol en concentreerde zich. Even leek de wereld zich om hem heen te vouwen als een gordijn dat even bewoog omdat iemand er doorheen stapte. Het volgende moment stond hij met de bol in een donkere ruimte. Automatische verlichting sprong aan. De kamer was rond. De wanden waren gevuld met hoge, gitzwarte, metalen kasten. Achter het rasterwerk waar de voorkant van de kasten mee afgedekt was, was een mengeling aan lampjes te zien. Grote ventilatoren draaiden geruisloos rond in de vele servers. Lara stapte tevoorschijn. Ariadne materialiseerde vlak na Gabriel. “Hoi Gabriel. Het is gelukt zie ik?” Lara was opgewekt. Gabriel knikte. “Ja. We hebben Eeuwigheid. De ring werkte. Nu alleen de exacte plaats en datum bepalen en dan kunnen we op weg naar de Aetherion.”

Ariadne keek hem vragend aan. “De wat?” Lara stapte op de bol af en legde haar hand erop. Een wirwar van symbolen vloeide over het gladde goud uit vanuit haar handpalm. “Hmm...De vraag is of Eeuwigheid mee gaat werken. Ze is niet echt blij.” Gabriel glimlachte. “Dat geeft niet. Ik heb de tijd.”

Er waren twee hoge deuren tegenover elkaar in de cirkelvormige ruimte. Gabriel liep richting één van de deuren, gevolgd door Ariadne. De schim van Lara lichtte nog even op toen de lichten in de serverruimte uit gingen. Toen verdween ook zij uit het zicht. Met zijn tweeën liepen ze door een lange gang in de richting van een brede trap die omhoog leidde naar de grote hal. Het duurde tot ze in het midden van de grote hal stonden tot Ariadne de moed had verzameld om Gabriel tegen te houden.

“Oké, Gabriel. Stop even. Ik snap hier niets van. Ik dacht dat we een paar nieuwe potentiëlen gingen inwijden. Maar Eeuwigheid heeft ze naar het verleden verbannen, net als de rest. En nu zit Eeuwigheid opgesloten in een gouden bol in de kelder? Je moet me even helpen nu...”

Gabriel zuchtte. Hij had al vele potentiëlen gevonden in het verleden. De meesten waren door Eeuwigheid gedood of verbannen. Anderen hadden zichzelf vernietigd door hun macht te misbruiken, waardoor hij had moeten ingrijpen. Van alle potentiëlen waren er nu nog maar enkelen die het tot Wachter hadden geschopt. Ariadne was de enige die nog de moeite nam vragen te stellen. Na vijftienduizend jaar vond hij het concept “vragen stellen” nog maar lastig te begrijpen. Hij had al veel meegemaakt, meer dan wie dan ook op de planeet. Hij had nog maar één vraag. En die kon hij niet beantwoorden zonder Eeuwigheid. Maar hij begreep wel dat Ariadne dit moest weten. Het opofferen van potentiëlen was niet iets wat hij deed.

“Kom maar mee.” Hij nam haar hand. Een oogwenk later stonden ze in een andere ruimte. Het had veel weg van een museum. Er hingen schilderijen aan de muren en langs de wanden en her en der in de ruimte verspreid stonden glazen vitrinekasten vol met oude spullen; wapens, boeken, gebruiksvoorwerpen. De ruimte werd verlicht door een heldere bol die hoog boven hen in een koepelgewelf dreef en straalde als een kleine zon. Ariadne liet Gabriels hand los en liep naar één van de glazen vitrines. In de hoge kast stond een prachtig harnas. Het was van donker staal. Een gouden ring, ingeslepen in het borststuk de enige versiering. De helm ontbrak. In de handen rustte een groot slagzwaard dat wel prachtig versierd was met witgouden en gouden lijnen die over het heft en lemmet vloeiden als water.

Naast de vitrine hing een schilderij van een persoon, gekleed in dit harnas. Te paard in een strijdbare pose. De figuur op het paard droeg een dieproden mantel met kap, waardoor het gezicht verhuld werd. Onder de hoeven van het paard lagen meerdere lichamen, gekleed in maliën,

bedekt met witte tabberds met rode kruizen erop. Onder het schilderij hing een bronzen plaatje; 'Jeruzalem – 1191'.

"Deze kant op."

Gabriel was doorgelopen en stond bij een andere vitrine. De inhoud van die vitrine zag er van afstand een stuk minder imposant uit dan degene waar Ariadne nu bij stond. Maar voordat Ariadne bij hem was, verscheen Lara in het midden van de ruimte. "De bol is weg."

Iets eerder...

Gabriel en Ariadne hadden de serverruimte net verlaten toen twee gedaanten in het midden van de ruimte, vlakbij de bol verschenen. Ze waren gekleed in lange zwarte mantels met diepe kappen. De lichten sprongen aan en wierpen hun witte licht op de gouden bol die middenin de ruimte vlak boven de grond zweefde.

"Zo, dus dit is hem dan..." De stem was van een vrouw. Ze liep op de bol af en streek er bijna liefkozend overheen. Haar stem klonk rustig. "Ja, inderdaad. Wat vind je ervan?" De andere stem was mannelijk. "Valt me eigenlijk een beetje tegen. Ik dacht dat hij groter zou zijn." De man onderdrukte een lach. "Och ja, je kunt niet alles hebben."

Hij liep ook op de bol af, daarbij om zich heen kijkend. De voetstappen van Ariadne en Gabriel stierven weg op de trap aan het einde van de lange gang.

"Ik vraag me af wat ze hiermee wil. Heb jij enig idee?" De man haalde zijn schouders op en legde ook zijn hand op de bol. "Al wat is gebeurd, zal gebeuren. Dit is al gebeurd, dus moet het nu gebeuren. Jij van ons beide zou dat als geen ander moeten weten." De vrouw knikte. "Dat is waar. Over sommige dingen moet je niet te veel nadenken, denk ik dan maar. Die fout heb ik al eens eerder gemaakt."

Ze legde haar hand nu stevig op het oppervlak van de bol. "Klaar?" De man kwam naast haar staan en gaf de vrouw een hand. Zijn andere hand legde hij ook op de bol. "Klaar."

Een moment later gingen de lichten weer uit. De man, de vrouw en de bol waren alle drie verdwenen.

“Hoe bedoel je, de bol is weg?” Gabriel draaide zich met een ruk om. De ogen in zijn helm lichtten fel op. Doorgaans was dit een trucje dat hij gebruikte om gewone stervelingen angst mee aan te jagen. Het was echter zo’n gewoonte geworden om boosheid op die manier te uiten dat hij het ook nu deed, tegenover zijn steun en toeverlaat van de afgelopen jaren. Lara was niet onder de indruk. “Precies wat ik zeg. De bol is weg. Net was hij er nog, nu is hij er niet meer.”

Een tel later stonden Gabriel en Ariadne weer in de serverruimte. De plek waar de bol had gelegen was angstvallig leeg.

“En Eeuwigheid? Is ze ontsnapt?”

Lara keek hem aan met een vacante blik. “Dat vraag je aan mij? Ik heb geen idee. Mijn sensoren hebben niets opgepikt. Als dat wel zo was geweest was jij de eerste die het had gehoord. Dat weet je.” Gabriel liet met een zucht zijn schouders hangen. “Sorry Lara, dat was bot van me.”

De Wachter liep even rond op de plek waar de bol had gehangen. “Shit, shit, SHIT!” Met een harde klap sloeg zijn gepantserde hand een gat in de vloer. Enkele servers stopten met draaien, de lampjes doofden. “Hé, uitkijken! Dat ben ik, ja!” Lara was niet blij met Gabriels actie en verdween in het luchtledige. Even later begonnen de servers die waren gestopt weer te draaien.

Ariadne liep op Gabriel af en legde haar handen op zijn geharnaste schouders. Hij schudde haar af. “Dit was het Ariadne...We hadden haar en nu is ze weg. De enige kans die we hadden om de Aetherion te vinden en hij is verdwenen.” Ariadne wist nog steeds niet wat de Aetherion was, of waarom Gabriel die zo nodig wilde vinden, maar het was duidelijk belangrijk voor hem. “Eh...misschien niet Gabriel.” De stem van Lara klonk vlak voor ze weer midden in de ruimte verscheen. Uit de vloer rees een ronde tafel op. Knipperend kwam een prachtig hologram van de planeet Aarde tot leven. Op het hologram gloeiden her en der puntjes op.

Twee ervan in de buurt van San Francisco. Ariadne herkende de kaart als het hulpmiddel dat Gabriel gebruikte om potentiëlen op te sporen.

“Wat bedoel je Lara?” Het voordeel dat Lara had boven Gabriel of andere gebruikers van de technologie die de Wachters tot hun beschikking hadden, was dat zij in directe verbinding stond met elk onderdeel ervan. De globe begon dus als vanzelf te draaien en het hologram zoomde in op Australië. In de stad Sydney gloeide een felle stip. “Die kwam er net bij.” Lara wees naar de stip. Gabriel was nog steeds gefrustreerd over het verliezen van Eeuwigheid en wuifde haar opmerking weg. “Ja, dus? Een nieuwe potentiële...fijn. Maar ik heb nu even andere dingen aan mijn hoofd. Het ontsnappen van onze aartsvijand bijvoorbeeld?” Het hologram zoomde nog verder in op Sydney. Er verschenen een aantal pop-ups met informatie. “Kijk nog maar eens.”

Ariadne kwam ook dichterbij terwijl Gabriel de informatie op het hologram in zich opnam. “Dat...” Gabriel wendde zich tot Lara. “Je weet zeker dat deze data klopt?” Het hologram knikte. “Bevestigd door beveiligingscamera’s. Kijk maar...” Er verscheen beeldmateriaal in één van de pop-ups: Een jonge vrouw die een kamer uit kwam in een hotel nabij het Sydney Opera House, gekleed in een joggingbroek en slobbertrui. Ze liep een beetje wankel en moest zich een paar keer aan de wand overeind houden om niet te vallen. Het beeld was korrelig en van matige kwaliteit, maar Gabriel had genoeg gezien. “Wie is dat?” vroeg Ariadne. “Een nieuwe potentiële?” Gabriel tikte wat commando’s in op het bedieningspaneel van de tafel. Het hologram verdween. “Zoiets.” Ariadne kreeg er alleen maar vragen bij. “Wil je dat ik er naartoe ga?” Doorgaans was het haar taak om nieuwe potentiëlen op te sporen en in te wijden. Dat Gabriel zich met de laatste had bezig gehouden was een zeldzaamheid. Gabriel schudde zijn hoofd. “Ik doe deze.”

Met die woorden verdween hij, Ariadne met een hoop vragen achterlatend. Ze keek vragend naar Lara die nog steeds bij haar stond. Die haalde haar schouders op en verdween. Ergens startte een server zich opnieuw op.

Gabriel materialiseerde op het dak van het Park Hyatt Hotel in Sydney, dat een schitterend uitzicht had over de baai. Aan de overkant lag het Sydney Opera House. De golvende witte daken prachtig in het licht gezet in de late avond. Het was nog warm. 'Het valt nooit tegen om in Australië rond te lopen.' dacht de Wachter bij zichzelf terwijl hij zich ontdeed van het opzichtige harnas en de lange witte mantel en deze plaats liet maken voor een keurig driedelig kostuum met een nette stropdas. Hij was nooit zo van de kostuums, maar goed, het paste bij de omgeving en hij wilde niet opvallen.

De deur naar het trappenhuis was op slot. Hij verlaagde zijn dichtheid tot hij zijn hand door het hout heen kon steken en stapte vervolgens door de deur heen. Aan de andere kant verhoogde hij zijn dichtheid weer tot een normaal niveau. Met een glimlach dacht hij terug aan de tijd dat hij dat trucje nog niet kende. Er waren toen heel wat deuren gesneuveld. Kalm liep hij de trap af. Bij de derde etage riep hij Lara. "Lara, kun je mij even zeggen welke kamer ik moet hebben?" In zijn blikveld verscheen weer het filmpje van de wankelende vrouw, een overzicht van het hotelregister en nog een aantal andere zaken. Hij veegde het meeste weg en zoomde in op het register. "Kamer driehonderdtweeëntwintig. Bedankt."

De volgende deur ging wel open. Gabriel bevond zich in dezelfde gang die hij op de video had gezien. Kamer driehonderdtweeëntwintig was zo gevonden.

Hij klopte op de deur. Geen gehoor. Hij klopte nog eens. Er gebeurde weinig. Gabriel was voorzichtig. Als Lara gelijk had en Eeuwigheid was hier, dan kon dat twee dingen betekenen; dat ze ontsnapt was, in welk

geval hij het vreemd vond dat ze hier naartoe was gegaan. Of dat dit een andere versie van Eeuwigheid was. Mogelijk een eerdere versie die geen idee had wat er te gebeuren stond, of een latere die hem in de val wilde lokken. Hij kende Eeuwigheid al lang. Ze hadden veel meegemaakt samen. Soms betreurde hij hoe dingen waren gelopen tussen hen. Nu was hoe dan ook voorzichtigheid geboden. De eerste kans om haar te vangen was geslaagd, maar op één of andere manier gesaboteerd. Dit kon net zo goed mis gaan.

Gabriel legde zijn hand op de elektronische slotplaat van de deur. Met een zachte klik sprong het slot open. De Wachter deed de klink naar beneden en duwde de deur zachtjes open. 'Heerlijk die dure hotels, de deuren zijn altijd gesmeerd.' Niet dat hij niets aan het geluid had kunnen doen als hij gewild had, maar het scheelde weer een beetje.

De kamer was ruim opgezet en donker. Gabriel verlegde zijn waarneming naar het infrarode spectrum. Dat gaf een stuk meer overzicht. Vanuit een kort halletje stapte hij een ruime kamer in met links van hem een badkamer. In het midden van de kamer stond een groot tweepersoonsbed. Daarachter was een breed raam dat uitkeek over de baai. Tegenover het bed stond een luxe wandmeubel met een televisie erin. Een tafel en een paar stoelen maakten het geheel af.

In het bed lag Jessica te slapen. Gabriel schakelde weer terug naar gewoon licht om zeker te zijn dat hij het goed zag. 'Ongelofelijk.' Als hij het niet met eigen ogen gezien had, had hij het niet geloofd. Ze zag er nog precies zo uit als toen hij haar voor het laatst had gezien, voor alles gebeurde. 'Dit kan bijna niet. Zo zag ze er niet uit. Dit is de Jessica van voor de ring.' Lara verscheen naast hem. Het hologram wierp een flauw licht in de donkere ruimte. "Lara, kun jij me vertellen hoe oud zij is?" Lara leek even na te denken. "Ik was al bezig. Ze heeft een nanokern, dus ze heeft de ring van Ariadne aangenomen. Ik heb de interne chronometer in haar nanokern gecontroleerd. Die is begonnen met lopen toen de kern

werd geïnstalleerd. Haar chronometer staat op vier dagen, drie uur, twaalf minuten, zes seconden." Gabriel dacht na. Ariadne had haar de ring diezelfde dag gegeven. Hij had haar in New York gezien en naar het verleden zien verdwijnen. Ze was daar dus wel geweest. Maar dit kon niet. Hier hadden ze elkaar niet gevonden...

Jessica deed haar ogen open. Ze richtte zich langzaam op, knipte een lampje boven haar bed aan en keek, toen haar ogen aan het licht gewend waren, even verbaasd naar de twee personen tegenover haar. "Wie...wie zijn jullie? Wat doen jullie in mijn kamer?" Lara loste op, wat Jessica deed schrikken. "Weet je het niet meer? Jessica, kom op. Voor jou kan het niet meer dan enkele uren geleden zijn. Je weet toch nog wel wie ik ben?"

Jessica keek hem angstig aan. "Ik heb geen idee wie je bent. Dat boeit me ook niet. Ik wil dat je NU mijn kamer uit gaat. NU, of ik bel de beveiliging!" Ze greep naar de telefoon die naast haar bed stond. "Jessica, kom op. Ik ben het; Gabr...Gerard. Weet je nog?" Jessica leek niet onder de indruk. Ze pakte de hoorn op en draaide het nummer van de receptie. "Bewaking, ik wil bewaking in mijn kamer. Er staat een vreemde vent in mijn kamer. Help!" Gabriel snapte de hint. Toen Jessica de hoorn neergooide, waren hij en Lara verdwenen.